SAN-ANTONIO

ALTMINTERI AR FI SFÂRȘITUL LUMII

35

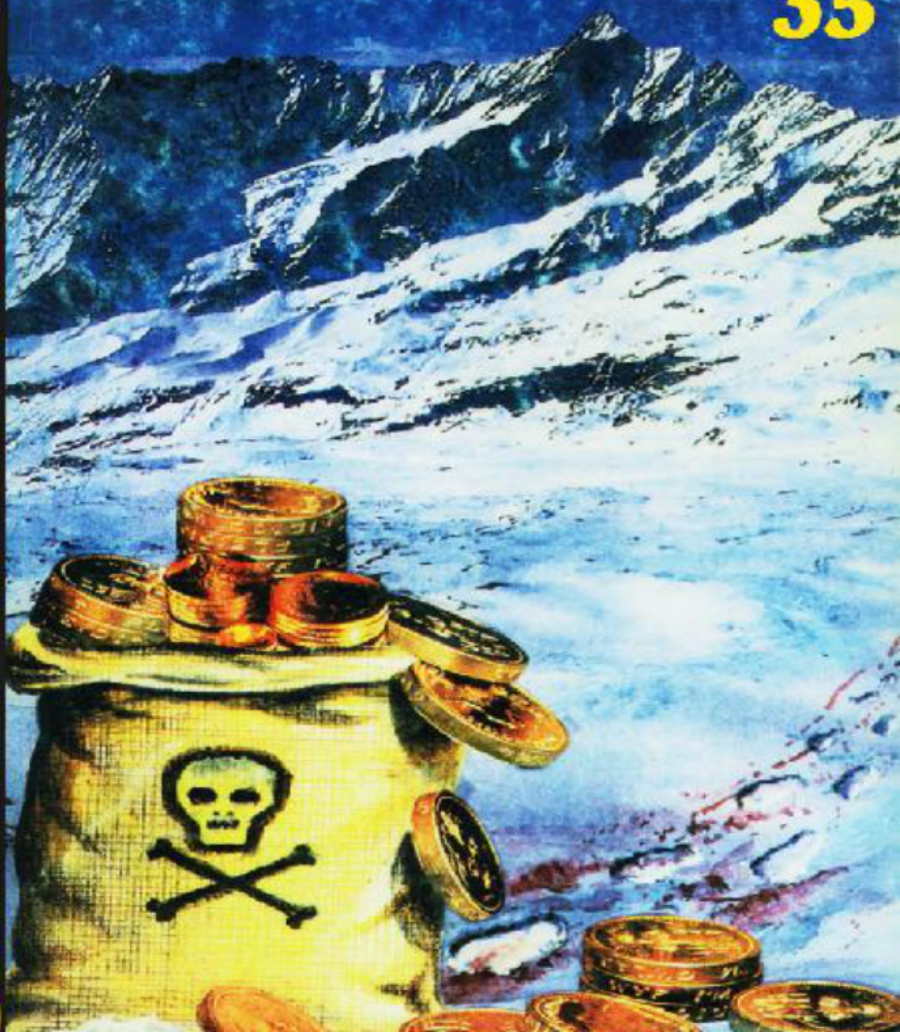

SAN-ANTONIO

ALTMINTERI AR FI SFÂRȘITUL LUMII

Original: LA FIN DES HARICOTS

Colecția San-Antonio nr. 35

Traducere de
MĂRGĂRITA VAVI PETRESCU

Editura Forum
1997

• CAPITOLUL I

• *SADICUL*

Inspectorul Pâquerette întoarse spre mine o față boțită de adolescent bătrân și hepatic. Era un tip fără vârstă, alb ca albul de andivă și străveziu ca o radiografie de Philippe Clay, cu un nas lung și trist, pe care l-ar fi putut atinge cu vârful limbii lui încărcate, și ochi mici, vioi, ca două muște grase năclăite în frișcă.

Așadar, Pâquerette se întoarse spre mine și-mi oferi privirii avide geografia lui mizerabilă. Petrecuse doisprezece ani la Moravuri și cunoștea toate prostituatele din Paris, de la parașutele de pe malul Senei, gata să-și exercite viteaza lor industrie la adăpostul unei umbrele, până la târfele în vizon, care-i fericesc pe grangurii din Madeleine contra unei efigii a lui Bonaparte, trecând (dacă îndrăznesc să mă exprim astfel) prin bucolicele fărpturi ce practică în tufișurile din Bois de Boulogne ceea ce alte dame fac (pe un salariu modic) la rădăcina unor tufișuri asemănătoare, dar în orașul Saint-Claude (Jura).

Datorită acestor antecedente, Bătrânul mi-l dăduse ca adjunct pe Pâquerette, chiar de la începutul anchetei.

— Ar putea să-ți fie foarte util, mă asigurase Tunsură mângâindu-și cochilia, ca să se convingă că-i la locul ei.

Întorcându-se spre mine, inspectorul Pâquerette și-a permis ceva foarte neobișnuit. Mi-a făcut cu ochiul. Venind din partea lui, mi s-a părut șocant, chiar indecent. Mi-am spus în sinea mea (pentru a nu fi înțeles de însoțitorul meu) că, dacă arunca asemenea ocheade târfulițelor, probabil se mulțumea cu de-alde astea și n-avea treabă cu femeile din lumea bună.

— Ce părere aveți? mă întreabă el pe un ton pițigăiat.

N-am auzit niciodată vorbind un șobolan, dar îmi închipui că ar putea aduce cu glasul lui. Un glas având inflexiunile masculine ale unui eunuc cu guturai.

— Să vedem…

Am tăcut amândoi. Clipa era gravă.

•

Stăteam în dormitorul unei portărese de pe strada Godot-de-Mauroy, pe două scaune șchioape, între un șemineu unde trona o operă de artă în ghips autentic de Paris, reprezentând o pisicuță într-un sabot, și o consolă din imitație de marmură veritabilă, pe care agonizau flori din celuloid sub trei centimetri de praf, așa de bine

redate că ziceai că-s artificiale.

Strada, destul de prost luminată, era scăldată într-o ceață aurie. De două zile, Parisul era învăluit în vată, ca trompele lui Eustache ale unui suferind cu urechile.

Târfulița pe care o alesesem ca obiectiv, se fâțâia de colo-colo, răsucindu-și fundul comercial. Efectua mereu același periplu între un magazin cu mașini de scris și un magazin cu coloniale fine. Uneori, se oprea pentru a privi (cu poftă) vitrina băcanului, apoi se întorcea, lăsându-i pe trecători să o admire pe a ei. Era o blondă bine dotată. *Sadicul omora numai blonde*. Era genul de flamandă. Cam masivă, dar tânără și deloc rău făcută. Din când în când, se oprea câte vreun civil, consulta catalogul, cerea explicații asupra deliciilor în perspectivă, se informa de prețul lor, inclusiv toate taxele și spunea că avea să reflecteze.

Pâquerette mă lămurise că demoazelei îi mergeau prost afacerile *because* era sfârșit de ianuarie – perioadă critică în industria de lux.

Bugetele fuseseră scuturate de cadouri, de plata impozitelor anuale, care-și ridicau la orizont perspective amenințătoare, iar gripele diminuaseră într-o măsură vitalitatea domnilor.

Pâquerette murmură:

— Ceva îmi spune că…

Nu îndrăzneam să cred. Se scurseseră cincisprezece zile de când ne cantonaserăm, eu și colegul meu, în locurile de baștină ale prostituției, sperând întruna să-l demascam pe nebunul care, cu regularitate, de două ori pe lună, ucidea câte o prostituată. Până acum dăduserăm chix.

Devenise un coșmar. Bineînțeles, nu eram singurii copoi mobilizați în această afacere, dar nici colegii noștri nu avuseseră mai mult noroc ca noi. Și cu toate astea, modul de a proceda al criminalului rămăsese același. Agăța fetele, le decidea să urce în mașină, chiar dacă se adresa sedentarelor; le ducea într-un loc pustiu, le strangula și le abandona în mașina care era de fiecare dată una furată. Ciudat era faptul că fetele, avertizate prin presă asupra metodelor asasinului, continuau să-l urmeze. De mai multe ori se obținuseră semnalmentele maniacului, dar ele nu corespundeau niciodată celor precedente.

Ai fi putut crede că omul poseda mai multe înfățișări sau că erau mai mulți asasini care practicau același gen de crimă potrivit unui ceremonial imuabil.

Ne-am oprit respirația. O mașină stopase de un moment la câțiva metri de fata blondă, dar șoferul rămăsese la volan.

Imobil, o observa din umbra mașinii pe prostituată cu o fixitate insistentă.

— Vă spun eu că ăsta-i! șopti Pâquerette.

— O.K., atunci, hai să-l vedem mai îndeaproape.

Am ieșit din încăperea modestă în care pluteau miasme stătute de portăreasă prea cinstită ca să fie în pat.

Cerbera prepara o ciorbă de praz puternic mirositoare.

— Plecați, domnilor?

— Provizoriu.

Era frig. Oamenii păreau grăbiți să se întoarcă acasă. Prostituata continua să înmagazineze kilometri. Nu-l remarcase pe automobilistul care o supraveghea cu atâta atenție.

Mergând, Pâquerette făcea un zgomot de troică pe un drumeag înzăpezit din cauza numeroaselor pilule care clopoțeau în buzunarele lui îndesate cu medicamente.

— Luăm mașina, domnule comisar?

— *Of course*!

Ne-am urcat la bordul MG-ului meu. Era ceva mai rece decât camera frigorifică a măcelarului din zonă. Pâquerette nu pierdu ocazia să nu strănute, ceea ce avu ca efect completa opacizare a parbrizului meu. Bodogănind, inspectorul își ridică gulerul pardesiului Prince-de-Galles-năpârlit, de culoarea frunzelor-moarte-măturate.

Mașina în care se afla individul era un Mercedes vechi, greoi. Pâquerette luă un flacon cu inhalant, îl destupă, își băgă vârful în nas și pompă energic, respirând cu ardoare.

— Ai înghițit zece litri! am glumit eu.

Inspectorul se îmbufnă, lăsă deoparte insecticidul de microbi și începu să sugă o pastilă. Tipul ăsta răspândea un miros insuportabil. Puțea a vată termogenă, a mentă medicală, a o grămadă de alte chestii, inclusiv eucalipt.

— Cred că ne-am bucurat degeaba, am remarcat eu. Tipul o fi așteptând pe cineva și dacă i se scurg ochii după farmecele târfei o face doar ca să-i treacă timpul mai ușor.

— Și eu am aceeași impresie, se lamentă Pâquerette.

Parcasem înaintea unui magazin de mobilă. Inspectorul căsca ochii la o ladă rustică din lemn de cireș, căreia nu-i lipseau decât vreo două sute de ani ca să pară autentică.

— Îmi place lemnul, declară el solemn, de parcă această afirmație era susceptibilă să modifice Constituția în vigoare.

— Atunci, bătrâne, când ai să mori să nu te incinerezi, l-am sfătuit eu.

N-a râs. Râdea puțin și prost fiindcă nu i se ținea bine proteza.

Brusc, ne-am crispat amândoi. Șoferul Mercedes-ului coborâse din mașină. Cu un pas nonșalant se apropia de fată. Era un tip înalt și suplu, îmbrăcat într-un loden închis la culoare, strâns în talie cu un cordon. Purta un fular mare din mătase albă și o pălărie din fetru verde, ornată cu o cordeluță în chip de panglică.

L-am văzut agățând-o pe prostituată și parlamentând cu ea. Discuția

a durat destul de mult. Parașuta făcea gesturi de refuz.

— El e, nu-i așa? rosti Pâquerette, fericit nevoie mare.

— S-ar putea.

— Tipa nu prea pare să se lase antrenată…

— Pune-te în locul ei.

Pentru o fracțiune de secundă, mi-am oferit imaginea lui Pâquerette deghizat în profesionistă a trotuarului și mi s-a încins creierul.

— Gata! Îl urmează!

Împotriva oricărei tradiții, tocmai cea care obișnuia să racoleze, se lăsa racolată de un domn. Se îndreptară amândoi spre mașină. Galant, bărbatul deschise portiera facilei lui cuceriri. Într-o strălucire, i-am putut zări fața în lumina plafonierei. O figură destul de tânără mi s-a părut, slabă, mai curând armonioasă, cu o privire limpede și buze subțiri.

Mi-am pus mașina în mișcare și am demarat, fără a mai aștepta plecarea celuilalt. V-am mai spus-o și cu alte prilejuri: cea mai bună metodă de a urmări pe cineva, fără a-i trezi bănuieli, e s-o iei tu înainte. Am pornit deci, trecând prin dreptul Mercedes-ului și, supraveghindu-l neîncetat prin oglinda retrovizoare, am ieșit în bulevard.

Mașina presupusului sadic a luat-o din loc și-mi călca pe urme. M-a ajuns, m-a depășit la rândul ei, și a făcut la dreapta în direcția Saint-Augustin.

Atunci, am încetinit, pentru a lăsa să se intercaleze între noi o altă mașină. A mea, fiind foarte joasă, era destul ca să mă ascundă privirilor omului din Mercedes.

Am mers așa până în Place de l'Etoile. Sadicul a mai virat o dată la dreapta și a apucat pe strada Grande-Armée. La ora aceea circulația se domolise și l-am putut fila în voie. Am traversat poarta Maillot și am continuat pe Défense.

— Totuși, mi se pare formidabil, suspină Pâquerette.

— Ce anume?

— Că o pipiță din Madeleine se lasă dusă așa departe, știind că un sadic operează de două luni în Paris.

— Ciudat, într-adevăr. Trebuie că dispune de un argument convingător.

— Dacă ar fi el! începu să viseze Pâquerette. Vă imaginați ce publicitate în presă!

Am aruncat o privire la biata lui moacă anemică. Totul funcționa împotriva lui: bronhiile, stomacul, constipația, pietrele de la ficat și migrenele de la bostan. Mai era în viață pentru simplul fapt că Fleming inventase penicilina, dar existența lui mergea în zigzag, de la o farmacie la alta. Nu vedeam cum ar fi putut contribui portretul lui la gloria ziarului *France-Soir*.

Trebuie totuși că era atât de conștient încât să-și dea seama că mutra lui era numai bună să ilustreze nota explicativă a unui laxativ! Sau ținea să dispere rasa umană!

Mercedes-ul a traversat podul Neuilly și a cotit imediat spre dreapta în direcția studiourilor Foto Sonor.

— Încetinește, nu? observă Pâquerette.

— Da. Am impresia că a ajuns la capătul expediției.

Într-adevăr, autoturismul german semnaliza insistent că avea de gând să mai facă o dată la dreapta. Or, iar la dreapta, însemna malul Senei. Pseudo-sadicul o luă pe panta destul de abruptă care ducea într-acolo.

Am decis să-mi opresc trotineta pe chei, deși staționarea în acel loc era interzisă în mod expres.

Am coborât amândoi și ne-am aplecat peste parapet. Mercedes-ul stopase chiar sub noi. Șoferul stinsese farurile și în întunericul lăsat trebuia să caști bine ochii ca să-i zărești.

— Să coborâm, am ordonat eu.

Am pornit pe scara de piatră, foarte înclinată, care ducea spre mal. Pâquerette pășea prudent pe treptele înguste de frică să nu-i scape piciorul și să se prăbușească în decalcifiere.

Printr-o întâmplare fericită, mașina era astfel oprită încât, unghiul mort din spate, ne ascundea de ochii bărbatului.

Dintr-o dată am auzit un soi de strigăt înăbușit. Atunci, am făcut un salt prodigios peste ultimele cinci trepte și m-am năpustit spre mașină. Prin geamul din spate, am deslușit confuz lupta tumultoasă dintre cele două umbre din interiorul mașinii. Vehiculul se clătina pe suspensii. Am dat fuga înainte, am deschis portiera și am beneficiat de un prim plan al scenei. Omul cu lodenul își încleștase mâinile de gâtul nefericitei prostituate. Își trecuse piciorul drept peste cele ale femeii pentru a o imobiliza, și o sugruma scoțând gemete răgușite. Irupția mea brutală avu asupra lui efectul unei căldări cu apă rece. Își desfăcu mâinile și se uita la mine cu o expresie posomorâtă, clipind din ochi din cauza luminii răspândite de plafonieră. Apoi, cu o rapiditate neașteptată, deschise portiera mașinii de pe partea lui și dădu buzna afară. Credeam că dispun de aptitudini pentru curse, dar trebuie să recunosc că, pe lângă un tip ca el, demarajul meu era aidoma celui al unui melc bolnav de reumatism articular.

Pun pariu pe claviatura unui pian contra protezei dentare de ceremonie a reginei mame of England că Rhadi în persoană n-ar fi putut ajunge din urmă această săgeată vie.

Și n-am precupețit niciun efort. Nebunul mi-o luase înainte cu vreo cincisprezece metri, când două gloanțe mi-au șuierat pe lângă urechi. Sprinterul a făcut un salt înainte, a mai executat doi pași și s-a prăbușit cu fața în jos.

M-am întors și l-am zărit pe Pâquerette la jumătatea scării cu un revolver fumegând în mână.

— Nu mai trage, pentru Dumnezeu! am urlat eu.

Am alergat spre fugar. Inspectorul nu învățase să se folosească de un foc de avertisment, vă spun eu!

Sadicul meu semăna cu cartela perforată a unui calculator electronic. Avea o gaură la baza craniului și alta în mijlocul spatelui. Acum, pentru a-l opri, doar sfântul Petru mai putea organiza ceva baraje.

Sosi și Pâquerette cu nasul mai ascuțit ca oricând.

— Dacă avea o asigurare pe viață, sper că văduva lui îți va ceda o parte a primei!

Pâquerette emise un râs scurt, oțetit și satisfăcut. Moartea altora nu-l impresiona nici măcar atunci când el era autorul. Nu-l preocupa decât cea a lui și, fără îndoială, avea dreptate.

— A primit ce-a meritat. Mi-am dat imediat seama că alerga mai repede decât dumneavoastră. Nu trebuia să-l las să ne scape, nu-i așa?

— Sigur, nu trebuia. Dar, dacă ești un trăgător așa de bun, ai fi putut să-l ochești la picioare!

Ridică din umeri, își scoase flaconul cu inhalant și își administra un jet de drog în gâtlej.

Se apropiau oameni alertați de focurile de revolver.

— Mergi și telefonează după o ambulanță, i-am spus eu, întorcându-mă la mașina unde târfa își venea încet în fire.

Trecuse printr-un șoc nu glumă, tipesa! Sub stratul de farduri o puteai ghici de culoarea spanacului fiert.

Urme violacee îi rămăseseră pe gât.

Dând cu ochii de mine, scoase un țipăt scurt de spaimă. Omul ei avea de ce să-i administreze tranchilizante în doze mari. O bună bucată de vreme se va speria și de un păianjen și se va îngrozi la vederea fotografiilor lui Michel Simon{1}.

— Ei! Liniștește-te, comoaro, sunt de la poliție! i-am spus eu zâmbind. Ți s-au cam încins amigdalele, ce zici?

Calmată, bătu din pleoape de mai multe ori, forțându-se să-și înghită saliva și murmură:

— E pentru prima dată când sunt mulțumită că văd un copoi. Se vorbește de un țăcănit! El să fie sadicul?

— El era, o corectez eu, arătându-i cadavrul agresorului ei la câteva sute de metri. Cum se face că te-ai lăsat dusă așa departe de cartierul tău general?

— Avea un pachet de bani uite așa de baban!

Măi să fie! Și când te gândești că Pâquerette și cu mine ne pierdeam în tot felul de presupuneri. Tipul își scotea banii și le fascina pe respectuoasele dame.

— Cum s-a întâmplat?

— Nici n-am avut timp să-mi dau seama. De cum și-a pornit tărăboanța mi-a și pus mâinile în gât. Și strângea, afurisitul! Ca un sticlete, să mă iertați că îndrăznesc.

Venea ambulanța. Am lăsat tipa pe mâinile febrile ale lui Pâquerette, ca să mă ocup de asasin. Puțin mai târziu eram în posesia tuturor detaliilor, aveam lista angajaților și numerele dosarelor. Sadicul era un oarecare Jérôme Boilevent, treizeci și doi de ani, necăsătorit, patron al unei mici fabrici pentru dispozitive de fixare a schiurilor, undeva la periferia Parisului. Până acum nu fusese în vizorul poliției, iar moravurile lui nu făcuseră obiectul nici unei cauțiuni (cum spunea Lemmy).

Pâquerette avu parte să-și vadă poza în ziar. Arăta așa de jalnic încât el era cel care părea să fie cadavrul.

• CAPITOLUL II

• *ÎNDOIALA*

Sunt zile în care ai vrea mai degrabă să citești *Journal Officiel*, să mănânci frunze de anghinare sau să faci o țârâ curte unei englezoaice, decât să stai acasă.

Cel puțin asta e părerea mea ori de câte ori vărul Hector vine pe la noi, at home{2}, să cinăm o dată pe lună în familie.

În seara asta, după legume cu sos, mure de vițel Clamart și o prăjitură cu cremă, Hector ne propune repede și degrabă (cum spunea un ilustru confrate) o partidă de domino. Hector e un împătimit al jocului. Îi plac emoțiile tari. Infernul lor îl incită. Și de la o vreme, dominoul a devenit viciul lui *number one*. Nu știu dacă e un efect al imaginației mele, dar am impresia că seamănă din ce în ce mai mult cu un șase dublu!

Deci, se apucă să amestece piesele pe postavul mesei, ceea ce transformă ocazional sufrageria noastră într-un Macao de periferie.

După murele (de vițel), jocul, cum a scris acel celebru autor elvețian care avea varice și un ceas de aur.

În vreme ce mama și Hector își distribuie piesele, acest faimos funcționar ne împărtășește aspirațiile lui. Speră să fie promovat ofițer decorat cu palmierul academic la viitoarea distribuire de gratificații. Dacă i se va realiza visul, își va depune urgent candidatura la salonul poeților de pe strada Tournon, pentru a-i succeda lui Amédée Dussossoy, acel delicat mânuitor de rime, căruia îi datorăm printre alte opere nemuritoare: „Nici cal nici măgar” odă dedicată unui importator de animale, și mai ales „Nu se vorbește cu gura plină” dramă în versuri, în maniera lui Musset.

Ascult cu o ureche furioasă. Ajunsesem să mă întreb care era cel mai bun mijloc de a pune capăt acestei vizite: să simulez o criză cardiacă sau să-i bag pe gât jocul de domino, când, printr-un hazard providențial, telefonul începe să sune.

Mă catapultez spre aparat. Vocea armonioasă a Bătrânului face să vibreze placa sensibilă.

— San-Antonio, spune el, vino imediat aici. O prostituată a fost asasinată în aceleași circumstanțe ca mai înainte.

Nu știu dacă ați văzut vreodată cum funcționează loteriile de prin bâlciuri. O roată multicoloră se învârtește într-o scânteiere de lumini scoțând niște pârâituri ca de mitralieră. Instantaneu, creierul meu se deghizează în loterie de bâlci. Și se învârtește! Face zgomot! Aruncă

flăcări!

Îl văd pe răposatul Jérôme Boilevent strângând gâtul blondei din mașină. Văd cum a rupt-o la fugă; saltul făcut… Moaca unui Pâquerette triumfător, mândru de cum a tras la țintă.

— Bun, vin imediat, șefu'!

— Presupun că ai de gând să ne părăsești? scrâșnește Hector cu vocea lui, care-mi amintește întotdeauna de o giruetă ruginită.

— Exact. Și e urgent.

Viitorul ofițer, în ordine alfabetică, al palmierului academic, rostește sarcastic:

— În ziua în care ai să te consacri și tu invitaților, amice…

Mă abțin să-i răspund că în ziua aceea el, Hector, nu se va afla printre numiții invitați și o zbughesc.

•

E agitație mare la sediul capetelor pătrate.

În biroul Moșului e adunat tot statul major: șeful de la Moravuri, inspectorul Pâquerette și pilulele lui, Bérurier cu o sticlă de vin-roșu neînceputã în buzunarul hainei și taica Pinaud, cu un abces nou-nouț care-i dă vag aerul unui boxer bătrân.

Îți poți da ușor seama, judecând după mina persoanelor adunate, că situația e gravă.

— Bună seara, dragul meu, mormăie supermanul calviției. Stai jos.

Iau ultimul scaun vacant și aștept.

Big Boss-ul își umezește extremitatea degetelor cu vârful limbii și își freacă creștetul energic.

— Domnilor, momentul e grav, rostește acest îndrăgostit al formulelor sforăitoare. De la un timp, știam că bărbatul răpus de Pâquerette nu era sadicul nostru, dar o făceam pe mortul, sperând într-un miracol. Evenimentul făcuse prea multă vâlvă în presă, și ar fi fost periculos să… să…

Caută o expresie viguroasă și, inevitabil, Grasu i-o furnizează:

— Să dăm din cur?

Dintr-o dată, patronul uită să mai respire. Plescăie în gol o dată de două ori și fața lui începe să semene cu o cârpă udă de șters pe jos.

Dar, cum știe să domine adversitățile, ridică din umeri și reia:

— Cum am aflat că acest Jérôme Boilevent nu era sadicul? Foarte simplu, am verificat cum și-a petrecut timpul în perioadele când au fost comise crimele precedente. Cu o singură excepție, Boilevent avea alibiuri pentru flecare asasinat.

Un murmur ne străbate rândurile. Asta da noutate de senzație. Directorul de la Moravuri, un zdrahon blond și simpatic, își reaprinde un ciot de trabuc. Grasu pipăie gâtul sticlei lui de vin roșu. Pinuche își masează abcesul cum mângâi burtica unei pisici cu pui și Pâquerette, care nu dă înapoi din fața nici unui sacrificiu, înghite fără să respire:

un comprimat sedativ; o pilulă pentru constipație; alta împotriva ei; antigripin (în doză de cal) și termină orgia prin două pansamente gastrice.

Încântat de efectul produs, Tăticu continuă:

— Ce mi-a sugerat ideea acestui mic și discret supliment de anchetă? Un detaliu, domnilor… un simplu detaliu…

Și începe să-și lingă vârful degetelor ca o mâță care-și face toaleta. Și ne măsoară cu un aer superior. Și își freacă fesele de radiatorul încălzirii centrale (acolo unde se simt ele în elementul lor).

— Dacă vă amintiți, în legătură cu asasinatele, misteriosul sadic utiliza pentru expedițiile lui macabre mașini furate.

„*Or, Boilevent a operat cu a lui*. Știți bine, domnilor, un maniac acționează întotdeauna potrivit aceluiași ceremonial. Prin urmare, faptul mi-a dat de gândit…”

— Nu-i deloc tâmpit ceea ce ziceți, admite Béru, trecându-și două degete prin prohabul căscat pentru a-și scărpina acea parte a trupului său frecventată mai des de păduchi lați decât de fetițele de la Lido.

— Mă bucur să te aud, îl ironizează Tunsură.

Bossul de la Moravuri întreabă:

— În acest caz, domnule director, cine era după dumneavoastră acest Jérôme Boilevent?

Craniu-de-Ou își mângâie cochilia (zilele astea am să-l cadorisesc cu o piele de cămilă dezaburizatoare).

— Nu știu, poate s-a lăsat antrenat de psihoza crimei. Genul acesta de asasinate comise cu regularitate, care șochează lumea, suscită, dacă pot să spun așa, vocații. Anumiți indivizi cedează instinctelor…

— Pe scurt, rezum eu, Pâquerette a lichidat un nevinovat.

Ce moacă face sus-numitul! Începe să devoreze în viteză Decontractyl, aruncându-mi o privire oțet-cocoș.

E genul de bățos care nu iartă altora propriile lui prostii.

— Nevinovat! Nevinovat! Ușor de zis, protestează debilul. A fost o tentativă de asasinat, domnule comisar, ați fost doar martor!

Bătrânul prinde mingea ieșită pe tușă și degajează cu mâna, destul de sec.

— Desigur, dragă Pâquerette. Desigur. Cu toate astea, știi cum sunt domnii din presă. Mereu dispuși să gâdile simpatia publicului, sensibilitatea lui. Or, publicul are oroare ca poliția să lichideze oamenii care n-au ucis pe nimeni, fiindcă, de fapt, Boilevent n-a ucis pe nimeni. Și mai ales, are oroare să se tragă în cineva care fuge.

Bietul Pâquerette! Tenul lui de andivă bate în verde. Vezi cum îi cresc și i se înmulțesc coșurile de urticarie sub pielea lui bolnăvicioasă. E atât de deprimat, încât Bătrânul cu inimă de granit (și craniu marmorean) e cuprins de milă.

— Eu nu te blamez, dragul meu, îl asigură el. Prevăd doar

concluziile ziariștilor! De mâine, se dezlănțuie toate ziarele din cauza acestui nou asasinat…

— De fapt, intervin eu, cum și unde s-a produs el?

— În apropiere de poarta Saint-Martin, pe seară. O prostituată a fost strangulată în mașina pe care șoferul ei o parcase într-o fundătură întunecoasă.

— Avem semnalmentele asasinului?

— Încă o variantă. A fost văzut parlamentând cu fata de către un bătrân impotent, care-și petrece viața stând la fereastră. S-ar părea că-i un bărbat de talie mijlocie, îmbrăcat într-o canadiană veche, bej și cu o beretă sau o caschetă pe cap. Bătrânul n-a fost în măsură să ne precizeze.

O tăcere scurtă. Big Bossul sau, mai exact patronul cel mare, cum zic americanii, apucă o riglă, parcă ar fi un șef de orchestră gata să atace Nuit sur le mont Chauve{3}.

— De data asta, domnilor, suntem în găleată.

Râs bestial, copios și necuviincios al abjectului Béru. Îi dă cu cotul lui Pinaud și exclamă:

— Ne-a băgat pe toți!

O jenă acută începe să șuiere ca un aparat de radio la sfârșit de emisiune.

— Vom pune în mișcare un dispozitiv de excepție. Dacă va trebui să scoatem în afacerea asta tot atâția oameni câte prostituate are Parisul, o vom face!

Un nou hohot de râs bérurian.

— Mobilizare nu înseamnă război! pufnește el.

— Te rog, Bérurier! îl admonestează Pletosul în sens invers.

Râsul Grasului se oprește ca fâsâitul unui pneu găurit, complet dezumflat.

— Vreau, continuă Bossul, să avem oameni la pândă în fiecare loc din Paris unde prostituția e în floare.

Directorul de la Moravuri ridică degetul pentru a cere cuvântul. Béru nu se poate abține să nu-i zică:

— Dacă vrei la budă, e în fundul culoarului pe stânga.

Am impresia că Béru merge drept către suspendare cu extravagațele lui:

— Voiai să spui ceva, Poitou? intervine Big Patron.

— Acest dispozitiv a fost în vigoare mai multe săptămâni, v-am mai semnalat faptul, domnule director. Și rezultatul a fost afacerea Boilevent.

— Întăriți-l! E singura modalitate.

Avem cu toții impresia că ședința a luat sfârșit. Dar nu și pentru mine.

— San-Antonio, mai rămâi, am câte ceva să-ți spun.

Ceilalți se retrag frângându-se din mijloc în mod corespunzător.

Când ușa s-a închis în urma călcâiului lui Achile (prenumele lui Pâquerette e Achile, v-am spus?) Bătrânul sare la mine ca un scoțian la un portofel pierdut.

— Mă bazez pe tine, dragă prietene.

— Ce anume trebuie să fac, șefu'?

— Să ne scoți din impas. Ai metode deosebite. Fantezia îți dictează mai bine pe ce drum trebuie să mergi, decât rațiunea cea mai rece. Ai mână liberă, fă tot ce vrei, cum vrei! Dar adu-mi rezultate!

Mă gândesc o clipă.

— O.K., șefu'. Trec la atac.

• CAPITOLUL III

• *MICI EXPEDIENTE*

Îmi regăsesc aleasa echipă, mai puțin directorul de la Moravuri, în cârciuma din colț. Pâquerette e pe cale să-i dea aspirină vitaminizată lui Pinuche, care are neplăceri cu abcesul lui. Béru, teribil de ostil medicamentelor, comandă un vin de Beaujolais, marca Moara de vânt.

— O faci pe Don Quichotte! îl ironizez eu așezându-mi o parte deosebit de importantă a persoanei mele alături de cea deosebit de superfluă a lui Béru.

— Quichotte sau Nequichotte, ripostează el, susțin sus și tare că cel mai bine te doftoricești cu vin. Fii atent, alaltăieri seara îmi dă un telefon nevasta lui Alfred: frizerul ei avea o febră de cal.

— Cal de mare?

— Nu întrerupe un om care vorbește, nu se cuvine, chiar dacă nu-i decât un subaltern.

Și continuă:

— Și-i zic așa lu' Antonia: „Ai vin în casă?" „Da, zice ea." „Bun, fac eu, pune la fiert un kil cu mult zahăr și piper și dă-i lui Alfred să bea." „Zău?" nu-i vine ei să creadă. „Încearcă și ai să vezi." zic eu… Și a încercat. A doua zi, ai să mă crezi dacă ai să vrei, dar Alfred o ducea pe Berthe, nevastă-mea, la cinemaua din mahalaua noastră, unde juca un film al lui Scotch.

— Al cui film?

— Stai puțin… Biscotte! Nu, nu-i ăsta… Îl știi tu, grasu' ăla care aduce cu un ou fiert! îl cheamă Coque, asta-i, mi-am adus aminte, Icicoque!

— Să terminăm cu ouăle, avem preocupări mai importante, am impresia.

Pinaud, a cărui umflătură îl face mai puțin guraliv, se decide să își exprime punctul de vedere. Acesta e clar, plin de pertinență.

— Consider, face el însușindu-și involuntar accentul domnului Darry Cowl, că facem prea mult zgomot pentru nimic. Ce ucide sadicul? Prostituate, nu? Și atunci?

— Moșule, oftez eu, umanismul tău m-a impresionat dintotdeauna. Atunci când taci, ajunge omul să uite că ești un ramolit. Deie Domnul, să ți se umfle și obrazul celălalt, în felul ăsta poate că n-ai mai putea vorbi.

Pinuche se bosumflă. Béru își golește moara de vânt în mai puțin timp decât i-a trebuit pivnicerului s-o umple.

— Ia să te aud, spune el. Care-i părerea ta, acum când am șters-o de la crabul ăla bătrân.

— Puțină politețe nu ne-ar strica, observă Pâquerette, care dezaprobă total manierele noului său coleg.

— Stai jos acolo pe bancheta aia și ține-ți gura, supozitorule.

Și răbufnește, ușor afumat.

— Asta-i culmea, domnul a petrecut doisprezece ani din ceea ce nu îndrăznesc să numesc viața lui, palpând anvelopele damelor de pe trotuare, și acum vrea să ne dea lecții!

Tonul lui urcă, cum zice unchiul meu.

— Află un lucru, cur de șobolan bolnav, lecții de politețe eu dau; dar nu primesc!

— Calmează-te, îl îndeamnă Pinaud.

— Nu, strigă Béru, căruia i-e frică să se calmeze, pentru că furiile lui nu durează; nu, nu mă calmez. Ce mizerie, trebuie să crezi ca să vezi! Un păduchios de la moravuri; drogat să-i vină rău unui medic legist! Un tâmpit care trage în primul nebun ieșit în cale alergând, fiindcă n-are curaj să-l aducă pe un stadion de teamă c-o să se facă de băcănie! Asta-i, și mortăciunea, care habar n-are de nimic, vrea să te învețe cum să vorbești!

— Dați-mi voie, se bâlbâie Pâquerette, descompus de furie.

— Îți dau voie doar un singur lucru, încheie Béru. Să plătești un alt pahar de vin.

— N-am de gând să mai suport nimic, decretează inspectorul ridicându-se.

— Ia uite la domnul, o face pe mimoza, exultă Grasu. Dar, dragă duduie, ar trebui să-ți votăm o funcție de paznic la closete, dacă ai inima prea fragilă!

Îl prind pe Pâquerette de o aripă.

— Stai jos, bătrâne. Și tu, Béru, redu sonorul. Parcă ai conduce o licitație.

— Am să cer să fiu mutat, ne asigură Pâquerette. Asemenea promiscuități sunt insuportabile. Prefer să fiu retrogradat, decât…

Béru e gata să-l apostrofeze din nou, dar îi trag un picior pe sub masă, care ar fi dărâmat Obeliscul.

Îl lăsăm pe aspiratorul de pilule să-și verse fierea. Nu-i nevoie de nicio drenă, curge de la sine. După care, suntem în măsură, cum spune croitorul meu, să abordăm chestiuni serioase.

— Băieți, vânătoarea asta e cu cântec!

Naturlich, Béru, solicitat de acest cuvânt muzical, se crede obligat să intoneze o tiroleză.

Ca să-l reduc la tăcere, îi mai comand un rând și pot continua.

— Pâquerette, dumneata ești un tehnician în ale prostituției.

— Lasă-mă să râd, face Béru. Așa cum îl văd eu pe domnul, n-ar fi

în stare să încalece nicio viţică. I-ar trebui o scară şi crampoane!

— Are de gând s-o ia de la capăt? chelălăie Pâquerette, şi înghite furios Vitell-menthe.

Blândul Pinaud a adormit. Tărtăcuţa îi atârnă în piept ca o pară. Părerea mea, prieteni, e că am cam dat-o în bară cu asemenea echipă.

— Spuneaţi, domnule comisar?

— Că vei stabili cu un tip de la serviciul cartografic o hartă a prostituţiei pariziene.

— Bună idee, strigă Béru. O vindem turiştilor de pe Champs Elysées şi facem avere.

— Şi pe urmă, domnule comisar?

— Când vom avea reprezentarea grafică a problemei, vom afecta două maşini camuflate să inspecteze în continuu cartierele vizate.

„Bineînţeles, aceste vehicule vor fi dotate cu radio. Vor comunica pe parcurs informaţiile culese unui post de recepţie însărcinat să le centralizeze.”

— Nu-i rău, mă aprobă Pâquerette, sugând o pastilă de eucalipt.

Grasu nu se mai poate abţine.

— Şi când te gândeşti că organizaţiile pentru protecţia tinerelor fete dau faliment. Iar noi ăştia ne rupem popoul ca să-l punem la adăpost pe cel al târfelor.

Îşi plimbă limba monstruoasă, sângerie, peste buzele ca două varice.

— Am să vă spun ceva, tipilor, viaţa e prost întocmită!

— Când te priveşte omul mai îndeaproape, e convins de acest fapt, certific eu.

Nu-mi apreciază remarca şi-mi indică locul incomod unde-mi pune observaţiile la adresa lui.

Pinaud, care s-a răsturnat de pe banchetă, se trezeşte.

— Aici am ajuns! gângăveşte el privind în jur.

— Şi ai procedat rapid, îi spun eu. Bun, acum, fraţilor, mergeţi acasă; demonstraţi nevestelor voastre că nu s-au măritat de formă şi prindeţi forţe pentru mâine.

— Eu nu-s însurat. Mulţumesc lui Dumnezeu, face Pâquerette.

•

După ce mă despart de ei, îmi amintesc de dominoul lui Hector etalat pe masa noastră din sufragerie şi mă trece un fior. Gândul de a da din nou ochi cu imposibilul meu văr mă agasează în asemenea măsură încât, în clipa în care vă vorbesc, aş prefera să intru la mănăstire decât la mine acasă.

Cadranul meu solar cu arc indică ora zece. E ora idioată a serii. Zece seara e ca şi trei după-amiaza, iar cel care n-are nimic de făcut în aceste două momente, e de plâns. Afacerea cu sadicul îmi zdrobeşte nervii. Nu-mi plac scrânţiţii, mă incomodează. Mă gândesc că un psihiatru ar fi mai calificat decât mine să conducă ancheta.

Deocamdată, nu-i nimic presant. Maniacul, acționând cu frecvența unei crime pe săptămână, ne lasă o oarecare marjă.

Îmi iau mașina și o pornesc la întâmplare pe străzi. Sunt aproape pustii, ceea ce-i strașnic de plăcut. Dacă aș fi bogat, n-aș circula decât noaptea.

Cea de acum, pentru o noapte de iarnă, e cu totul deosebită. Cu clar de lună ca la Châtelet, atât că, din fericire, Maria Naud nu cântă romanțe andaluze. Aerul e aproape călduț, de parcă natura ar fi greșit data și ne-ar fi oferit o noapte de aprilie în avanpremieră.

Ajung la operă, o iau pe bulevardul Càpres și-mi spun brusc, subit, dintr-o dată și instantaneu, că mă aflu la câțiva centimetri de strada Godot de André Maurois (de la Academia franceză prin vocație).

Micul meu cinema intim îmi rulează pe opt centimetri filmul afacerii Boilevent. Revăd într-o scăpărare (ciocolatie, dat fiind că-i noapte) camera portăresei unde am stat pitiți (cameră sărăcăcioasă și fără covoare), manevrele domnului la volanul mașinii lui, agățatul fufei, filajul, drama de pe mal…

Ceva, care se cheamă instinct de polițist, mă îndeamnă să revin în locurile cu pricina. Pornesc pe stradă (și n-am făcut rău deloc) și o parcurg la relanti. Imaginile se repetă: o zăresc pe fata blondă parcurgând cei cincisprezece metri de asfalt obișnuiți. Îmi parchez mașina și mă apropii de ea. Tipa e numai miere.

— Vino cu mine, porumbelule, îmi șoptește ea pe un ton care ar da amețeli și unei broaște țestoase.

— Ai greșit păsărica, frumoaso, îi spun eu oprindu-mă, nu-s porumbel, sunt sticlete.

Mă recunoaște și entuziasmul ei e vecin cu delirul.

— Formidabil! Salvatorul meu!

— Bravo, dragă, ești mai fizionomistă ca un aparat foto.

— Ce plăcere să vă revăd. E grozav să fii salvată de un băiat frumos. Nu ne-am mai văzut de când cu atacul din săptămâna trecută…

Execută gesturi cu fesele pentru a-l sensibiliza pe salvator.

— Ce mai faceți? ciripește ea.

— Fac ca și tine, caut clienți.

— De ce? E sezon mort pe la voi?

— Nu tocmai. Dar ție cum îți merg treburile?

Ea ridică din umeri, scoate două țigări din ridicola ei poșetă, îmi oferă una și oftează, așteptând să-i întind un foc:

— Pff! Mă descurc de bine de rău.

O privesc trăgând din țigară și exact atunci îmi vine o idee. Dar o resping, calificând-o drept neinspirată. Nu-i o idee. E Ideea, cu un „I” mare, care vă apostrofează.

— Ia spune-mi, frumoaso, cum să fac să schimb câteva vorbe cu peștele tău…

Tipa se crispează puțin și fața ei își pierde orice expresie.

— N-am niciun pește.

— Ce vorbești, fac eu stingând chibritul, astea-s basme bune pentru clienți. Ei au nevoie să creadă că au nimerit o floricică imaculată care se sacrifică pentru a plăti o operație mamei ei bătrâne și nevoiașe. Dar uiți că eu nu-s un naiv! Dacă vreau să stau de vorbă cu omul tău, asta nu înseamnă că-i caut pricină, poți să fii sigură…

Femeia șovăie.

— Bun, am încredere. Vino…

— Închizi prăvălia? glumesc eu.

— Îmi pot permite; azi am deschis devreme.

— E departe de aici?

— Pe strada Junot.

— Atunci, hai să mergem cu mașina mea…

Câteva minute mai târziu, oprim în fața unui bar discret, ale cărui ferestre sunt prevăzute, pudic, cu draperii groase.

— Aici e, mă anunță dama.

E ușor emoționată, ca o fetișoară cuminte căreia mămica i-a spus să treacă la pian.

— Mă cheamă Marie-Thérèse, murmură ea mai înainte de a apăsa pe mânerul ușii.

Intrarea mea trece la fel de neobservată ca tentativa unui domn care și-ar băga mâna în corsajul reginei Angliei, în timpul unei recepții la Buckingham Palace.

Simt un frison adânc parcurgându-i pe consumatori. Sunt puțin numeroși. Unii stau la masa de joc, alții discută cu voce joasă. Câteva fete grupate mai la o parte, aplică lac de unghii pe firele duse în scară ale ciorapilor, pălăvrăgind despre umbrele și Bottin{4}.

Marie-Thérèse se îndreaptă spre o masă din fund, unde se află doi domni care s-ar simți vexați dacă i-ai întreba de numărul lor de înregistrare la asigurările sociale.

Unul e slab, blond, îngrijit, cu o mustață mică, privirea limpede și un costum care nu-i cumpărat precis de la solduri. Celălalt e mărunt, masiv, brunet, temperamental, cu ochi negri și strălucitori care sondează, fără a se lăsa sondați.

Către acesta din urmă se apropie târfa mea. O privește și o ascultă uitându-se la mine de parcă n-ar avea deloc chef să mă cunoască. Fata e vag neliniștită. E limpede că tipul nu-i permite prea multă inițiativă, dacă iese din raza străzii Godot, de care știți.

— Uite, Alfredo, îți prezint pe domnul polițist care mi-a salvat viața, când ticălosul ăla a vrut să mă strângă de gât.

Alfredo nu-i genul demonstrativ. Îmi adresează o imperceptibilă înclinare a capului și așteaptă urmarea. Însoțitorul lui se ridică nonșalant și se îndreaptă spre bar. Un discret! În viață, trebuie să știi

când să te retragi.

Marie-Thérèse, simțind în ce situație delicată se află în această stabilire de contact, se străduie să zâmbească.

— Domnul a vrut să-ți vorbească. A insistat. Nu-i mare lucru, nu?

Mă așez lângă Alfredo.

— S-ar zice că ești pe cale să traversezi cascada Niagara pe sârmă, îl iau eu în băşcălie; nu-ți mai fă griji, bătrâne, n-am venit să-ți caut pricină. De altfel, avem preocupări diferite în privința fetițelor vesele.

Dă din cap în aceeași manieră evazivă.

— Aș vrea să discutăm ca de la bărbat la bărbat, corect? Dacă nu-ți surâde, îmi spui și mă retrag, de acord?

— Bun, te ascult!

— Cunoști, evident, toate amănuntele întâmplării prin care a trecut dama dumitale?

— Oarecum.

Cobor vocea.

— Individul care a fost împușcat nu era sadicul.

Ei, acum încep să-l interesez. Nimic nu-i precum curiozitatea pentru a umaniza un dur.

— Oh! face el simplu.

— Textual. Am avut de a face cu un amator. Cel autentic își continuă seria. De curând, a mai suprimat o fetiță la poarta Saint-Martin.

Domnul ia măsurile situației. Dama lui, mai expansivă, îngână:

— N-o să ne mai putem face meseria, și așa cei de la Moravuri erau tot mai dați dracului…

Managerul ei îi face semn să-și țină gura, opunând degetul mare celorlalte degete, în mai multe reprize.

— Și de ce-mi spuneți mie toate astea? se interesează el.

— Sunt comisarul San-Antonio. Eu am fost însărcinat cu afacerea asta, dar, deși am pus în acțiune un dispozitiv foarte puternic, e imposibil să supraveghezi toate fetele.

— Și atunci?

— Atunci, m-am gândit că voi, și noi, polițiștii, am putea face echipă. Haios, nu? Să-ți explic: vreo opt zile, fiecare proxenet să-și supravegheze îndeaproape șeptelul. Punem în circulație printre voi numărul de telefon de la cartierul general al poliției. La cea mai mică alertă, un telefon și băieții mei intră imediat în luptă, te prinzi cam ce vreau, bătrâne?

Se prinde, cum să nu!

— Beți ceva?

— Un rachiu.

Alfredo se ridică și merge la bar să dea comanda mea. Rămâne un moment să șușotească cu colegul lui de adineaori. Când se întoarce e

foarte destins.

— Am putea face treaba…

— Nu riscați nimic. Nimeni n-o să vă întrebe nici cum vă cheamă când veți telefona. Ceea ce ne trebuie nouă sunt niște ajutoare eficiente și discrete.

— Înțeleg.

Rup o foaie din carnețelul meu și-i notez numărul de telefon de la serviciu.

— Ăsta-i numărul. Fă-l să circule. Cuvântul de ordine trebuie să fie discreția.

— Nu vă fie teamă, asta se știe.

— E în interesul vostru al tuturor.

Ridic paharul de rachiu cu care am fost servit.

— În sănătatea damelor, glumesc eu.

• CAPITOLUL IV

• *SEMNUL DE ÎNTREBARE AL PROBLEMEI*

— Sper că n-a fost nimic grav? mă întreabă Félicie, brava mea mamă.

Hector plecase, dar duhoarea lui nesuferită mai persistă încă în sufragerie. Un miros de celibatar slăbănog.

— Dimpotrivă, mami. E foarte grav.

Și îi narez ultimele evenimente. Mă ascultă cuminte, ca o fetiță bătrână, căreia i-ai povesti „Scufița roșie”. Apoi, ochii i se încețoșează și murmură:

— Mă gândesc la bietul băiat răpus de colegul tău.

— Și eu m-am gândit la el, mami.

— Era nevinovat!

— Nu chiar. Doar eu l-am văzut strângând-o de gât pe fată. L-am văzut, mă auzi? Și plecase cu el plină de încredere.

Félicie clatină din cap.

— *Numai că n-a ucis-o, înțelegi*?

Evident, e aspectul cel mai șocant al întâmplării. E ridicol tipul care a decretat că intenția este egală cu acțiunea! Între ele e totuși o marjă, nu? Mergi și întreab-o pe planturoasa Marie-Thérèse, căreia nu i-a venit să râdă când era strangulată, dacă-i același lucru!

— Vezi tu, Antoine, bietul băiat…

Și tace, caută cuvinte precise pentru a-și formula gândul.

— Da?

— Am impresia că ceva bizar i-a motivat actul.

— Adică?

Mama ridică din umeri. Aranjează piesele dominoului, una câte una în cutia lor de acaju.

— Pentru a sugruma o… o persoană de teapa ăstora, trebuie să fii nebun, ești de acord, nu?

— Și?

— Nu ajungi nebun peste noapte, cel puțin așa consider eu… Există niște simptome premergătoare. Uite-te la doamna Bonichon, vecina noastră. Au închis-o pentru că voia să-l omoare pe factor, dar de luni de zile își pusese pe gânduri anturajul.

O știți prea bine, Félicie a mea e bunul simț întruchipat. E ponderată și dreaptă. Sunt puternic zguduit de cuvintele ei. Simte acest lucru și continuă cu tonul ei calm care face asupra ta efectul unei băi calde.

— Antoine, ai să-mi spui că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

— Știi că n-aș gândi niciodată așa ceva, și deci să nu mai spui una ca asta, iubita mea!

— Vezi tu, pentru mine, misterul nu-l constituie adevăratul sadic. El e pur și simplu un om bolnav, un dezechilibrat, și până la urmă îl veți aresta. Misterul, băiatul mamei, îl reprezintă acest Boilevent.

•

Strada Saint-Denis, mică și tristă. Știți? Genul de drum recunoscut ca fiind de inutilitate publică, unde trotuarele sunt încă de pământ, și în lungul căruia vegetează câteva becuri pe care nu le mai aprinde nimeni. Pubele scâlciate, care n-ar intra niciodată în compunerea sărmanelor cocioabe stil bidonvile ameliorat, năpădesc strada. Resturi de zarzavaturi putrezesc peste tot și câini hămesiți adulmecă gardurile părând a se întreba dacă precedentele javre, care au defilat pe acolo, aveau diabet sau albumină.

Atelierul Boilevent et Co se ridică în fundul străzii, nu departe de o uzină de gaz, care îmbălsămează atmosfera.

Câteva clădiri în dinți de fierăstrău se văd pe o palmă de teren râios ca ștergătorul lui Bérurier.

Un scrâșnet de strung mușcând din oțel transmite în aer vibrații ciudate.

Miroase bine a muncă în zonă.

Ca tuturor francezilor de origine franceză, îmi place acest miros. Munca altora e întotdeauna emoționantă pentru cel care nu face mare lucru cu cele zece degete ale lui.

Pe bucata de zid plasată acolo pentru a susține portalul, o placă de marmură anunță „Întreprinderea Boilevent et Co”.

Asta-i tot. Date fiind circumstanțele, seamănă cu o piatră tombală, din cauza marmurei probabil.

Intru într-o curte noroioasă, plină de resturi de fiare. Pe dreapta, o clădire mică, numai sticlă, pare să aibă un aspect elegant în comparație cu dezolarea înconjurătoare. Bat la ușă și o voce de femeie mă invită să apăs pe clanță. Intru. Birou clasic și primitor, zugrăveală deschisă la culoare, mobile moderne cu armătură tubulară.

O tânără, șaten închis, pieptănată cam demodat, mă privește prin niște ochelari groși, care nu reușesc totuși s-o urâțească. Are tenul palid, pistrui și acea privire fascinantă, în același timp neliniștită și surprinsă a miopilor. Să tot aibă vreo douăzeci de ani. Prea tinerică pentru catastivele mari de contabilitate. Pui pasivul de-o parte, activul de alta, și mâna la mijloc.

— Domnul? ciripește pițigoiul.

N-are rost să-i vinzi cicoare creață, încercând s-o convingi că-i un portret al lui Ludovic al XIV-lea.

Îmi prezint legitimația de polițist pe registrul ei cu furnizori. O

privește, se rigidizează puțin și oftează:

— Oh! Iarăși?

Apoi, volubilă:

— Cu toate astea, față de tot ce s-a petrecut ieri seară…

— Exact, în legătură cu asta am venit.

Pariez pe dublul a ceea ce gândiți contra a jumătate din ce știți, că afacerea patronului ei a cam mișcat-o pe fetița noastră. Poate chiar avea un sentiment pentru Boilevent?

Fata freamătă.

— Se pune problema unei reabilitări, cumva? mă întreabă ea interesată.

— Nu-i deloc imposibil. Sunteți de multă vreme aici?

— De opt luni.

— Ce impresie v-a făcut patronul?

Devine trandafirie, ceea ce-i stă strașnic.

— Era un om fermecător.

— Adică?

Din trandafirie se face roșie, semn bun. Toate langustele se înroșesc când dau în fiert.

— Nu se… nu se înfuria niciodată… Era foarte înțelegător…

— Ați avut cumva impresia că ar fi putut fi, cum să zic, anormal?

Tânăra exclamă:

— Domnul Jérôme? Glumiți!

După expresia mea de examinator își dă seama că n-am chef de glume și se revizuiește:

— Era o persoană foarte bine, ce mai!…

— L-ați văzut în compania unor femei?

Nu se mai înroșește, devine violet. Văzut, priceput, sesizat, Colgate bun, calitate extra, pe marți! Trebuie că avea un fel aparte de a scrie corespondența, care ar fi meritat un loc pe scaun în metrou. Poate i-o dicta în braille{5} sau în morse.

Încurcătura ei fiind elocventă, las rubrica baltă.

— După moartea lui, cine a preluat direcția uzinei?

— Asociatul său, domnul Bergeron.

— E aici?

— Nu încă, niciodată nu sosește înainte de unsprezece, pentru că are un cabinet de afaceri la Bursă.

Mă uit pe ceasul meu special cu două limbi (una mică pentru indicarea orelor și una mare pentru minute), ultima noutate a orologeriei elvețiene. Arată zece și ceva.

— Ce fabricați aici?

— Dispozitive de fixare a schiurilor. Legăturile Névéa vă feresc de riscuri, știți reclama?

— Oh! da. Și afacerile merg?

— Bineînțeles…

E plăcut în biroul ăsta. Un radiator cu cataliză ne învăluie în căldura lui de seră.

Mă hotărăsc să pun la cale ceva drăguț, în stilul meu. Formula San-Antonio, ce mai! Întotdeauna plec de la principiul că dacă te pui bine cu femeile ai mai multe șanse să obții rezultate concrete. Din cele pe care le preferă Bătrânul.

— Ascultă, drăguța mea, văd că ești în plină activitate (citea *Marie France* când am intrat eu) și am o groază de mici întrebări pe care aș vrea să ți le pun în legătură cu bietul Boilevent. Cred că cel mai simplu ar fi să cinăm împreună în seara asta, ce părere ai?

Ușor comoționată, domnișoara Claviatură-Universală. Nu întâlnești în fiecare zi un polițist care să te invite la masă. Fata roșește din nou.

— Dar eu…

— Nu ești liberă?

— Nu-i vorba de asta… Eu…

— La ce oră ne-am putea întâlni?

E momentul să-i pulverizez modelul meu de bravură, cel care aduce bucățica în dinți, adică vreau să spun, surâsul meu a la Casanova 846.

— Eu…

— Draga mea, un pronume personal n-a constituit niciodată un răspuns la o întrebare așa de precisă.

Tânăra zâmbește amuzată și îngână:

— Dumneavoastră…

— Mai știu și alte pronume, fac eu: *noi, el, tu*…

Și pun un accent așa de apăsat pe „tu” că paiul scaunului ei începe să sfârâie.

— Înțelegeți, e atât de neașteptat…

— Înțeleg, dar nu te lăsa doborâtă de surpriză. Ce nume ai?

— Danièle.

— Grozav, eu sunt leul dumitale superb și generos. Ce zici de un rendez-vous la *Fouquet's*? Să zicem pe la opt?

— Mi-ar conveni undeva mai aproape de casă, locuiesc pe Maisons-Lafitte și…

— Îmi place mult cartierul. Am un camarad de regiment care ține o măcelărie cabalină pe acolo. Face avere tranșând sub formă de fripturi caii care și-au rupt un picior. Locuiești cu părinții?

— Nu, cu fratele meu. Dar el e la munte cu soția lui în momentul de față, dacă vreți, mă puteți lua de acasă?

Înregistrez invitația. Numele mare e Murat și mica mea prințesă vă jur că-i o bijuterie. Frățiorul locuiește într-o casă de paznic din parc.

— Unde aveți de gând să mă duceți? întreabă drăgălașa ochelaristă cu o voce strengărească.

Așa e cu femeile! Cu zece secunde mai înainte, când am invitat-o,

începuse să se bâlbâie ca un moșneag fără dinți care morfăie linte și acum, dându-și seama că nu-mi bat joc de ea, demoazela se simte călare pe situație, cu sutienul ei de dantelă și micile pofte refulate, gata să dea pe dinafară. Mă uit la ea cu indulgența pe care suntem datori s-o acordăm sexului frumos, dacă vrem să murim de o altă moarte decât de cea provocată de o maladie nervoasă.

— Unde ai să vrei, inimioaro. Știu un han micuț pe lângă Poissy, cu perdelițe din creton și obiecte de aramă bine lustruite, care nu se poate să nu-ți placă.

Ochii îi strălucesc în spatele vitraliilor.

Sfânta mea cea virtuoasă! I-ai decerna brevetul de inocență fără să mai stai pe gânduri, la simpla prezentare a mutrișoarei ei nevinovate. Și sub masca asta atrăgătoare se ascunde o șmecherită cu o experiență în materie mai lungă decât tronsonul Moscova-Vladivostok.

— Sunt sigur că vom deveni buni prieteni. Să știi că sunt polițist numai opt ore pe zi. Celelalte două treimi din viața mea, rămân disponibile…

O ușoară palpitare a pleoapelor, un freamăt al buzei superioare pentru a semnaliza că e gata de sărut și iată-mă pe punctul de a trece la acțiune.

Cum mă apropii să-i strâng mâna, zăresc prin fereastră sosind un vizitator. Tipul în chestiune vine drept spre birouri. Sângele meu face doar un singur tur de pistă, dar îl face bine și în timp record.

— Iată unul pe care nu vreau să-l văd! o avertizez eu. Nu sufla o vorbă!

Împing prima ușă care-mi iese în cale, de altfel singura în afara celei care dă spre exterior. Abia am închis-o, că cineva ciocane în geamul biroului.

— Intră! rostește micuța Danièle.

Îmi țin respirația și-mi ascut urechea ca să nu pierd nicio fărâmă din discuție.

— Domnul Bergeron e aici? întreabă o voce de bărbat.

— N-a venit încă.

— Presupun că pot să-l aștept, frumoaso?

— Eh, vedeți… S-ar putea să… Riscă să întârzie…

— Știe că trebuie să vin.

— Oh! atunci…

Trece un timp. Fata trebuie că-i în mare încurcătură. Forțosul dumneavoastră San-Antonio, doamnelor, caută o ieșire în caz de pericol și nu vede decât fereastra. Inutil să vă mai spun că, fiind februarie, e închisă.

Mă apropii pâș, pâș. Apuc cremona și o răsucesc, de parcă aș manipula trei kile de nitroglicerină învelită în hârtie și deschid geamul.

De cealaltă parte a peretelui subțire, vocea drăgălașă a Danièlei se aude exclamând:

— Iată-l că vine!

Mă benoclez în direcția străzii și văd sosind o mașină americană. Stopează în dreptul portalului și din ea coboară un bărbat elegant. Poartă un palton frumos bleumarin cu guler de catifea, pălărie și mănuși de piele. Omul de afaceri de elită. Bun de copertă pentru *Man*.

Creierașul personal al simpaticului San-Antonio scoate scântei. Gentilul dumneavoastră comisar își spune că nu va avea la dispoziție decât o secundă-două pentru a ieși din birou. Dacă aș încăleca acum fereastra m-ar vedea Bergeron. Trebuie deci să aștept să intre în clădire. E o strategie de mare clasă, băieți. Dacă n-ai nervi de oțel, mai bine te abții. Meseria mea nu-i făcută pentru mâncători de colărezi și molâi pe care trebuie să-i scrobești ca să stea drepți.

Ușa se deschide în camera alăturată.

Se parlamentează, dar am nervii prea încordați ca să realizez ce se spune.

Deschid larg fereastra și sar; apoi, fără să mă grăbesc, înconjur clădirea și o iau repede la picior, cu capul între umeri și inima în sărbătoare.

Noutatea e noutate nu glumă. Individul care îl vizitează pe Bergeron e Alfredo, proxenetul Mariei-Thérèse.

Ce părere vă faceți, bandă de imbecili?

• CAPITOLUL V

• *DIN SURPRIZĂ ÎN SURPRIZĂ*

Un bistrou mic din mahala, la fel de vesel ca un pișoar dintr-un azil de noapte. Patronul are părul de un alb murdar, emfizem, o jiletcă cârpită și nasul unuia care a băut mai mult decât a vândut. Lângă tejghea, un câine bolnav e culcat pe un sac. Genul de potaie credincioasă care n-are pedigree nici cât o muscă, tatăl lui fiind dintr-un alt cartier. Fără să-și bage în seamă boala, când mă vede, începe să dea din coadă. În ceea ce-l privește pe patron, el e mai puțin demonstrativ. Mă salută printr-o mișcare a capului și așteaptă să-i explic ce vreau.

— Un rom-limonadă, îl implor eu, într-un pahar mare, cu o fisă de telefon. Dar fisa servește-mi-o separat, o mănânc numaidecât.

E plăcut să glumești cu oameni care gustă umorul. Umflatul ăsta face o moacă în stare să oprească o ceremonie de înmormântare atât e de îndurerată și îndurerează. Îmi aruncă o fisă nichelată așa cum un nesimțit ar arunca un nasture de izmană în pălăria unui orb. Mă apropii de cabina situată în fundul dughenii și încerc bucuria profundă de a citi pe lemnul ușii, gravat cu un cuțit de un artist de mare talent: „Patronul e un încornorat”. Informația poate este inexactă, dar asta nu înseamnă că-mi face mai puțină plăcere. Formez cu indexul numărul sediului poliției. Îi cer telefonistei să mi-l dea pe Béru și-mi este servit urgent, însoțit de salată verde.

— Ești disponibil, Grasule?

— Din cap până în picioare, răspunde Degeratu.

— Atunci, urcă într-o troică și prezintă-te pe Saint-Denis.

Îi dau adresa cârciumii, recomandându-i să se grăbească. Încuviințează, și atunci închid.

Ultima muscă din stabiliment e pe cale să se înece în paharul meu. Mărinimos, o pescuiesc și o depun în radă. E în mine o sărbătoare pe lângă care Bâlciul Tronului e ca o chermesă de la țară. Subconștientul meu e luminat cu neon, fraților!

Ce dreptate avea draga mea Félicie. Aici trebuie cercetat. Care-i rolul lui Alfredo în afacerea asta dubioasă? Ce motiv l-a adus aici? Aș da jumătate din contul vostru în bancă pentru a asista la discuția care se desfășoară în prezent în biroul elegantului domn Bergeron.

Gândind, supraveghez fundătura. Nu se vede decât Chevrolet-ul albastru al asociatului lui Boilevent. Nicio altă mașină. După părerea mea, Alfredo și-a lăsat șareta în bulevard. Nu-i genul de om să-și

parcheze vehiculul într-o ulicioară. Se scurge ceva timp și iată că valorosul Béru descinde din bătrâna lui rablă. Mă zărește prin geamurile aburite ale bistroului, se repede și deschide ușa așa de brutal că rămâne cu clanța în mână.

Foarte cinstit, ca întotdeauna, o depune pe tejghea și acoperă răcnetele războinice ale cârciumarului, comandând un vin roșu.

— Ce învârtești pe aici? se informează Grasu, trecându-și mâna îndoielnică peste pantalonul murdar de macaroane, pe care a omis să le curețe.

— Aștept pe cineva.

Și nu aștept prea mult. Abia am terminat de vorbit că-l și văd pe Alfredo ieșind. Se petrece ca într-o piesă de teatru.

— Ducele tău nu s-a arătat încă?

— Uite-l că vine, Alteță.

Îl bat pe umăr.

— Vezi individul care a apărut în fundătură?

— Din fericire, da, altminteri aș fi la oculist și nu aici, îmi servește replica simpatica grămadă de osânză.

— Filează-l. Cu abilitate. E un tip versat, uns cu toate alifiile.

— Sper că știi cu cine vorbești? se zborșește Béru.

Își golește paharul, îl dă la o parte pe patronul care se căznește să fixeze mânerul ușii și iese în stradă. Îl văd așezându-se la volanul bătrânului Citron.

Alfredo apare în bulevard și merge oblu spre un 203 oprit sub un copac. Cele două mașini demarează la un interval de două zecimi de secundă.

Gata, în privința asta am luat toate măsurile. E rândul lui San-Antonio să intre în joc.

•

Văzându-mă că apar iar, Danièle se cutremură și își reține *in extremis* un strigăt de spaimă. Ai zice că a dat nas în nas cu o fantomă.

Îi ofer un surâs superb, foarte studiat, cu vedere către premolari; și, în același timp, fiindcă sunt genul de om capabil să execute două lucruri deodată (multe dame v-ar putea confirma faptul numai să le puneți întrebarea și să alăturați un timbru pentru răspuns) în același timp, repet, îi fac cu ochiul, ceva mortal, numai de zile mari și sărbători naționale.

— Aș putea vorbi cu domnul Bergeron?

— Cine întreabă, vă rog?

Acum ea e cea care-i gata să izbucnească în râs.

— Poliția.

Acestea fiind spuse, o întreb printr-o mișcare a capului. Semnul meu s-ar traduce „A avut oare consecințe fuga mea precipitată?” Fata scutură negativ din cap. Uf!

— Merg să vă anunț.

Intră în biroul alăturat și șoptește ceva. Durează cam cât aș număra până la treisprezece și jumătate, după care, tinerica ochelaristă mă poftește înăuntru.

•

Bergeron și-a scos pălăria și paltonul. Așezat în fața unui dosar seamănă cu un senator american. Bate spre cincizeci de ani. Păr argintiu, mâini manicurate, costum în dungi, cămașă albă, cravată din mătase neagră, vă spune ceva expozeul? Perla înfiptă în cravata lui, credeți-mă, n-a găsit-o pe când halea copane de pui într-un snack!

Se ridică privindu-mă; mă privește înclinându-se; se înclină întinzându-mi mâna; îmi întinde mâna întrebându-mă ce doresc.

Atunci, îmi declin numele, calitatea și scopul vizitei mele (care marchează un avantaj asupra adversarului).

— Domnule Bergeron, rostesc eu, depunând într-un fotoliu nichelat o bună parte din posteriorul persoanei mele, domnule Bergeron, ați citit, presupun, ziarele din această dimineață?

— În orice caz, unul am citit sigur, admite vizaviul meu, împingând spre mine o cutie de trabuce plină cu țigări.

Iau una. Îmi prezintă flacăra brichetei lui, pe care n-o cunoșteam și urmează:

— Cred că bănui care-i obiectul precis al vizitei dumneavoastră, domnule comisar. Faimosul sadic manifestându-se din nou, poliția a tras concluzia că bietul meu Boilevent era nevinovat, nu?

— Nevinovat, nu-i tocmai cuvântul potrivit, îl rectific eu. Când a fost doborât de unul dintre oamenii mei, care e, admit, cam iute de mână, era pe cale să stranguleze o prostituată.

— Ceea ce mi se pare cu adevărat înspăimântător, dacă-l cunoșteai pe Boilevent.

— De ce?

— Băiatul ăsta era calm, lucid. N-avea nimic dintr-un obsedat sexual sau maniac.

— Cum vă explicați gestul lui?

— Nu-l explic.

Vocea lui s-a înăsprit brusc. Maxilarul i se crispează și privirea lui limpede are o strălucire ostilă. Neîndoios, are un dinte împotriva poliției.

— Și totuși, faptele astea sunt, insist eu. Asociatul dumneavoastră asasina o târfă. Frecventa asemenea gen de… persoane?

— Nici pomeneală.

— Îi cunoscuse-ți viața particulară?

Bergeron ridică din umeri și-și strivește țigara abia începută într-o scrumieră de cristal.

— Nu era preocupat decât de munca lui. Băiatul ăsta pornise de la

zero și era foarte ambițios.

— Sunteți asociați de multă vreme?

— De câțiva ani. Eu am un cabinet de afaceri pe strada Bursei și mie mi s-a adresat la constituirea societății lui. Mi-a plăcut băiatul, l-am consiliat, apoi ajutat și, în cele din urmă, m-am asociat cu el.

— Trăia singur?

— Da. Oh! din când în când, lua cu el câte o prietenă în mașină, dar nimic foarte serios. Muncea, vă spun.

— Ați preluat afacerea în totalitate?

— Deocamdată, eu o conduc de bine de rău, profitând de faptul că ea merge înainte mulțumită impulsului inițial. Dar va trebui să găsesc o soluție, am alte ocupații, mai imperioase, înțelegeți? Și pe urmă, industria nu-i punctul meu forte.

— Cine-l moștenește pe Boilevent?

— Avea o soră în sud, măritată cu un amploiat de la gară. Am luat legătura cu ea prin intermediul notarului meu.

Tace și așteaptă ori să vorbesc ori să plec.

— Ei bine, asta-i tot deocamdată, domnule Bergeron. Îmi permiteți să vizitez atelierul?

— Chiar vă rog. Am să vă însoțesc, deși nu sunt un ghid foarte documentat.

— Nu vă deranjați. Știți, polițiștilor le place să hoinărească după capul lor. Nu-mi rămâne decât să vă cer adresa personală, pentru cazul în care…

Își împreună degetele și murmură:

— Pentru cazul în care… domnule comisar?

Am o ușoară ezitare, apoi declar râzând:

— Pentru cazul în care… domnule Bergeron, pur și simplu.

— Locuiesc pe bulevardul Berthier, 114.

— Mulțumesc.

De ce am sentimentul confuz că s-a operat un soi de ruptură? Ne strângem mâna ca doi boxeri înainte de luptă.

— Pe curând! arunc eu.

Îi fac din nou cu ochiul micuței Danièle. S-a pregătit pentru plecarea mea și și-a făcut plinul cu ruj Baiser. Stă puțin în bie pe scaunul ei pivotant, ca să-mi arate picioarele încrucișate. Zău așa, domnilor, sunt pe cinste. N-are nevoie să-și toarne antigel în gioale, rotunzimile lor nu se datorează ipocriziei. Și-a potrivit drăgălaș dantela bleu a furoului, în așa fel încât să se vadă puțin din fustă și să mă poarte pe aripile visului.

Articulez aiurea:

— Pe diseară.

Ea spune „da” cu sânii, și o părăsesc foarte provizoriu ca să vizitez atelierele.

•

Sunt vreo doisprezece oameni care muncesc din greu într-un miros de fierotanii și ulei încins. Sosirea mea determină ridicarea capetelor. Câțiva necăjiți, mai în vârstă, se află la bancurile de lucru, cei mai tineri la strunguri și trei fete, care flecăresc în vacarmul atelierului, triază piesele cromate.

Un tip în salopetă cafenie, cu șaizeci și patru de pixuri Bic în buzunarul superior și aerul autoritar al omului de rând plătit să aibă autoritate, se lansează spre mine ca o rachetă la Cap Kennedy, destinată să ajungă pe Lună sau în direcția Soarelui.

— Ce dorește domnul?

— Sunt un prieten al domnului Bergeron. Vreau să fac o vizită pe aici.

În capul lui mic de contramaistru își spune că aș putea fi viitorul patron, și uite-l că se dă de ceasul morții ca să-mi prezinte domeniul.

Îi ascult pălăvrăgeala fără să pricep nimic. Eu, când e vorba de mecanică, parcă ar fi sanscrită: nu înțeleg o iotă.

— Aici se șlefuiesc piesele. Acolo, rulmenții cu bilă încorporați cu potențial insurmontabil și mâncărimi subcutanate…

Își continuă explicațiile detaliate, tehnice, și mai plictisitoare decât casa Sanbeam în întregime.

Mă îndop cu prospecte timp de jumătate de oră, lăsând impresia că mă pasionează dispozitivele de fixare Boilevent, și o șterg în clipa în care contramaistrul ar vrea să-mi arate și atelierul de cromare.

•

Birourile sunt aproape pustii. Doar Pinuche a mai rămas în spatele unui chiștoc fumat de două ori.

Supraveghează flacăra tremurătoare a unei lămpi minuscule care infestează aerul cu alcool ars. Pe lampă, o crăticioară și în crăticioară un lichid greu de definit, violaceu și spumos.

— Ce-i cu alchimia asta, Pinaud? mă interesez eu.

Se trage de vârful mustății lui de șobolan înfrigurat.

— Îmi fierb un vin, sunt gripat în ultimul hal.

— În acest caz, nimic nu-i mai indicat ca o pândă în aer liber. Mai exact, mi-am propus să-ți încredințez și ție un filaj ca și lui Béru!

— Aș risca o dublă pneumonie, mă avertizează lugubru Ramolitul.

— Dacă învingi fără pericol, triumfi fără glorie, citez eu.

— Ai putea să-mi reciți orice, protestează Pinaud, nimic nu mă poate convinge.

— Bun, bea-ți vinul fiert și șterge-o la treabă, tipule. Ai să ajungi să semeni cu o medalie. Într-una din zile, cineva o să observe că ai murit de trei luni și tu ai să fii primul pe care o să-l mire vestea.

Îi scriu pe o foaie de blocnotes numele, semnalmentele și adresele lui Bergeron.

— Ocupă-te de acest gentleman!

Îmi citește bonul de comandă.

— Cine mai e și ăsta?

— Un tip bine. Aș vrea să știu cum își petrece timpul, cine-l frecventează. Mergi în pace!

Pinuche își bea vinul, se sufocă, începe să urle, și mă lămurește că a înghițit chiștocul incandescent din nebăgare de seamă, omițând să-l dezlipească de pe buze în momentul în care și-a sorbit leacul îngrozitor.

În fine, iată-l că pleacă. Rămân singur în biroul proaspăt zugrăvit. Cazul Boilevent devine din ce în ce mai pasionant. Am impresia că o pânză de păianjen e țesută în filigranul afacerii. Hai să vedem, bandă de băgăreți, vouă nu vi se pare bizar că acest Alfredo e în cârdășie cu asociatul lui Boilevent? Nu, vă lasă reci, sărmanii mei pinguini? Ce-i drept, nu aveți mai multă materie cenușie sub gazonul vostru dat cu briantină decât bani în contul bancar al unui producător de film.

În fine, n-are rost să ne batem capul!

Dar pe mine, faptul mă preocupă teribil. Dacă aș fi ascultat sfaturile pernicioase ale micului meu spiriduș interior, l-aș fi arestat pe Alfredo și l-aș fi luat la întrebări; numai că, fie vorba între noi, s-ar putea să fie o manevră greșită. Dacă simțul meu psihologic nu mă înșală, pasărea asta nu se va așeza la masă ori de câte ori îi zornăi grăunțe pe sub nas. Mușenia e precis imnul lui favorit. Mai bine să aștept.

Ușa se deschide și apare Pâquerette. E bucuros pentru că a descoperit un nou medicament care reglează sistemul glandular, are avantajul de a se vinde fără rețetă și de a nu costa prea scump.

— Noutăți? îl întreb.

— Dispozitivul e pe teren, domnule comisar. Nu ne rămâne decât să așteptăm. Ați citit presa?

— Încă nu.

— Ce ne mai iau în tărbacă ziariștii!

Oftează nostalgic cu gândul la trecutul apropiat. Acum o săptămână, moaca lui de avorton apărea pe prima pagină a ziarelor și azi e denigrat.

— Și în ceea ce vă privește? se interesează el suspicios.

Ceea ce-l intrigă, e că am încetat brusc să mai fac echipă cu el. Nu vreau să-l chinui mai mult, povestindu-i despre noua mea pistă.

— Bătrânul m-a lansat *in extremis* într-o altă afacere, îi spun eu laconic.

Și am nesansa să strănut.

Prompt ca un fulger, Pâquerette scoate un tub verde din buzunar. Îl deșurubează, răstoarnă în căușul palmei două pilule și mi le întinde.

— Înghițiți astea, domnule comisar și pe urmă mai stăm de vorbă.

• CAPITOLUL VI

• *DIN SURPRIZĂ ÎN SURPRIZĂ* (*urmare*)

Când ajung la Maisons-Laffite, în turnul de veghe al orologiului meu, sună opt bătăi. Un frig uscat face să trosnească ramurile copacilor din parc. Trec de poarta mare cu gratii și pornesc în căutarea căsuței Danielei Murat.

În cursul după-amiezei, mi-am pregătit cu grijă bateriile, cum zicea bucătăreasa unui general de artilerie și mi-am întocmit o listă minuțioasă cu întrebările pe care vreau să i le pun fetiței. Planul meu? E simplu și perfid. S-o duc într-un han luxos și primitor. S-o năucesc cu conversația mea (nu vă faceți probleme pentru gleznele mele, am tibia din argint masiv), să-i dau să bea, s-o mângâi și s-o sărut; după care s-o îmbarc pentru o croazieră în scutece cu vizite turistice și escale. Aici, în penumbra propice, îi voi pune, peste slip, întrebările care mă tracasează.

Casa fetei e modestă. O construcție mică, din cărămidă roșie, ridicată la poarta unei proprietăți. A fost concepută ca locuință pentru grădinar, dar stăpânul probabil că a dat în primire, lăsându-și consoarta fără un ban. Atunci, bătrâna a închiriat această casă, nemaiputând să-și ofere luxul unui grădinar. În fine, așa văd eu că ar sta lucrurile, dacă mă înșel, lăsați-le deoparte și trimit un comisionar după ele.

Prin obloanele de la etaj și parter se filtrează lumină. Se vede treaba că domnișoara se gătește. Se deghizează în miss Univers, drăguța, pentru a-l seduce pe Casanova.

Împing grilajul și ciocan la *puerta*. Radioul se aude tare din interior. Cântă „Nu-i degetul tău mic”, marș american interpretat de Mari Cântăreți cu picior de lemn.

Hărmălaia e atât de mare că fetița nu-mi aude ciocănitul.

Mă decid atunci să deschid ușa, ceea ce nu-mi ridică nicio dificultate.

Abia am trecut pragul că mă și opresc împietrit de surpriză. Danièle zace la piciorul scării cu capul pe lespezile vestibulului. Are cochilia înfundată și balta de sânge aproape că s-a închegat. E într-un combinezon sexi – armură de senzație, băieți! În alte împrejurări, l-ar fi băgat sub presiune pe însuși Denis Papin{6}.

Îngenunchez alături de biata fată, și-mi strecor mâna între sânii ei. Plecată fără adresă! Îi privesc cu atenție rana. *A priori*, pare banală. Fetița a căzut pe scară și și-a deschis catedrala. Urc la primul etaj și

zăresc pe jos ochelarii Danièlei.

Faptul mă lasă perplex. Fără hublouri nu putea să vadă nici la doisprezece centimetri. Deci, nu s-ar fi aventurat pe scară fără ochelari.

Bizar!

Vizitez cele două camere de sus, una e a fratelui, cealaltă a răposatei secretare a răposatului Boilevent. Ușa rămăsese deschisă între ele. Inspectez locurile atent. Pe o comodă Charles X, revăzută și corijată de Lévitan, zăresc un mic flacon de parfum răsturnat.

Nu-mi miroase a bine, cum zicea un antreprenor de pompe funebre, mergând să ia dimensiunile sicriului destinat uriașului de la Pinder. Demoazela folosea pentru derma dumisale Bagatelle 69-69, nici mai mult nici mai puțin.

Ținea să-l vrăjească pe bravul San-Antonio! Dar vai, hazardul – sau vreun ticălos – a decis altfel.

Parcurg camera în lung, în lat, în diagonală și în sensul acelor de ceasornic. Investighez à la Sherlock, à la Maigret, à la San-Antonio. Și ajung să descopăr un fleac nesemnificativ, ca discursul unui parlamentar.

E vorba de două urme mici de umezeală pe pardoseala din spatele perdelelor. Din două una, cum spunea tipul căruia i se extirpase un testicul, devenit ridicol: ori mă înșel, ori nu mă înșel. Dacă nu mă înșel, sunt gata să pun pariu pe un act de Molière contra unui act notarial, că un tip a stat ascuns acolo și avea tălpile ude. Acest tip a așteptat sosirea fetei, s-a uitat pofticios cum se dezbrăcă, apoi, în timp ce ea se parfuma în fața mesei de toaletă, i-a sărit în spate. În luptă, micul flacon s-a răsturnat. A târât fata pe palier. Ea a încercat să-i scape și, zbătându-se, și-a pierdut bicicletele fără ca agresorul ei să observe. Vă prindeți, micuțe nevertebrate, cu creierul vostru perforat ca o armonică?

Bun, continuu „espozeul”. Când au ajuns în capul scărilor, tipul în chestiune a îmbrâncit-o pe fată din toate puterile în gol. Fata a murit din cauza căzăturii. Și dacă n-a răposat imediat, agresorului nu-i rămânea decât să-i ia capul și să i-l zdrobească de dale până ce-și dădea duhul.

Dar, repet, e posibil ca tânăra să fi căzut singură peste balustradă. Adesea, ca să-ți frângi gâtul, nu-i nevoie de încă cineva. Oricum, e moartă și nu-mi mai poate da niciun amănunt în legătură cu întâmplarea…

Sărmana fată!

Îi adresez o ultimă privire, o ultimă amintire, după care plec fără să sting lumina și nici radioul.

Noaptea e din ce în ce mai rece. Pe stradă s-a pus un anunț: „Atenție! polei”. Ce părere îți faci?

•

Pinuche e la birou clănțănind energic din dinți.

— De data asta am făcut congestie, îmi declară el cu un nu știu ce provocator în glas.

— Și Bergeron?

— Și-a petrecut după-amiaza la biroul de pe strada Bursei, apoi s-a întors acasă. Și-a lăsat mașina în garaj. Deci n-are de gând să mai iasă. Sper să nu-ți fi imaginat că aveam să-mi petrec toată noaptea în fața ușii lui?

— Pinaud, articulez eu, umbra unei pensionări anticipate se profilează la orizontul tău. Îți lipsește conștiința profesională.

Atunci izbucnește un strigăt mare în stabilimentul unde, acest gen de manifestări vocale, nu-s o raritate.

— Nu-ți permit, urlă diminuatul. Oricare altul în locul meu ar fi la ora asta în pat cu sulfamide…

Soneria telefonului întrerupe diatriba lui medico-revendicativă.

E Béru.

Prost dispus.

— Ia zi, bombăne el, proxenetul pe care m-ai pus să-l urmăresc…

— Ce-i cu el?

— Nu pot să-l urmăresc!

— Explică!

— Ca să urmărești pe cineva, trebuie ca el să se miște, nu? Tipul ăsta e ca un bec. De cinci ore s-a înșurubat într-un bistrou de pe strada Junot și bate cărțile cu amicii. Se ridică de pe scaun doar ca să se pișe! Și eu fac trotuarul, încercând să-i zăresc prin perdea caroul de nouari…

— A venit direct la bistrou după ce a plecat din Saint-Denis?

— Nu. A mers mai întâi într-un restaurant de pe bulevardul Pereire, unde s-a întâlnit cu o blondă înaltă. Au mâncat împreună și pe urmă a dus-o pe strada Godot-de-Mauroy, unde tipa își exercită meseria. După care a venit aici. Ce să fac acum?

— Așteaptă, Umflatule, lasă-mă să gândesc.

Întotdeauna în cazuri de urgență, găselnițe geniale îmi năpădesc mintea.

— Ia spune, mașina tipului e prin apropiere?

— E lângă cimitirul Montmartre, și?

— Du-te și i-o fură.

— Ce?

— Mașinile 203 n-au cheie de contact. Sper ca omul nostru să nu-și fi instalat un antifurt, ceea ce ar fi culmea!

— Și ce fac cu ea?

— O duci până în Bois de Boulogne, la colțul dintre străzile Saint-James și Neuilly, știi unde vine?

— Știu, și pe urmă?

— Pe urmă treci pe la birou. Ticălosul de Pinaud, care-i la pământ, îți va da toate instrucțiunile necesare pentru supravegherea unui client de-al lui.

— Și când ajung și eu să mai mănânc ceva?

— Ai să beneficiezi de câteva sandwich-uri, telefonez acum la bistroul de jos să-ți pregătească o masă ușoară.

— O masă ușoară! mugește Diplodocus. Am eu mutră să mă hrănesc cu o masă ușoară?

Închid fără să ascult mai mult.

Gata, de data asta am pornit pe drumul gloriei. Îi ordon lui Pinuchet să-și aștepte colegul și sar în M.G.-ul meu. Direcția strada Godot-de-Mauroy.

•

Ajungând pe terenul de manevre al Mariei-Thérèse, am o strângere de inimă, fiindcă n-o văd pe această onorabilă servantă a amorului. Să se fi retras la ea acasă? În orice caz, proiectele mele cad în baltă, făcând fleoșc.

Sunt pe cale să disper cu o sută de franci pe secundă, când o văd apărând. Iese dintr-un hotel însoțită de un domn bătrân și grav, care a gustat extazul după ce și-a ascuns Legiunea de Onoare, verigheta și portofelul în șosete.

Marie-Thérèse îi strânge civilizat mâna, spunându-i: „Noapte bună, iepurașule, mergi cu bine și vezi să nu răcești” și se pregătește să-și reia activitatea, când îi atrag eu atenția printr-un scurt apel cu farurile. Îmi recunoaște mașina și se apropie cu un surâs pe labiale, despre care doar un șubler ne-ar putea da o idee precisă a dimensiunilor.

— Ia te uită; dumneavoastră erați! Ce vânt vă aduce?

— Urcă, frumoasă blondă!

Se introduce în mașina mea și în vreme ce eu demarez, îmi șoptește:

— Știți, sunt blondă numai când ies de la coafor.

Mă abțin să-i spun că viața ei personală nu mă interesează. Ar fi decepționată, deoarece bănuiesc că are o anume slăbiciune pentru valorosul polițist care i-a salvat viața.

— Unde mergem? întreabă ea, văzând că nu reacționez.

— Să mâncăm împreună, dacă n-ai nimic împotrivă.

Nu-i vine a crede.

— Glumiți?

— Nicidecum!

— Numai că…

— Da?

— Alfredo vine să mă ia la zece și dacă nu mă găsește…

— Am să-i telefonez, să-i spun că am nevoie de o declarație a ta.

Complet liniștită, dintr-un foc, se lasă pradă unei bucurii delirante.

— Sunteți un polițist ieșit din comun. Ah! s-ar putea zice că sunteți un…

Ascultând-o cum pălăvrăgește, mă întorc pe la birou pentru a-mi mobiliza dispozitivul de urgență. O las în mașină, spunându-i că merg să-i telefonez omului ei.

Grasu numai ce a venit și protestează vehement când află că-și va petrece o parte a nopții în mașină supraveghind imobilul unui burjui.

— Ai făcut ce ți-am zis?

— Da, prințule.

— Ai putut să pornești mașina ușor?

— Așa și așa. Te așteaptă.

— Bun.

Trec în biroul vecin. Pâquerette, Mathias și Roșcovanul dezbat un subiect mereu de actualitate: cancerul. Pâquerette, care buchisește toate ziarele medicale, poate vorbi mult ca într-o piesă de Claudel, asupra subiectului și-i expune colegului său o veritabilă dizertație.

— La treabă, băieți, intervin eu, problema neoplasmului nu-i încă, mulțumesc lui Dumnezeu, la ordinea zilei.

— Zău? bombăne sinistru Pâquerette. Eu am un început de gușă pe stânga.

— Apucă-te de vioară, bătrâne, asta o s-o susțină. M-am antrenat într-o aventură pe care n-am timp să v-o povestesc. Pâquerette, dumneata iei o mașină și pleci în Bois de Boulogne. În apropiere de colțul străzii Porte Saint-James cu strada Neuilly ai să vezi oprit un 203. Parchează la o anumită distanță de acest vehicul și împiedică pe oricine care ar vrea să se apropie de el, în afară de mine, ai înțeles?

— Bine, domnule comisar.

— Tu, Mathias, la zece jumate fix să fii pe strada Junot într-un bistrou care se numește „Bar Beau”. Acolo, întrebi de un oarecare Alfredo. Dacă n-a sosit încă, îl aștepți. Și, când te vei afla în prezența domnului, mi-l umfli.

— Da’ n-am mandat de aducere…

— Puțin îmi pasă, mi-l aduci oricum. De altfel, te va urma, ai să-i spui că-i în legătură cu Marie-Thérèse și n-o să facă scandal.

„Asta-i tot, băieți, pe curând.”

•

— Ați stat cam multișor, remarcă Marie-Thérèse, când urc în mașină. Alfredo s-a supărat?

— Da de unde. Bistroul lui suna mereu ocupat. Mergem?

O conduc pe scumpa domnișoară pe strada Monsieur-le-Price, într-un local unde se servește un cuscus{7} renumit. Ne instalăm într-un decor mauritan, în fața unor porții de cereale și berbec, pregătite mai curând în stil Haute-Epoque. Fetița e în al nouălea cer. Mi se

confesează, rimelul aducându-și contribuția.

Viață într-un colț de stradă bombardată, băieți. Un tată bețiv, mama lucrând cu ziua la străini și copii pentru toți cei care dădeau comanda. Un autentic Georges Ohnet la sticlă! La paisprezece ani Marie-Thérèse fusese deflorată de măcelarul din cartier etc.

Viața ei cu Alfredo? Nici nu se poate ceva mai comun. Domnul e un egocentrist care nu se gândește decât la satisfacția lui personală. Se culcă cu ea numai ca să fie în formă, din igienă, fiindcă se cuvine să faci puțină cultură fizică dacă vrei să te menții.

Stropesc din belșug limbuția ei. Când își atacă al doilea cârnăcior cu ardei iute e amețită bine, plimbăreața. Ajung la chestiunea care îmi dă mâncărimi ca erupția unei exeme pe chelie.

— Ia spune-mi, frumoaso, pe Boilevent ăsta, care a încercat să te strângă de gât, nu l-ai mai văzut înainte, niciodată?

Ridică spre mine niște ochi mari și la fel de limpezi ca două băltoace din curtea unei ferme.

— Niciodată. De ce?

— Îmi spuneam că poate te mai călărise cândva.

— Ce părere-ți faci?

Femeia încearcă să se adune.

— Îmi dai voie să te tutuiesc? se bâlbâie ea.

— Te rog.

Își întinde mâna de maseuză pe piciorul meu de zuav și-mi aplică o mângâiere delicată, peste tarif.

— Vrei să-ți zic ceva, polițistule? Ești un drăguț. Nu semeni deloc cu ceilalți. Mai întâi că ești băiat frumos. Și pe urmă ai spirit… bune maniere… farmec…

— Oprește-te! îi spun, n-am de gând să mă însor.

Discret, arunc o privire pe ceas. E zece fix. Cred, veselii mei ciocli, că-i vremea să ne gândim la lucruri serioase.

Scotocesc în buzunar după două pilule mici. Pun una în fața farfuriei goale a târfei și una în fața mea.

— Asta ce mai e? mă întreabă intrigată exploratoarea slipurilor Eminance.

— Ceva grozav, care contracarează efectul cuscusului.

Mai luăm un rând, și, cu dexteritatea unui prestidigitator, mă prefac că înghit pilula.

— Ori de câte ori mănânc condimentat, îmi ofer o pralină ca asta. Farmacistul meu mi-a recomandat acest produs. Datorită lui poți înghiți două kile de cuie pentru tapițerie fără să ai nicio neplăcere…

Începe să râdă și ia pilula. Ciudat cât sunt de ahtiați oamenii din zilele noastre după hapuri. Fiecare recomandă celuilalt doctoriile folosite de el.

„— Încă puțină vitamina B12, dragă prietenă!

— Încearcă să iei Sanogyl. Stai așa să ți-l scriu.”

În curând, în loc să mai trimitem cutii cu bomboane legate cu fundă demoazelelor, le vom oferi un tub de somnifere sau un flacon de sulfamide, alături de cartea de vizită.

„Pentru intestinul tău care nu mai funcționează corect” sau „Cu purgația asigurată în fiecare dimineață de acest laxativ, te voi obliga să te gândești la mine” sau (pentru aniversări) „Acest tub cu comprimate împotriva viermilor intestinali, conține atâtea pilule câte primăveri ai împlinit.”

Credeți-mă, fraților, viitorul nu aparține nici cofetarilor, nici florarilor, ci farmaciștilor. Se vor vinde doctorii albe pentru logodne și căsătorii, bleu sau roz pentru tinerele fete, încercuite pentru jucătorii la curse și negre pentru persoanele în doliu.

Asta-i maladia secolului: omul a devenit conștient de organele lui. Și la originea acestei fobii se află mașina. Dezvoltându-se, industria automobilistică a inoculat în cetățeanul secolului douăzeci ca și al celui din arondismentul douăzeci, principiul „funcționării”.

Mecanicul auto e marele revelator de după război. El l-a învățat pe omul de pe stradă ce-i un carburator, bujiile, cilindrii, platinele, amortizoarele, frâna cu disc, filtrul de ulei, o bobină, o curea de ventilator, o baterie, un arbore cu came. Înaintea acestei mode, omul nu-și punea probleme. Când avea o mașină, se mulțumea să-i toarne apă pe un orificiu, ulei pe altul și benzină prin al treilea. Tot așa, ca să trăiască, mânca, dormea și își cumpăra hârtie igienică, fără a încerca să demultiplice aceste diferite funcții. Ca pe urmă, într-o bună zi, să deschidă capota mașinii, pentru că mecanicul lui îl luase de prost, și aceasta a însemnat începutul sfârșitului. I s-a produs revelația. Și-a dat seama că trupul omenesc e un motor. Optica lui s-a răsturnat cu fundul în sus. Cel scăpat cu viață din primii ani 40 și-a spus: biele = picioare; aprinderea = creierul; bobina = ficatul; platinele = inima etc. Epoca noastră a suferit o transformare determinată: mecanicul auto l-a introdus pe farmacist!

•

— Unde mi-ai plecat cu mintea, iubițel? se interesează Marie-Thérèse cu o voce vâscoasă.

— Gândesc, răspund eu sobru. Nu sunt numai un Casanova al poliției ci și un Pascal{8} al ei.

În acel moment, cum am o voce bine timbrată, cer nota de plată. Cum dispun de autoritate, o obțin. Cum sunt un băiat cinstit, o achit.

— Vii, dulceață?

— Unde? susură escroaca patentată.

Ce-și închipuie ea? Că am să merg să-i cânt din lăută?

— O să facem o mică plimbare ca să ne ventilăm bureții.

— Cum vrei tu, mă asigură această languroasă langustă.

Demarez lin. După cinci sute de metri, domnișoara „Urci cu mine scumpule?” începe să-și bălăbăne capul.

După un kilometru, doarme bușteан. I-am administrat un hap serios, produs artizanal, nu de serie. Puteți să trageți cu tunul, că ea nu mai clintește. Pilula mea a fost *first quality*, și drăgălașa persoană va fi declarată absentă la apel câteva ore bune.

Pornesc în viteză cu direcția Bois de Boulogne.

•

Aleea e pustie. Singură, mica pată roșie a luminilor de poziție de pe 203, perforează întunericul. Opresc mașina în fața celei a lui Alfredo. Cobor și mă îndrept să deschid portiera de pe partea opusă volanului.

De îndată, o umbră răsare din umbră. O umbră care pute a spirt canforat și antiseptice. Cea a plăpândului Pâquerette.

— Mâinile sus! ordona el.

Cunoscându-i măiestria în arta manevrării revolverului, mă grăbesc să urlu:

— Lasă-te de glume, Pâquerette!

— Oh, domnule comisar… Pe întunericul ăsta…

— Ascultă, bătrâne, erup eu, renunță la obiceiul de a-ți îndrepta arma asupra primului venit care ți se năzare că se plimbă cu un buletin de identitate expirat.

Pâquerette se indispune.

— Vino să mă ajuți, îi ordon.

— Ce trebuie să facem?

— Să transportăm o frumoasă adormită din mașina mea în asta de aici.

Nu pune întrebări, dar scoate o exclamație când o identifică pe blonda care bate trotuarul pe strada Godot (în așteptarea) lui Mauroy.

— Dar…

— Da.

— Ce-i cu ea? A leșinat?

— Doar a adormit.

O transbordăm pe Marie-Thérèse în mașina peștelui ei, și o întind pe banchetă într-o postură care te-ar putea face să crezi că târfa e moartă.

— Continuă supravegherea locului, fac eu. Mă întorc ceva mai târziu.

— Aș putea să-mi permit o întrebare, domnule comisar, ce înseamnă…

— Suntem în plină desfășurare a unui experiment, dragul meu. Am să-ți explic totul cu capul odihnit.

Acum, direcția birou. Mă simt puțin înspăimântat. Cred că descoperirea cadavrului micuței Danièle e la originea acestui soi de vătămare pe care o port în suflet.

Și pe urmă, cuscusul mi-a căzut cam greu, ca s-o zic pe a dreaptă. O

poezie vie, vedeți?

•

Unsprezece fără ceva. Clădirea poliției e tăcută ca un crap congelat. Luminile coridoarelor au ceva funebru. Totul îmi pare cumplit de cenușiu și mizerabil în această grotă administrativă. Imobilul miroase a Bérurier și nu-i deloc prea cald.

Întreb la informații dacă e ceva nou pentru mine. Ofițerul de serviciu îmi răspunde că ultima oară Béru anunțase că pleacă spre gara Lyon.

— N-a avut timp să mai dea și alte lămuriri, mă asigură funcționarul la telefon, trebuia să fileze pe cineva și era urgent.

— Asta-i tot?

— Da.

— Mathias s-a întors?

— Da, cu un client. Unul scund și negricios, cu o mutră care dă de gândit.

— Se potrivește, mulțumesc.

Urc la mine. Inspectorul și Alfredo sunt aici, într-adevăr. Fumează fără să vorbească, așezați de o parte și de alta a biroului meu.

Când intru, doar Mathias se ridică. Mi-l arată pe vizaviul lui cu o mișcare a bărbiei. Asta-i tot. Fără trăncăneală, Roșcovanul e un băiat concis. El acționează și faptele vorbesc în locul lui.

Înclin ușor capul spre Alfredo și mă așez în fața lui, în timp ce Mathias mă întreabă din ochi dacă trebuie să dispară sau să rămână.

Îi fac semn să rămână și atunci ia un scaun și se așază călare pe el. Un mic timp mort, pentru a permite căpitanilor celor două echipe să se consulte.

Alfredo atacă (semn bun):

— Ce înseamnă asta?

Dacă l-ați vedea pe San-Antonio al dumneavoastră, dragii mei, v-ar lua cu fiori de la tendonul lui Achile până la sinusurile frontale. Mâna lui implacabilă *number one*.

Îmi înfig ochii în ochii lui și începe lupta cine își va pleca primul privirea. Durează ceva timp, pe care n-aș fi în stare să-l evaluez, și în sfârșit – o, victorie (in english Victory)! durul bate din mături bodogănind:

— Hai o dată, explicați-vă!

— N-ai vrea să-ți fac un desen?

Numai că Alfredo nu-i juma de porție. Prin vine nu-i curge suc de mere.

— Ascultați, domnule comisar. Nu vă pricep mutrele nici cât negrul sub unghie. Dacă aveți ceva să-mi reproșați, dați-i drumul, aș vrea să știu și eu.

— N-o fă pe „Roger Rușinosul” cu mine, Alfredo. Asta nu-ți va ușura

cazul.

Pălește ușor, și exclamă:

— Și care-i, mă rog, cazul meu?

— Ai încurcat-o urât, băiete. Te-ai băgat în rahat până la gât și n-are rost să încerci să te mai speli. Poți merge așa la groapă.

Se ridică furios. Îi fac un semn discret lui Mathias și iată-l pe roșcovanul meu administrându-i un croșeu magistral care ar fi făcut să urle sala de la Central.

— Potoliți-vă, domnilor, îi admonestez eu ca un tătic.

Alfredo își freacă mandibula, rostogolindu-și agatele albe.

— Nu-s de acord! afirmă el.

— Bun, ai dreptate, să încercăm atunci să găsim un teren pe care să ne putem înțelege.

Plesnesc din degete.

— Pentru început, o mică plimbare educativă. Pune-i cătușele Mathias.

— N-aveți dreptul, rostește sumbru Alfredo.

— Specificul oamenilor forte constă în a-și aroga drepturi pe care nu le au, filosofez eu. Și o dată însușite, aceste drepturi le aparțin, te prinzi?

Năucit, mă privește cu un ochi nesigur și îngână:

— Nu știu ce v-a apucat, domnule comisar. Dar ceea ce știu e că ați luat-o pe un drum greșit.

— Dacă-l parcurgem împreună, răul va fi doar pe jumătate. Hai, valea! mergem la plimbare.

— Ce mașină luăm? mă întreabă Mathias.

— Preria, hotărăsc eu, pentru niște bovine e foarte indicată, nu-i așa, Fredo?

El nu-mi răspunde.

• CAPITOLUL VII

• *DIN SURPRIZĂ ÎN SURPRIZĂ* (*3*)

Câteva mașini cu dezmățați patrulează între poarta Madridului și poarta Maillot. Acești domni și doamne își fac cu ochiul între ei din faruri. Mașinile se opresc, un domn coboară și se apropie de vehiculul din spatele lui ca să parlamenteze. Dar ceva nu le convine. Trebuie că se pun și probleme de ordin material. Plenipotențiarul arată într-atât a om de afaceri încât ar trebui să-și tipărească numărul de cont curent pe cartea de vizită.

Mathias e cel care conduce. Îi spun pe unde s-o ia în timp ce susținătorul Mariei-Thérèse își suge chiștocul stins cu aerul unui om care are la rândul lui nevoie de susținere.

În fine, iată și mașina proxenetului. Nu-l pierd din ochi. Se schimonosește urât recunoscându-și rabla plină de scâlcieturi.

— Ai mai văzut pe undeva TIR-ul ăsta, Alfredo? îl întreb cu o voce dintre cele mai suave.

— Natural, e mașina mea.

— Ce caută aici?

— Mi-a fost subtilizată în seara asta de niște golănași care voiau probabil să facă o plimbare și au abandonat-o aici.

— Golănașii de care vorbești tu, fură de preferință mașini sport. Și nu un 203 de zidar.

— De data asta s-or fi mulțumit doar cu atât.

Ne-am oprit la câțiva metri de vehicul. Mathias, care-mi cunoaște metodele insolite, se întreabă unde vreau să ajung. Bate tamburina nervos pe volan, fluierând melodia unui vals englezesc. Și Alfredo e neliniștit. Bănuiește că se pune la cale ceva necurat. Ca un vânat hăituit așteaptă cu ochiul rece și urechea ciulită.

— Să coborâm! ordon eu. Vreau să-ți arăt ceva…

Fără un cuvânt se extrage din Preria verde. Mister Pâquerette, exul de la Moravuri, trebuie că a recunoscut vehiculul poliției, pentru că nu se apropie de Renault.

Noaptea e glacială. Mă gândesc dintr-o dată că Marie-Thérèse a contractat un guturai pe cinste în mașina aia neîncălzită. O să fiu nevoit să-i cer lui Pâquerette să-i facă rost de antigripale calificate.

— Mișcă!

Alfredo protestează:

— Asta-i prea din cale afară. Mie mi se fură mașina și tot eu am parte de cătușe și de pumni în gură!

— Mișcă, îți zic…

Iată-ne ajunși în dreptul lui 203. Deschid portiera și becul din plafon se aprinde. Prostituata stă în aceeași poziție, inertă, cu picioarele de-a curmezișul și capul înainte, sprijinit de geam. Alfredo își recunoaște bucățica și tresare.

— Ei comedie, ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că i-ai venit de hac, idiotule!

— E moartă?

— Ce-ți închipui? Că face yoga?

Și, cum mă tem să nu descopere șmecheria – ar fi fost destul ca fata să tresară sau să suspine – îl propulsez spre Prerie, cu o lovitură zdravănă de picior în mezanin.

Băiatul e K.O. de stupoare.

— Nu pot să cred, visez, se bâlbâie el.

— Oprește cântecul, Alfredo, îl am deja în repertoriu.

Îi ard una cu dosul palmei de începe să strănute stele verzi.

— Ia spune, ești un fermier cam ciudat în felul tău! Ai ajuns acum să-ți decimezi șeptelul?

— Eu! protestează el. Vă bateți joc de mine, domnule comisar. Drept cine mă luați? Drept un tâmpit? Să-mi omor eu femeia care-mi aduce bani? Și colac peste pupăză, s-o mai las și în mașina mea.

— Perfect, amice. Vrei să-ți spun de ce ai procedat așa? Exact pentru a deturna bănuielile. Ți-ai zis, polițiștii vor gândi că nu pot fi chiar așa de idiot și că sunt victima unei răzbunări. Nu-i așa, fiule?

Omului meu îi lipsește aerul.

— Dumnezeule, ăsta-i circ curat pentru copii sub șaisprezece ani, ce-mi faceți mie acum, domnule comisar. Ar trebui să fiu smintit să-mi omor femeia care-mi asigură o rentă viageră de șaizeci de bancnote pe zi.

— Ai pus înainte de toate siguranța ta și nu te-ai mai gândit la bani, Alfredo.

Tace un moment, mă privește, își înghite saliva cleioasă și îngână:

— Cum adică, siguranța mea?

— Afacerea Boilevent, iepurașule. Ți-a fost teamă ca Marie-Thérèse pe care o frecventam de când cu incidentul, să nu scape vreo vorbă nu?

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți!

Îi ating un pumn la gingii. Scuipă roșu, își numără fasolele cu vârful limbii și articulează:

— Astea nu-s maniere!

— Lasă că vezi tu, Fredo, mai am și altele și mai drăgălașe, care sunt așa de eficiente încât mi s-a cerut să întocmesc o culegere.

Îl azvârl în Prerie ca pe un sac cu rufe murdare.

— Vorbim noi despre asta între patru pereți insonorizanți.

Cum mă pregătesc să iau loc în vehicul, Mathias se apropie dinspre 203.

— Lăsăm cadavrul singur, aici? mă întreabă el.

Închid umbrela și-l trag la o parte ca să-i șoptesc:

— Primo, cadavrul nu-i singur, valorosul Pâquerette veghează asupra lui în mașina pe care o vezi staționată mai încolo. Secundo, cadavrul ăsta nu-i un cadavru. Fata nu-i decât adormită, prin grija mea.

Mathias plonjează în ochii mei privirea lui loială de polițist cinstit și scrupulos.

— De ce spuneți asta, domnule comisar? Am palpat-o adineaori, femeia asta e moartă ca toți morții.

Dau fuga la 203. Cu o mână înnebunită palpez fata. Mathias nu s-a înșelat. Miss Trotuar e la fel de neînsufletită ca bitumul pe care obișnuia să-l bată.

O privesc mai îndeaproape și constat că fusese strangulată.

• CAPITOLUL VIII

• *ALTMINTERI AR FI SFÂRȘITUL LUMII*

Acum câțiva ani mi s-a întâmplat ceva foarte curios. Mai multe nopți de-a rândul am visat că mergeam cu mașina pe chei în direcția gării Lyon, când, dinspre dreapta mi se ivea un domn scund, bărbos, la volanul unei Dyna Panhard și mă izbea violent. Or, într-o dimineață, pe când mă îndreptam exact spre gara Lyon ca s-o întâmpin pe Félicie, care se întorcea de la rude, o mașină Dyna Panhard îmi apăru dinspre piața Châtelet și îmi lovi aripa din față. În timpul primelor secunde care au urmat accidentului, am înțeles ce înseamnă a patra dimensiune. Din fericire, la volan nu era un tip scund și bărbos, ci o damă căreia un examinator cu capul în nori îi dăduse din greșeală permisul de conducere.

Constatând moartea Mariei-Thérèse, încerc aceeași impresie bizară de eliberare absolută. Rătăcesc într-o lume comatoasă, fără nicio legătură cu planeta noastră și cu realitățile ei.

Cu mișcări de somnambul anchilozat de reumatism, închid portiera și mă îndrept spre mașina lui Pâquerette.

Dar înăuntru nu e nimeni. Pe banchetă nu se poate vedea decât un tub de Symphoryl și învelișul de celofan al unor casete. Nici urmă de Pâquerette, după cum n-ai descoperi un iepuraș alb în jobenul ducelui de Edimbourg.

— Pâquerette! Pâquerette!

Ai zice că intonez un cântecel de copii. O Lancia, în care se află un domn și o doamnă, oprește în dreptul meu și șoferul mă întreabă dacă n-aș accepta să bem împreună un pahar. Îi răspund sobru să se ducă într-un loc și el mă face mitocan.

Mă hotărăsc să nu-l las pe Alfredo să prindă mucegai în zonă. N-are rost să-i ofer spectacolul dezolant al disperării mele. Mă întorc la Prerie. Cu ajutorul unei alte perechi de cătușe, îl priponesc pe Alfredo de strapontina din spate.

— Du clientul la patria mumă, Mathias, rostesc eu aspru. Îl închizi la secret, în celula mică, specială. Apoi te întorci cu o ambulanță, și totul în triplu galop.

Demarajul lui impresionant îmi dovedește că e ferm dispus să-mi dea ascultare.

Mă pun atunci pe treabă să examinez împrejurimile. Îmi place misterul, cu condiția, totuși, să nu-și bată joc de mine prea tare. Or, până la proba contrarie, adorabilul dumneavoastră San-Antonio,

doamnelor, e pe cale să se facă de râs în stil mare. Mă ocup de două fetițe pe parcursul aceleiași seri blestemate și amândouă sunt asasinate aproape sub nasul meu! Așa ceva nu mai poate dura, că altminteri ar fi sfârșitul lumii! (Of! chiar mă întrebam cum aveam să justific titlul acestei capodopere!).

Misterul cel mai presant pentru următorul sfert de ceas e cel al lui Pâquerette, volatilizat. Îi cercetez mașina și nu descopăr nicio urmă suspectă. Mă întorc la 203 și, cu ajutorul stiloului meu electric, inspectez amănunțit caroseria. Descopăr atunci două pete mici de sânge pe portiera din față.

Plimb raza îngustă de lumină pe asfaltul drumului. Un soi de șarpe inert zace sub vehicul. E fularul inspectorului dispărut. Iată ceva care mă neliniștește. Să fi fost răpit valorosul meu înghițitor de casete? Îmi imaginez cu aproximație cum s-ar fi putut petrece lucrurile: în noaptea asta, sadicul bântuia prin Bois de Boulogne. Văzând mașina abandonată, s-a apropiat de ea. O femeie reprezintă pentru instinctele lui morbide prada mult visată. Îi și făcuse un colier de falange Mariei-Thérèse când a apărut Pâquerette al meu. Dar, după săpuneala ce i-o trăsesem, se abține să facă uz de armă. S-a nimerit tare prost pentru că agresorul i s-a aruncat de gât, și totul te face să crezi că debilul polițist nu i-a putut ține piept.

Continuu să sondez împrejurimile. Și bine fac: o cutie cu supozitoare e căzută în gazonul pe care gerul îl face crocant ca niște biscuiți{9}.

Mă joc de-a Tom Degețel. Datorită scumpelor lui produse farmaceutice, poate voi reuși să dibui unde l-a cărat căpcăunul pe plăpândul poliței.

Parcurg cam vreo doisprezece metri în direcția unui gard viu și zăresc o masă întunecată în iarbă, sub un tufiș. Pâquerette în gazon. Tablou alegoric. Îi palpez pieptul de tânără nubilă. Inimioara lui răspunde prezent la apel. Fascicolul lanternei mele îmi permite să evaluez dezastrul. Sadicul nu prea procedase cu menajamente. Nu știu cu ce l-a lovit pe subordonatul meu, dar fapt e că bietul de el are parbrizul plin de marmeladă.

Are nasul spart, mai mult ca sigur. Partea de jos a feței e plină de sânge. Mustul i s-a prelins pe plastron. O adevărată nenorocire.

Ridic fața plăpândului meu colaborator.

— Ei, Pâquerette! fac eu. Cum te simți, bătrâne?

Dar el e groggy. Ca după o doză serioasă, vă asigur.

E ca o piftie. Dacă am nesansa să-i fac bătrânului un raport detaliat, se va înfuria în așa hal că până și pielea mapei de pe biroul lui s-ar face ca de găină.

Nu vi se pare că arată cam rău San-Antonio al dumneavoastră, frumoaselor? Întinde capcane pentru lup și se prinde el în ghearele

lor. Bilanțul experienței: două fete moarte, un inspector de calitate grav rănit și reputația celebrului San-Antonio la fel de terfelită ca cearșafurile unui hotel de rendez-vous.

Sosirea oportună a ambulanței pune capăt gândurilor mele sumbre. Mathias își face apariția însoțit de un infirmier care duce brancarda.

I-l arăt pe Pâquerette.

— Duceți-l pe camaradul nostru la spital mai înainte de a lăsa fata la morgă.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Probabil că l-a surprins pe criminal în flagrant delict și acesta i-a aplicat o lovitură de bâtă în plină figură. Acum o să aibă motiv să înghită pilule, bietul de el. După ce termini de transportat clienții ăștia, vino la poliție. Nu uita să le spui celor de la spital să mă alerteze de îndată ce Pâquerette își va veni în simțiri.

— Dacă își va veni! șoptește Mathias, strâmbându-se.

Înalț o rugă fierbinte cerului, în regim de urgență și cu aviz de confirmare a primirii, să-l cruțe pe Pâquerette. După care, mă urc în mașina lui și mă îndrept spre birou.

•

Mica celulă specială este situată la subsolul casei Parfumpur. I-ar fi plăcut mult lui Ludovic al XI-lea{10}, acest blând monarh, care și-a dat foc la valiză și a transformat stejarii din parc în smochini.

Ca unică deschidere e doar ușa în care serviciile de igienă au practicat o ferăstruică, format carte poștală, pentru a-i permite locatarului să respire aerul din larg.

În întunericul acestei celule izolate, onorabilul Alfredo a avut tot timpul să se reculeagă și răgazul să evoce memoria Mariei-Thérèse.

Acționez comutatorul exterior. Lumina orbitoare a unui bec puternic îl face pe răufăcător să clipească des. Se uită la mine amețit.

— Ei bine, Fredo, oftez eu, închizând ușa, ne putem oferi luxul unei scurte explicații amiabile?

El ridică din umeri.

— Ce-aș putea să vă spun? bombăne individul îndoielnic. Am impresia că-mi pierd mințile. Mi se fură mașina, pe urmă sunt arestat și mi se arată cadavrul femeii mele în mașina furată. Nu mai înțeleg nimic.

Are mâinile priponite în cătușele pe care istețul Mathias a omis cu bună știință să i le scoată. Nimic nu poate distruge moralul unui om ca purtarea acestui gen de brățară.

— Vrei să-ți spun ceva, Alfredo? Dacă îmi ești chiar tu sadicul?

Proxenetul începe să râdă strâmb.

— Asta-i bună! Limpede ca lumina zilei!

— Dacă insist în această direcție, pot foarte bine să te înfund. Punem pariu?

Mă privește rece.

— Stau și mă întreb unde vreți să ajungeți, domnule comisar.

Strălucirea ochilor lui negri mă stânjenește oarecum, dar mă țin tare pe poziții.

— Ai pus-o de mămăligă, frumosule. Pot să jur că azi, mâine, ai să-ți descoperi un punct comun cu Ludovic al XVI-lea{11}.

Trebuie că tocise bine la vremea lui Istoria Franței fiindcă pălește.

— Nu vă mai bateți joc de mine!

— Ai un alibi între zece fără un sfert și zece jumătate?

— Păi, să vedeți…

— Te ascult, toarnă-ți puțin ulei pe limbă ca să-ți funcționeze mai bine.

— Am stat în bistroul de pe strada Junot. Am ieșit ca s-o iau pe femeia mea: nici urmă de mașină! Mi-am zis că probabil e vorba de o glumă și am luat un taxi până pe strada Godot. Dar, cum n-am văzut-o în zonă, am crezut că-i cu cineva și am așteptat. După douăzeci de minute m-am dus să mă informez la hotel. Mi s-a spus că nu se afla acolo. Am dedus că o fi plecat cu vreun client, se întâmplă uneori. Își dădea silința, săraca, bună în meseria ei, să știți, conștiincioasă, sănătoasă, ce mai. Îi scutura de bani pe cei care erau simpatici și o făceau pe galantonii. Așa că, m-am întors la clubul meu. Nici n-am avut timp să constat că nu era nici aici, că roșcovanul dumneavoastră s-a și apropiat de mine și mi-a șoptit că vreți să-mi vorbiți în legătură cu Marie-Thérèse. L-am urmat și m-am purtat ireproșabil, poate să vă zică…

Râd sarcastic ca un Mephisto de operă:

— Prezentată pe o asemenea tavă, versiunea ta pare comestibilă, Alfredo. Numai că există un ceva care va dărâma totul, te anunț eu.

— Zău?

— Zău. Când jurații vor afla că erai în cârdășie cu Boilevent o să muște momeala ta cum ar mușca știuca o bomboană cu miere.

De data asta e al meu. Am manevrat ca un maestru, lăsându-l să-și recapete încrederea. Acum, trebuie să bat fierul cât e cald.

— Marie-Thérèse e moartă în mașina ta într-un moment în care n-ai un alibi nici cât o bășină în metrou la orele de vârf. Contează pe mine și pe judecătorul de instrucție pentru a prezenta evidența evidentă juraților.

El nu răspunde.

— Să dăm cărțile pe față, Alfredo. Eu îți spun ce știu, tu îmi spui ce știi și pe urmă vedem noi ce s-ar putea face pentru sănătatea ta. De acord?

Niciun răspuns, dar trag concluzia că tăcerea lui e un soi de consimțire.

— În dimineața asta eram la Saint-Denis când te-ai dus să-i faci o

vizită lui Bergeron.

Simplu. Ce să-mi mai bat capul să-i brodez tișlaifăre, el a înțeles. Omul acesta secretos, pe care nu l-ai fi putut descuia în alte împrejurări, se simte strâns într-o pânză de păianjen necruțătoare, vâscoasă, astringentă.

Ridică din umeri.

— Ascultați, e prea din cale afară tot ce se întâmplă. Nu sunt un sfânt, o recunosc, dar în afacerea asta încurcată am mâinile curate.

— Nu te osteni să scrii prefața, Alfredo, mă plictisește. Spune ceva mai consistent, sunt grăbit.

— L-am cunoscut pe Boilevent în Indochina, în momentul în care guvernul francez se grăbea să-și facă bagajele. Aveam o afacere acolo.

— Ce spui?

— O! nu, nu eram pește…

— Nu, fiind vorba de Indochina, țara orezului și a dolarilor, nu-i așa?

— În sfârșit, pe scurt…

— Foarte bine, pe scurt, și pe urmă?

— Am făcut cunoștință cu Boilevent. Era subofițer. Ne-am simpatizat.

— Se amestecase în combinațiile tale?

— Oh! nu. O relație de bar.

E mai bine să nu insist.

— Continuă!

— La întoarcerea în Franța, câțiva ani nu ne-am mai văzut. Și pe urmă, într-o zi, ne-am întâlnit în plin Champs-Elysées. O coincidență.

— Și?

— Am băut un pahar împreună în amintirea vremurilor de altădată.

— Lângă Flacăra sacră, foarte indicat.

— Tocmai își pusese pe roate o mică afacere cu nu știu ce în Saint-Denis. Se părea că-i mergea bine și era mulțumit. Ne-am despărțit și ne-am promis să ne revedem. Mi-a dat adresa lui, eu i-am indicat barul unde-mi fac veacul fără drept de apel.

— Nu pronunța cuvântul ăsta, riscă să-ți poarte ghinion.

Alfredo își încalecă două degete pentru a alunga ghinionul și continuă:

— A mai trecut un timp fără să ne vedem, și în seara din ajunul morții lui, Boilevent a apărut la clubul meu cu o față de-ai fi zis că a ieșit atunci din groapă. Se uita în jurul lui, de parcă l-ar fi pândit o hoardă de draci… I-am dat să bea ceva tare să-l remonteze și i-am cerut să îmi spună despre ce era vorba. Dar tipul avea gura pecetluită. Nici chip să-i smulgi vreo vorbuliță. Singurul lucru pe care a consimțit să mi-l zică a fost că dăduse peste el o mare nenorocire, că-l pândea un pericol cumplit și că singura modalitate de scăpare, pe care o

vedea, era să se pună la adăpost într-o închisoare sub un pretext destul de grav, ca să fie imediat umflat de polițiști.

Tot ce-mi îndrugă ticălosul ăsta mă intrigă în cel mai înalt grad. Recunoașteți că nu-i deloc banal! Un industriaș cinstit care-și vede scăparea la zdup!

— Așa se explică atentatul asupra târfei tale?

— Exact. Ideea a fost a mea. Cu sadicul ăsta plimbăreț era foarte nimerit. Boilevent trebuia să lase impresia că molesta o fată și era arestat, matematic, nu?

— Dar mai trebuie ca și poliția să fie acolo.

— Credeți că n-am remarcat că strada Godot era supravegheată discret? Pe inspectorul Pâquerette îl recunoști de la o poștă cu fularele lui tricotate de mână.

— Și pe urmă?

— La început, nu prea i-a convenit lui Boilevent să fie luat drept un maniac. I se părea ideea prea tare, prea periculoasă. I-am atras atenția că nu-i va fi greu să se disculpe când ar fi venit momentul; era suficient să dovedească faptul că avea alibiuri pentru crimele anterioare… (Se vede că lui Alfredo i-a priit contactul cu justiția, i s-a îmbogățit vocabularul. „Dacă vrei să ai de-a face cu mine, fă-te încoace” cum spunea un tip căruia îi sărea repede mustarul.)

— De acord, dragă scenaristule, dar pentru crima ultimă?

— Asta mi-a atras și el atenția și tot lui i-a venit ideea.

— Ce idee?

— A vrut ca Marie-Thérèse să-i scrie câteva rânduri cum că această agresiune a fost înscenată etc.

— Era și ea amestecată?

— Naturlich; doar nu vă închipuiți că ar fi fost așa de proastă încât să plece cu mașina unui tip după toate cele petrecute în Paris?

— Și-a ascuns bine jocul.

— Din nenorocire, când a văzut că l-ați pus jos pe Boilevent, s-a speriat. Afacerea devenea foarte delicată, înțelegeți?

— Ia spune-mi, i-a scris acele câteva rânduri?

— Da.

— Risca neplăceri serioase. Ofensă adusă reprezentanților legii, pentru o prostituată e grav!

Alfredo ridică din umeri.

— În viață trebuie să știi să-ți asumi și niște riscuri. Și pe urmă Boilevent lăsase o mică sumă de bani.

— Cifra?

Ezită.

— Cinci sute de franci.

— Măi să fie, înseamnă că era presantă problema lui. Ești sigur că nu ți-a spus despre ce era vorba?

— Jur pe memoria Mariei-Thérèse.

O nouă tăcere ne separă. Fiecare face bilanțul provizoriu al situației.

— Acum, Alfredo, capitolul doi. Raporturile tale cu Bergeron?

Își drege glasul.

— Când am văzut că ce-am pus noi la cale a dat în bară, și mie mi s-a făcut frică.

— Din ce cauză?

— Asta-i bună, din cauza scrisorii pe care femeia mea i-o dăduse lui Boilevent. Mi-am zis: „Dacă poliția pune mâna pe ea, treaba riscă să miroasă urât pentru amândoi, în caz că o lasă nervii." Cu atât mai mult cu cât Boilevent era mort și exista afacerea aceea misterioasă care-l tracasa. Mă gândeam că tipii care-l strânseseră așa cu ușa de prefera să intre în Castelul Coșmarurilor, ar putea crede că eram complicele lui, ceea ce nu mi-ar fi convenit.

— Zău?

— Zău. Ieri, când ați trecut pe la mine la bar, mi-am zis: „Ți-a ieșit numărul câștigător, fiule. Poliția a pus mâna pe scrisoare. Te ia pe departe ca să afle mai multe. Atât ți-a fost."

— Pe scurt, ai crezut că te duc cu vorba când ți-am prezentat proiectul meu de asistență reciprocă?

— Exact. Părea din cale afară de aiuristic…

Îmi mușc buzele. Și când te gândești că eram sincer! Oi fi dat în păcatul utopiei?

— Și pe urmă?

— Am tot stat și m-am gândit cu mintea mea cea proastă, m-am sfătuit cu amici calificați și ei m-au învățat să nu aștept dezlănțuirea furtunii.

— Și ți-ai zis că Bergeron ți-ar putea oferi o umbrelă?

— Într-un sens, da.

— Să-ți aud raționamentul, fiule.

— Am cules niște informații asupra vieții lui Boilevent. Am aflat că avea un asociat și mi-am spus că poate domnul știa ce pericol așa de grav îl păștea pe amicul meu. Și atunci i-am cerut o întrevedere.

— Ți-a acordat-o fără probleme?

— I-am spus la telefon că eram un vechi prieten al lui Boilevent și că vream să-i spun câte ceva despre Jérôme.

— Cum s-a desfășurat discuția?

— Destul de bine. Am jucat deschis și i-am explicat tot omului așa cum v-am explicat și dumneavoastră.

— Ce atitudine a avut?

— S-a arătat interesat, dar exact atât cât trebuia.

— Ți s-a părut cumva că nu te credea?

Alfredo se gândește. Simt că-și cântărește cu obiectivitate argumentele pro și contra. În cele din urmă, își scutură frumosul lui

cap mediteranean.

— Greu de precizat. Se comporta de parcă m-ar fi crezut, dar lăsa impresia că o făcea din politețe.

— Și pe urmă, ce-a mai spus?

— O făcea pe distantul. Mi-a vorbit cam așa: „ Sper, pentru binele dumitale, ca poliția să nu intre în posesia acestui pact absurd.” „ Și dacă intră?” i-am răspuns. S-a ridicat pentru a-mi demonstra că mă vizionase destul. „ În acest caz, sfătuiește-te cu cineva competent, eu nu-s avocat.”

Reacția lui Bergeron mi se pare corectă.

— Nu l-ai întrebat dacă n-avea idee despre faimosul pericol care-l amenința pe asociatul lui?

— Ba da, bineînțeles.

— Și răspunsul lui?

S-a ciocănit cu degetul în frunte ca să-mi dea de înțeles că Jérôme se țicnise.

— Și, fie vorba între noi, domnule comisar, chiar mă întreb dacă nu cumva ăsta o fi adevărul. Am mai văzut eu băieți din colonii, care, o dată întorși în țară, o luau razna.

— În rezumat, întrevederea voastră s-a soldat fără niciun rezultat.

— Într-adevăr.

— În ce termeni v-ați despărțit?

— Destul de reci. Vizita mea nu i-a făcut plăcere. I-o fi fost teamă că am să încerc să-l șantajez.

Îi ard un pumn lui Alfredo.

— Și în fond, pungașule, nu te-ai dus tu să adulmeci exact așa ceva? Dacă Bergeron n-ar fi avut o atitudine fermă, te-ai fi instalat la orgă și i-ai fi cântat o bucată intitulată „Scoate banii, nene”, nu-i așa?

Îmi răspunde evaziv.

— Voi polițiștii aveți prea multă imaginație!

Am convingerea intimă că domnul mi-a spus tot ce știa.

— Am să te conduc într-o celulă mai confortabilă, decid eu.

Se înnegrește, ceea ce-i o performanță dată fiind culoarea coamei lui.

— Mă mai țineți închis?

— Dar ce credeai? Că te vom conduce acasă cu o mașină ministerială?

— Dacă mai stau aici, vreau un avocat!

— Mâine luăm toate măsurile. Acum e prea târziu. Chiar și cei mai buni de gură fac nani la ora asta.

Îl conduc la etajul superior, în colivia cu sticleți. Aici cel puțin e lumină, căldură și o bancă pe care te poți întinde.

— Nu trebuie decât să ne spui ce dorești la micul dejun, glumesc eu, îți stăm la dispoziție.

•

Mathias intră cu fulgi de zăpadă în coama lui incandescentă. Te și miri că părul lui aprins nu-i topește pe loc.

— Ce mizerie de vreme, bombăne el nemulțumit. Frigul a cedat dintr-o dată și a început să ningă.

— Cum se simte Pâquerette?

— Destul de bine. Și-a recăpătat cunoștința la spital și i-am putut înregistra o primă declarație.

Mathias se scutură, își dezbracă impermeabilul dublat și scoate de prin adâncurile lui un carnețel cu legătură spiralată.

Își parcurge notițele cu o privire pătrunzătoare.

— Iată. Pâquerette supraveghea cealaltă mașină din automobilul lui. La un moment dat, a văzut o siluetă ieșind dintr-un hățiș. E categoric, asasinul nu era cu mașina, dacă avea una o lăsase probabil în altă parte.

Îl întrerup.

— L-ai întrebat dacă nu cumva a văzut o mașină patrulând pe alee înainte de apariția criminalului?

— Da. Mi-a spus că erau multe mașini care dădeau târcoale prin zonă. Era ora distracțiilor sexuale în grup. N-a remarcat niciuna în mod special.

— Continuă.

— Omul în chestiune, prima oară s-a apropiat de 203 și a aruncat un ochi în interior. Apoi, s-a îndepărtat și Pâquerette a crezut că a plecat definitiv. Dar, câteva secunde mai târziu, tipul a revenit. S-a uitat în jurul lui și apoi, dintr-un salt a deschis portiera și s-a aplecat în interiorul mașinii, fără să urce totuși înăuntru.

Povestește bine Mathias. Pariez că avea note bune la compunere în liceu.

— Mă pasionezi, și pe urmă?

— Atunci a intervenit Pâquerette. Numai că nu și-a luat revolverul, fiindcă, afirmă el…

— Știu, știu, eu l-am boscorodit pe tema asta; treci peste.

— Omul nu l-a auzit venind. Era aproape culcat deasupra fetei și o sugruma. S-ar părea că Pâquerette s-a chinuit mult până l-a determinat să-i dea drumul victimei. Criminalul își ieșise din minți, ce mai!

„Brusc, s-a ridicat și s-a întors cu fața spre el. Pâquerette afirmă că avea o expresie care te înspăimânta.”

— Domnul fie binecuvântat! strig eu. În sfârșit cineva care l-a văzut de aproape. Semnalmentele lui?

— Imediat, domnule comisar, le-am notat separat. Presupun că…

— Să ai grijă ca ele să fie difuzate peste tot. De mâine, un desenator al laboratorului să meargă la căpătâiul lui Pâquerette ca să-i facă

omului un portret robot. Te ascult.

— Talie mijlocie.

— Începe prost.

Mathias continuă cu vocea impersonală a unui grefier:

— Foarte brunet. Ochi negri. O pleoapă ușor căzută. Buze subțiri, câțiva dinți de aur. Purta un pardesiu destul de subțire.

Inspectorul scotocește în buzunărelul pentru ceas și depune ceva pe biroul meu. Acest ceva este un nasture din fildeș vegetal, de culoare bej, moarat cu gri.

— Când s-a luptat cu asasinul i-a smuls nasturele ăsta. Doctorul de gardă l-a găsit în mâna crispată a lui Pâquerette. Bietul bătrân îl ținuse strâns!

— Minunat, îl asigur eu. Providența e cu adevărat uluitoare, Mathias. De săptămâni de zile toți polițiștii din Franța și Navara îl hăituiesc pe sadic. S-a pus pe picioare un dispozitiv de luptă nemaipomenit. Și tocmai când s-a întins capcana pentru alt vânat vine fiara asta să mănânce momeala!

— Da, e curios.

— Care a fost urmarea încăierării?

— A durat foarte puțin. Pâquerette e un bun trăgător, dar în ce privește lupta corp la corp mai bine am face apel la Duranton. Asasinul l-a făcut K.O. dintr-o singură lovitură de cap. Pe urmă, l-a înșfăcat de păr și i-a izbit fața de portieră până l-a terminat. Și, bineînțeles, pentru a evita ca alarma să nu se dea prea repede, agresorul l-a târât în tufișurile unde l-ați găsit.

Nu mă pot împiedica să nu zâmbesc. Devii cinic în profesiunea noastră, mai ales după ce ai trecut printr-o zi ca asta, bogată în emoții tari și capcane perfide.

— Sărmanul Pâquerette! Ai zice că-i un desen de Peynet, în felul lui. E vătămat rău de tot?

— Doctorul crede că are nasul spart, dar nu se poate pronunța până nu-i face o radiografie.

— Bun, să așteptăm urmarea. Cred că acum ne putem duce la culcare.

Ridic telefonul:

— Nicio veste de la Bérurier?

— Niciuna, domnule comisar. Probabil că a plecat cu un tren, nu?

— Foarte posibil, mulțumesc. Dacă sună, preveniți-mă la domiciliu.

— Am înțeles.

Închid.

— Hai să bem ultimul pahar pe ziua de azi, îi propun eu lui Mathias. Crap de sete de când îmi tot ascut limba fără să ud pila.

• CAPITOLUL IX

• *DISTRACȚIA CONTINUĂ*!

— În sănătatea dumneavoastră, urează Mathias ridicând paharul.

Dar nu bea pentru că aerul meu ermetic îl surprinde. Într-adevăr, de câteva secunde, o imagine mi se învârtește în cratița-minune unde îmi fierb ideile.

— Ceva nu-i în ordine, domnule comisar?

— Dacă ar fi în ordine, răspund eu sibilic, atunci n-ar fi.

E gata să mai pună întrebări, dar surprinzătorul San-Antonio și-a golit paharul, l-a lăsat pe masa de marmură și s-a ridicat cu promptitudinea unui englez căruia i se cântă, ceea ce Bérurier a botezat „Le gout suave du singe” (Gustul suav al șefului)[{12}].

— Așteaptă-mă puțin, fiule, am uitat ceva sus.

Traversez drumul în sens invers și dau năvală ca un nebun în camera de gardă unde moțăie Alfredo.

Ticălosul, obișnuit cu situațiile dificile, și care știe să se menajeze, stă lungit pe o banchetă din lemn de castan, umplută cu câlți.

Cu ochii închiși, încearcă să doarmă în ciuda luminii și a conversației edifiante dintre doi intelectuali costumați în gardieni publici, care-și povestesc o partidă de pescuit.

Mă uit o clipă la Alfredo. Pricăjit, înfășurat în pardesiul lui, mă duce cu gândul la un băiețel. Are în el ceva trist și părăsit ca anumiți copii când dorm. Un dur se ramolește atunci când moțăie. Anii de crime se împrăștie și-și regăsește ființa inițială, cea care încă nu știa că viața e așa de ticăloasă, dar o presimțea confuz.

În fine, n-are rost să mă înduioșez. Zarurile au fost aruncate.

— Alfredo! îl strig.

Deschide ochii, mă recunoaște și fizionomia lui se înăsprește.

— Ce mai vreți de la mine?

— Ridică-te!

Nu se grăbește. Nu pricepe unde vreau să ajung. Totuși, se supune. Îl cercetez printre gratii. Îi lipsește un nasture la pardesiu. Un nasture de sus, opus celui care se încheie pe piept. Iată cu ce-mi munceam eu mintea în cârciumă: îmi amintisem brusc că lui Alfredo îi lipsea un nasture. O privire rapidă aruncată celorlalți mă edifică. Nasturele găsit în pumnul lui Pâquerette este exact cel care-i lipsește lui.

— Vreți o poză a mea? bodogăne durul.

— O poză de-a ta nu mi-ar folosi decât s-o pun la closet, ripostez eu. Și în acest caz, ar fi destul să mi se aducă de la dosarul tău.

Cu aceste cuvinte fac stânga împrejur.

Unii dintre voi, puțintel mai inteligenți ca ceilalți, se vor fi întrebând de ce nu-l iau la bumbăcit pe Alfredo, după ce am făcut o constatare atât de importantă.

Acelora, și numai acelora, le voi spune că am și eu rezistența mea și că nu ești în stare să faci o treabă bună când ești obosit. Asta ar fi primo. Pentru secundo, aș adăuga că am început să uit vertiginos puțina latină care o mai știam. Dacă stau să analizez faptele sunt forțat să trag concluzia că Alfredo e agresorul lui Pâquerette. Or, lucrul mi se pare *a priori* imposibil. *Alfredo nu știa că i se va fura mașina și, mai ales, n-o putea găsi așa repede*.

Dar eu știu din experiență că în meseria mea nu trebuie să ai încredere în imposibilul *a priori*. Anumite situații, pe care le consideri irealizabile inițial, ți se relevă normale în clipa când intri în posesia unei sume de informații.

Iată, de pildă, se poate întrevedea o ipoteză. În momentul în care Béru a subtilizat mașina lui Alfredo, să presupunem că a apărut un amic al acestuia. Recunoaște vehiculul prietenului său. În lumea interlopă nu începi să faci tărăboi când cineva încearcă să-ți joace o festă, totul se petrece în tăcere și cu demnitate. Amicul în chestiune îl filează pe „hoț”. Constată că Béru a lăsat mașina în Bois de Boulogne. Atunci se întoarce în viteză să-l prevină pe Alfredo. Acesta din urmă vine să își recupereze șareta și, stupoare! O găsește înăuntru pe târfa lui adormită. Își spune că asasinatul va fi pus în cârca sadicului. Urmăriți demonstrația maestrului, nu?

Bun. În acel moment Pâquerette își bagă nasul plin de Gomenol. Nu atârnă prea greu în pumnii lui Alfredo. Acesta îl aranjează în condițiile pe care le cunoașteți și, repejor, se întoarce pe strada Caulaincourt. Quod erat demonstrandum{13}.

Deci, v-am dovedit că totul e posibil, în special imposibilul. Aplauze, vă rog, doamnelor și domnilor, pentru a încuraja artistul… Mulțumesc!

Încă un pahar băut cu Mathias și întoarcerea în sânul familiei.

E foarte târziu când ajung acasă, dar văd lumină la Félicie. Nici nu apuc bine să intru înăuntru că ușa ei se și deschide, și apare în capul scărilor în vechiul ei halat din bumbac plușat.

— Tu ești, băiatul mamii?

— Da, mami.

Ochii ei neliniștiți îmi măsoară oboseala.

— Ai mâncat ceva?

— Da.

— Dacă îți mai este foame, mai e friptură în sos de vin. Ți-o încălzesc în două minute.

— Bine, pregătește-mi dar numai o porție.

Aceste cine nocturne sunt, am impresia, cele mai plăcute clipe din viața mea. Mănânc în bucătărie. Un pahar bun de vin roșu, la ora asta, e cel mai indicat somnifer.

Félicie mă privește cu dragoste cum mănânc și bea un rest de cafea. Ca toate mămicile, e încântată să constate că fiul ei se hrănește bine. Nu-i oare mâncarea adevărata manifestare a vieții?

— Cum ți se pare, Antoine?

— Senzațională!

— Când e reîncălzită e și mai bună.

— Așa-i. Și șoriciul e formidabil.

— Măcelarul meu mi-l pregătește în mod special.

O clipă de tăcere.

— Vrei puțin muștar?

— Nu-i nevoie, e foarte bun și așa.

— Am o budincă de orez, care-ți place ție mult. Să-ți tai o felie?

— Dacă vrei, dar am să mă îngraș.

Nu mai poate de plăcere. Niciodată gabaritul meu n-o va speria. Ca toți cei din satul ei natal, e convinsă că dacă ești gras ești și sănătos.

— Cum merge ancheta cu sadicul?

— Nu mai știu ce să spun. Se petrec atâtea întâmplări incredibile…

Moare de curiozitate, dar nu-mi pune nicio întrebare. Îmi termin porția de friptură înăbușită și, în termeni concișI, îi relatez evenimentele zilei.

A uitat să-și mai bea restul de cafea.

— Toate astea mi se par groaznice. Ți-ai format o idee?

— Nu tocmai, deocamdată. Apa e prea tulbure ca să poți vedea peștii. Trebuie lăsată să se depună, înțelegi?

— Crezi că Alfredo e…

— Imposibil să mă pronunț imediat.

Înghit budinca de orez, ceea ce o mulțumește. Îi mai cer o porție, ceea ce o încântă; după care, o sărut dulce și mă duc să fac nani.

Uf! Nimic nu-i ca un pat când te-ai săturat de contemporani și de turpitudinile lor.

•

— Antoine!

Mă zbat într-o stare tulbure de semiconștiență. Apoi, ies la suprafață. Mami e la piciorul patului, proaspătă și mirosind a săpun.

— Îmi pare rău că trebuie să te trezesc, băiatul mamii: telefonul, domnul Bérurier, s-ar părea că arde.

Sar dintr-o dată din uzina mea de vise și cobor la parter.

Domnul Bérurier!

Ia te uită! de fapt așa-i: mami e singura persoană de pe lume care îi spune Grasului, Domnul.

Ridic telefonul și casc cât o gură de metrou.

— Alo?…

Îmi răspunde un strănut gigantic, după care organul lui Bérurier începe să trâmbițeze:

— Bine că te mai găsește omul! E groaznic dacă stai și te gândești că tu dormi în scutece pe când eu am călătorit cu trenul toată noaptea.

— Unde ești?

— La Moutiers.

Mă simt năucit.

— Ce naiba cauți la Moutiers, Grasule?

— Mă mai și întreabă! Îl urmăresc pe tipul tău, pe Bergeron. Nu mi-ai trasat tu sarcina?

— Povestește!

— Ieri seară a plecat de acasă. Un taxi cu radio a venit să-l ia. M-am prins imediat că pleca la drum. Când un tip care are mașină, pleacă în taxi, înseamnă că merge la gară.

— Bravo, domnule Sherlock Holmes, continuă!

— S-a dus la gara Lyon.

— Singur?

— Bineînțeles. S-a grăbit spre casa de bagaje, de unde a scos două valize și o pereche de schiuri. Pe urmă a luat trenul de Bourg-Saint-Maurice. Era pe muchie de cuțit: bolidul pleca peste opt minute. Am galopat să-mi iau bilet și pe urmă am telefonat la poliție, dar mi-am dat seama că nu mai aveam timp și n-am putut da nicio explicație. Mi-am zdrobit oasele în clasa a doua între un popă și o familie de italieni cu trei copii; îți dai seama ce croazieră?

— Și pe urmă?

— În timpul ăsta, Bergeron al tău se lăfăia în cușetă. Dimineața asta, la șase fix, am debarcat la Moutiers, unde-i un frig că deraiază transsiberianul!

— Bietul băiat!

— Bate-ți joc, bate-ți joc, asta mă reconfortează!

— Ce s-a mai întâmplat?

— Bergeron s-a interesat dacă există taxiuri pentru Courchevel. Cum încă nu erau, a luat un bilet pentru autobuzul care urcă într-acolo peste douăzeci de minute. Ce fac eu?

— ÎI urmărești și nu-l pierzi din ochi!

— Și unde ai vrea să cobor?

— Nu cobori, Grasule, dimpotrivă, urci până la 1800 de metri altitudine.

— Foarte spiritual. N-am loc reținut la hotel și ca bagaj, doar ziarul cumpărat aseară. Sunt în costum și pantofi de oraș. Mă vezi sosind așa într-o stațiune de munte?

Analizez problema apoi, cu pertinența mea obișnuită, rezolv chestiunea:

— Ascultă băiete. Te duci la Courchevel și te prezinți la hotelul *Grandes Alpes*. Patronii sunt prieteni de-ai mei. Am să le telefonez să te întâmpine cu urale și să-ți pregătească o cameră. Când ajungi, faci o baie care o să te odihnească.

— Ce spui, blestematule, protestează Bérurier. E vorba de altceva: sunt țeapăn de frig ca o bară fixă. Am avut la mine exact atâți bani cât să-mi cumpăr biletul, și a mai trebuit să mă scormonesc în rezerva mea personală ascunsă la ciorap.

— N-aș vrea să fiu în locul tipului care ți-a dat restul.

— Dacă nu-mi expediezi ceva parale, mă văd obligat să mă repatriez prin consulatul Franței din Savoie.

— Ai să primești bani. Ți-i trimit prin mandat telegrafic de cum se deschide poșta. Ține-mă la curent cu evenimentele.

— Hai, te-am lăsat, trebuie să-mi termin micul dejun; mă așteaptă o cană de vin fiert, care se răcește.

Și închide.

— Nimic grav? mă întreabă neliniștită Félicie.

— Nu. Béru a ajuns la Moutiers. Asociatul lui Boilevent a plecat să facă schi la Courchevel.

— Crezi că-i o pistă bună?

— Nu cred nimic, mami, îmi iau doar precauțiunile obișnuite…

Cu acestea, urc să fac o baie.

O oră mai târziu, sunt pe picior de război. Înțolit ca un milord, gătit, parfumat, îmi încep ziua sub auspicii bune. Cazul Bérurier e rezolvat: este așteptat la *Grandes Alpes* și banii i se vor expedia peste o oră. Mă grăbesc să trec pe la spital ca să aflu vești despre Pâquerette.

Regele spițeriilor cu amănuntul seamănă cu mumia lui Ramses al II-lea, însă ceva mai puțin proaspăt. Ce se mai vede printre bandaje, e de un verde frumos. Mă privește venind, și ochii i se umezesc.

— Ah! domnule comisar, ce aventură!

Infirmiera care m-a însoțit îmi șoptește:

— Nu-l lăsați să vorbească prea mult, a fost sedat.

— Pâquerette, îi spun, tipul de aseară s-ar părea că era cam scund.

— Da.

— Genul mediteranean, nu?

Șovăie.

— Știți, pe întuneric… Și pe urmă, totul s-a petrecut așa de repede.

— I-ai pomenit lui Mathias de niște dinți de aur.

Ăsta-i punctul care mă doare, înțelegeți, grămadă de gunoaie? Fiindcă Alfredo n-are dinți falși. Colții lui au origine garantată și lucesc ca cei ai unui carnivor (mersi, Colgate!).

— Da, îngână Pâquerette. I-am văzut strălucind în gura lui.

Ar fi putut foarte bine să fie și Fredo. Vă repet: are o dantură așa de strălucitoare că atunci când râde ai impresia că un baistruc îți

îndreaptă în vitrină o rază de soare cu ajutorul unei oglinjoare.

— Mathias mi-a spus că avea o pleoapă căzută?

— Da. Închidea un ochi când mă molesta.

— Dacă i-ai vedea fotografia l-ai recunoaște?

— Cred că da.

— Atunci am să-ți arăt imediat una. I-am telefonat lui Pinaud să mi-o aducă aici.

— Sunteți pe o pistă? mă întreabă rănitul.

— S-ar putea.

Infirmiera își face din nou apariția: o blondă micuță, atâtica, dar cu niște compartimente etanș în față și cu niște amortizoare în spate… Ne anunță sosirea reverendului Pinaud. Îi spun să-l introducă pe mesager și Pinuchet își înscrie silueta hibernală în cadrul ușii.

Seamănă mai mult ca oricând cu o umbrelă întoarsă pe dos, desenată de Bernard Buffet{14}. Atârnă tot de sus în jos: nasul îmbogățit cu o stalactită, mustața, mucul de țigară, borurile pălăriei, mantoul prea mare pentru el, fularul de lână.

— Te doare buba? îl întreabă pe Pâquerette, strângându-i moale degetele fluide.

— Da, destul, îl asigură Pâquerette. Am de gând să-mi cer pensionarea anticipată, ne anunță el. Pentru meseria asta, trebuie să ai focul sacru. Eu am un temperament prea delicat și după agresiunea asta… Cred că asigurările nu se vor lăsa prea mult rugate. Sper să obțin o indemnizație frumușică pentru incapacitate de muncă permanentă.

Pinaud e de părere că nu poți fi sigur niciodată cu asigurările astea. Apoi ne aduce la cunoștință că are o bronșită, ceea ce pare să-l înspăimânte pe Pâquerette.

— Nu te apropia de patul meu, se roagă rănitul. Dacă fac vreo complicație pulmonară, s-ar putea să nu mai scap de aici.

Pinaud e puțin vexat. Pretinde că-i bolnav pentru uzul lui personal și că nu obișnuiește să-și distribuie maladiile la toată lumea, cum își distribuie alții prospectele.

San-Antonio, care începe să se impacienteze, îi cere fotografia domnului Alfredo Buisetti.

— Uite-o aici, spune Pinuche.

Își explorează profunzimile, scoate o fotografie și mi-o întinde. Mă benoclez la poză și văd un bebeluș gras, așezat pe o pernă. Își suge un deget cu o expresie stupidă.

— Ia spune, fac eu, clientul meu a intrat la spălat sau s-a deshidratat?

Pinaud își recunoaște greșeala grosolană.

— E fotografia nepoțelului. Copilul fiului surorii mele, cea care e măritată cu un brutar în Yonne. Îl cheamă Jean-Loup. Nu pe brutar, pe

băiețel. Are zece luni. E un scump, nu-i așa?

Privirea mea glacială îl reduce la tăcere. Își drege glasul și-mi întinde poza lui Alfredo.

I-o arăt lui Pâquerette.

— Îl recunoști?

Inspectorul își potrivește imaginea printre bandajele lui. Apoi, face un semn de încuviințare.

— Da, el este, optzeci la sută, afirmă invalidul. Dar vreau să las o marjă de eroare, fiindcă, vă repet, locul era întunecos.

— Mulțumesc pentru indicii, spun eu, s-ar putea să ne servească.

Îl felicit pe bietul Pâquerette.

— Data viitoare când vin, am să-ți aduc ceva bun.

Părăsim spitalul, Foarte Onorabilul Pinuche și cu mine. Ajunși în stradă, îi ordon să se ducă la birou și să-l închidă din nou la secret pe Alfredo.

Dacă e vinovat, îl voi demasca. Dacă nu-i, vreau să evit să fie confundat cu asasinul{15}, vă dați seama de frumusețea limbii franceze (cea mai agilă și cea mai aventuroasă din lume)?

Cât despre mine, eu mă urc în trotineta mea personală și privată și mă conduc la domiciliul domnului Bergeron, schior de elită.

Are un întreg etaj într-un imobil ridicat din piatră de construcție mare, și chiar e mare, de talie impozantă.

Zbârnâii la sonerie. O bonă care nu-i încă în costumație de cameristă, dată fiind ora, vine să mă întrebe ce doresc. Îmi deblochez ceva credite pentru a-i oferi un zâmbet larg ca posteriorul unei dactilografe, și fermecătoarea persoană consimte să mă onoreze cu o privire interesată. E grațioasă, blondă, cu un năsuc în vânt și ochi striați de verde și violet. Pasiunea mea sunt fetițele cu ochi striați. Nu-mi plac ochii cu buline, și cu atât mai puțin cei ecosez.

— Aș vrea să vorbesc cu domnul Bergeron, rostesc eu mai suav decât apusul de soare de pe calendarele voastre PTT.

Unii dintre voi, care cultivă în materia lor cenușie gărgărițe, trebuie că se întreabă: „De ce naiba San-Antonio ăsta îl caută pe Bergeron când știe în mod precis, având o natură precisă, că acesta se află la Courchevel?”

Acestor capete fisurate, acestor minți împotmolite, acestor creiere spongioase, acestor ramoliți congenitali, le voi răspunde că dacă vrei să exerciți nobila mea profesiune, trebuie să predici strâmb ca să afli ce-i drept.

Ați priceput?

Atunci, nu mai întrerupeți geniul secolului al tuturor polițiilor reunite.

— Domnul Bergeron nu-i acasă, mă asigură demoazela.

Și mă simt pe deplin dispus s-o cred.

Brusc, se ridică o problemă: există oare o madam Bergeron?

Încerc să mă informez.

— Doamna Bergeron mă poate primi?

— Care dintre ele?

Măi să fie! Tipul ăsta de la Bursă se ocupă cu creșterea soțiilor?

— Câte există? întreb eu.

Fețișoara se amuză.

— Două: mama și soția.

Judecând după vârsta lui Bergeron, maică-sa trebuie să cam fie de-o etate cu mareșalul Petrin{16}. Cum nu mă prea dau în vânt după damele care își mănâncă antricotul prin intermediul unei mașini de tocat legume, cer să vorbesc cu soția.

— Doamna încă doarme, mă anunță subreta.

— Pot să te rog s-o trezești?

Dacă i-aș fi propus să crească o duzină de cimpanzei în apartament, n-ar fi părut așa de îngrozită.

— Oh! nu, Doamna are nevoie de odihnă. Doamna doarme până la prânz și…

— Azi, în mod excepțional, va face o excepție.

Și îi arăt legitimația duduii Șorțuleț-Alb.

Tânăra citește textul imprimat pe micul dreptunghi. E scris cu litere destul de groase, pentru ca să poată lua cunoștință de conținut fără ajutorul ochelarilor.

— Ah! bine… bine, se bâlbâie ea.

Apoi, însuflețită de o presimțire:

— Domnu' a pățit vreo nenorocire?

— Nu, iepurașule, dar oricui i se poate întâmpla un accident.

Spunând acestea, evoc frumoasele pârtii înghețate de la Courchevel. Un mic gest pentru a pune camerista în funcțiune. Aceasta, resemnată, mă conduce într-un salon Ludovic al XVI-lea. Mă așez pe un fotoliu și aștept. Se aud uși trântite, șușoteli în camera învecinată. Trece o bună bucată de vreme.

În fine, ușa salonului se deschide, iar eu rămân cu gura căscată. Credeți-mă, dacă nu vopsiți-vă în verde, dar Bergeron își alege mai bine soțiile decât asociații. Persoana care pătrunde în încăpere are tot ce-i trebuie ca s-o determine pe Liz Taylor să se sinucidă. E înaltă, suplă, cu picioare de balerină americană și un piept pe lângă care un vârf de munte din Alsacia ar părea un cartof. Dacă are 25 de ani, înseamnă că ofițerul stării civile, care i-a înregistrat nașterea, a comis o greșeală. Plete lungi de un blond pal încadrează un chip bronzat luminat de niște superbi ochi albaștri. Gura e cărnoasă și senzuală, nasul perfect (asta nu prea spune nimic, dar stă bine într-o frază) și pomeții armonioși (ceea ce spune și mai puțin, dar e în stil Directoire).

În fața acestei apariții, mă simt zdrobit ca un incredul care și-a

folosit biletul câștigător la loterie în loc de hârtie igienică, în ajunul tragerilor.

Ceea ce pune capac admirației mele este déshabillé-ul transparent al damei. Ce nu se vede, se poate imagina și simți că ceea ce-ți imaginezi e sub realitate (și centură).

Trebuie că-i obișnuită să le taie respirația bărbaților, pentru că rămâne nemișcată un moment, ca să-mi dea timp să-mi vin în fire. După care, se apropie cu un mers așa de savant că, prin comparație, Einstein ar fi trecut drept un analfabet.

— S-ar părea că ați vrut să-mi vorbiți, domnule?

Până acum, da, aș fi vrut să-i vorbesc. În clipa asta însă aș dori cu totul altceva. Ar trebui să întocmesc o listă cu dorințele mele, pe odihnite, și să i-o trimit prin poștă.

— Sunt dezolat că a trebuit să vă trezesc așa devreme, doamnă Bergeron.

Puțin mi-a lipsit să nu-i propun s-o conduc înapoi în pat.

— Nimic grav?

— Nu, nimic grav, dar trebuie să stau de vorbă cu soțul dumneavoastră.

— Pe tema lui Boilevent, presupun.

— Da.

— Ce întâmplare! Băiatul ăsta nu-mi spunea mai nimic. Avea aerul… Mă rog, era un tip care-și impunea să se poarte gentil, dacă vedeți ce vreau să spun?

Nu numai că văd ce vrea să zică, dar prin țesătura subțire ca o pânză de păianjen a veșmântului ei, văd în plus și ceea ce ea crede că ar ascunde. Zău așa, băieți, niciodată un déshabillé{17} nu și-a meritat mai bine numele. Din asemenea detalii îți poți da seama la ce grad de perfecțiune a ajuns vocabularul limbii franceze.

Ea își continuă ideea:

— L-am prevenit pe soțul meu. I-am spus: acest Boilevent are ceva nesincer. Atât că soțul meu e mult prea bun.

— Și unde-i acest om mult prea bun în acest moment? i-o retez eu.

Își ridică sprânceana dreaptă, apoi surâde.

— E la Marsilia.

Trompetele mele intime îmi declanșează în urechi soneria de alarmă. Iată ceva insolit, tulburător și nou, prieteni. De ce Bergeron i-a spus soției că pleacă la Marsilia, când de fapt o ștergea la Courchevel? Intenționează tipa să mă tragă pe sfoară? (A fi tras pe sfoară de o fată ca asta e o ocazie nesperată). Și totuși, nu cred, pentru că îmi revine în minte un amănunt. Nu mi-a spus Béru că tipul își luase valizele și schiurile de la casa de bagaje a gării? Deci, își premeditase călătoria? Nu putea pleca de acasă cu o pereche de schiuri pe umăr anunțând că debarcă pe Canebière{18}!

— Când a plecat?

— Ieri seară, cu un tren de noapte.

— Călătoria aceasta fusese prevăzută?

— Nu. Dar i se întâmplă frecvent soțului meu să fie chemat de către unul dintre corespondenții lui și să plece brusc.

— Deci, ieri dimineață, nu știa că avea să facă acest drum?

— Bineînțeles că nu. Trebuia să mergem amândoi la teatru. S-a văzut obligat să-l roage pe un prieten de-al nostru să mă însoțească.

— Regret că nu fac parte dintre prietenii dumneavoastră, nu mă pot împiedica eu să nu oftez.

Nu se simte ofensată. Are și ea oglinzi și înțelege ce poate simți un băiat frumos de genul meu, bine sub toate raporturile (și chiar deasupra) când se află în prezența unei pisicuțe ca ea.

— A plecat pentru mult timp?

— Pleacă adesea, dar nu lipsește mult niciodată…

O nuanță de regret răzbate din această remarcă. Am impresia că absențele repetate ale bătrânului n-o prea fac să plângă cu hohote. Nu se joacă ea, drăguța, de-a Penelopa. Nu-i genul de nevastă care frământă aluat de cozonaci în absența bărbatului.

— Știți când se întoarce?

— Exact, nu, dar presupun că mâine sau poimâine.

Din păcate, nu mai văd ce i-aș mai putea spune! Mi se rupe inima să mă despart de această creatură senzațională. Și cu toate astea, n-am încotro.

— Aveți ceva noutăți în afacerea Boilevent?

— Cred că da.

— Și nu-mi puteți spune și mie?

Cât e de seducătoare! Ascultați, fraților, nu-s un om bogat, dar aș da fără să crâcnesc jumătate din economiile voastre ca să pot ieși cu ea într-o seară. Să te plimbi la braț cu o femeiușcă așa ca ea, în chip de umbrelă, e visul tuturor bipezilor.

— Vai, doamnă, e prematur să divulg elementele unei anchete…

— Aveți o meserie pasionantă.

— Ne oferă avantajul de a ne pune în contact cu persoane… excepționale, doamnă Bergeron.

Credeți-mă, îmi subliniez intenția. Artileria grea, băieți! Dacă și după asta se face că nu pricepe că-i genul meu, înseamnă că vrea să-i scriu cu neon.

— Sper să vă revăd în curând, murmur eu.

— Cu cea mai mare plăcere.

Îmi întinde o mână. O sărut și plec de-a-ndăratelea. Mi s-a localizat în plex acea durere provocată de o dorință neîmplinită. Eu, în locul lui Bergeron, n-aș mai pleca de acasă. Cel puțin nu fără nevasta mea.

Aerul proaspăt al dimineții îmi alungă aburii acestei beții. Rezum

situația. Mă asaltează atâtea întrebări cărora deocamdată nu le pot da un răspuns.

Alfredo e cel care a ucis-o pe femeie? E adevărat că Boilevent trecea printr-un pericol? Răposata Marie-Thérèse i-a scris într-adevăr câteva rânduri lui Boilevent prin care recunoștea că agresiunea fusese premeditată? Dacă da, ce s-a întâmplat cu această misivă? De ce Bergeron a plecat pe nepusă masă la Courchevel și de ce i-a spus încântătoarei lui neveste că merge la Marsilia?

Vă dați seama câte semne de întrebare îmi agață celulele? Ca să mă scap de toate astea, aș avea nevoie de un foarfece de grădină.

Mă înfund într-un bar. Băiatul de prăvălie tocmai mătură parchetul, scaunele sunt urcate pe mese și miroase plăcut a cafea proaspătă.

— O cafea și o fisă! comand eu.

Înarmat cu moneda de nichel cobor la subsol. În Franța și în Paris în mod special, dacă telefonul nu se află lângă budă, atunci buda se află lângă telefon.

Compun numărul poliției și-l cer pe Bătrân.

Pare furios nevoie mare, acest Carol Quintul al Poliției.

— Ce mai înseamnă și istoria asta cu fata asasinată în Bois, San-Antonio? Sunt surprins că n-am primit niciun raport de la dumneata în legătură cu această chestiune. Așa cum merg lucrurile…

Așa cum merg lucrurile, simt că am să-i citez din autori celebri de demult, începând cu amicul meu Cambronne{19}.

În timp ce el își varsă aleanul, eu îmi fac unghiile. După care dau drumul rafalei mele personale.

— Fiți atent, șefu', situația evoluează rapid. Cred că mă apropii de punctul terminus (Ho, mincinoaso!).

Asta-l domolește.

— Ce spui?

— Da. Am nevoie de adresa lui Boilevent.

— Strada Thérèse-Quiricanton (stareță), numărul 14.

— Când i s-a făcut percheziția, presupun că i s-a făcut?

— Da.

— Nu s-a găsit un bilet scris de târfa pe care voia chipurile s-o stranguleze?

Liniștea, care se lasă, subliniază stupoarea șefului.

— Ce tot îndrugi tu acolo, San-Antonio. Un bilet scris de…

Mă umflu în pene.

— Bun, lasă că am să vă povestesc eu. Mulțumesc, șefu'.

Închid și mă duc să-mi beau cafeaua. Și pe urmă gonesc în M.G.-ul meu până pe strada Thérèse-Quiricanton.

• CAPITOLUL X

• *NINGE PESTE URME*

Nu prea era pasionat de lux defunctul Boilevent; sau își masca bine jocul. Locuia într-un imobil vechi, la cinci, într-un apartament de două camere și bucătărie. N-am cheile casei, dar știți prea bine, cu uluitorul meu sezam, care nu mă părăsește niciodată, pot deschide orice, inclusiv o casă de bani Fichet sau porțile raiului.

Iată-mă deci la fața locului (in english: in the place). Miroase de pe acum a trist și a închis. Dar n-am timp să mă pierd în filosofări de etaje inferioare. De altfel, la cinci nici n-ar fi posibil.

Întreprind urgent o percheziție minuțioasă.

Scotocesc metodic în toate ungherele apartamentului. Trag sertarele mobilelor, ridic covoarele, răstorn saltelele și le palpez centimetru cub pe decimetru pătrat, pe scurt… mă agit… Explorez aragazul, bazinul de la toaletă, cărțile din bibliotecă. *Scrisoarea furată* de Edgar Poe{20}! Mă gândesc la ea… mă inspir din Maestru. Dar, pe cuvânt, nu-i o treabă deloc ușoară.

Caut în cutia de gunoi și descopăr o carte poștală ruptă în patru. Asamblez bucățile. Oh! ce surpriză inefabilă! Vederea reprezintă telefericul de pe Saulire din Courchevel. Iată ceva ciudat. Întorc vederea. Pe dosul ei, în afara adresei lui Boilevent, două cuvinte scrise la repezeală:

„ȘI URMAREA?”

Cine a expediat vederea asta? Bergeron? Strecor cele patru bucățele de hârtie în portofelul meu și-mi continuu cercetările.

Încet, încet, descurajarea pune stăpânire pe mine. Dacă ceilalți colegi ai mei, care au percheziționat locuința n-au găsit nimic… Ce-i drept, ei nu căutau ceva anume. Scotoceau din rutină. Poate că au mers doar la suprafață.

Încerc să pătrund starea de spirit a lui Boilevent. Voia să intre în pușcărie pentru un timp. Pericolul prin care trecea era așa de mare, încât preferase să fie luat drept un sadic. Dar nu un nebun, el deținea dovada că agresiunea lui nu era decât o înscenare. Această dovadă nu trebuia descoperită de poliție mai înainte de a socoti el oportun. Or, el bănuia că-i va fi percheziționată casa!

Dacă scrisoarea există și el a ascuns-o, înseamnă că era sigur de ascunzătoare! Ei poftim! Până și degetul meu mic îmi confirmă că a pitit-o undeva pe aici. N-o putea încredința material unui notar, de pildă, fiindcă, o dată arestat, toate actele lui ar fi fost cercetate,

decorticate. Nu putea nici să și-o adreseze post-restant, corespondența fiind reținută un timp destul de limitat la aceste ghișee. Atunci? Nu ar fi putut-o lăsa în grija vreunui prieten. Nu era sigur de nimeni, scrisoarea însăși o dovedește!

Curva asta de scrisoare, cum spunea o amică de-a mea care făcea trotuarul, reprezenta libertatea lui, chiar viața. Or, o scrisoare înseamnă hârtie: se poate rupe, e inflamabilă! Unde naiba a putut-o piti acest fals sadic?

Mai pierd o oră în apartament. Nimic. Acum, convingerea mea e făcută: Alfredo m-a dus cu preșul de la A la Z.

Simt că mă cuprinde o furie nebună. Să te lași tras pe sfoară de un pungaș! Ai toate motivele să-ți razi părul din nas cu un aparat de sudură!

Plec precipitat. N-aș dori nimănui să mă calce pe bătătură fiindcă temerarul ar fi nevoit să se hrănească doar cu un piureu foarte subțire până ce tehnicianul-dentar i-ar reuși o operă de artă.

Mă îndrept spre birou. Dar drumul meu trece prin promiscua stradă Godot-de-Mauroy. Și atunci, ca de fiecare dată în situații critice, îmi vine o idee.

Îmi las mașina în fața unei porți mari și intru în hotelul de care mi-a pomenit Alfredo. N-a susținut el că se dusese acolo să întrebe de târfa lui, ieri seară?

O damă distinsă, la o vârstă prea avansată pentru a și-o da înapoi, mă ia în primire, se uită peste umărul meu să vadă cine mă însoțește, constată că sunt singurel, mă bănuie că-s onanist și își încruntă sprâncenele albe și stufoase.

Atunci îi arăt alternativ două bucăți de carton de dimensiuni sensibil identice. Mai întâi legitimația mea și pe urmă fotografia lui Alfredo.

— Ieri seară, îi spun eu, omul acesta a venit să vă întrebe unde era prostituata Marie-Thérèse? O blondă bine făcută.

Dama își pune ochelarii, în montură caramel, nu se grăbește și decide să spună adevărul, tot adevărul și numai adevărul.

— Da.

— Îl cunoașteți?

— E Alfredo.

Deci, spune drept.

— Cât era ceasul?

— Zece și douăzeci.

— Cum de sunteți așa sigură?

— Când mi-a pus întrebarea, instinctiv m-am uitat la ceas. Marie-Thérèse pleca întotdeauna la zece când nu era reținută de vreun client.

— Sunteți dispusă să depuneți mărturie în fața instanței?

— Natural. Și de altfel, Gustave, băiatul de pe etaj era și el de față. Să-l chem…

— Inutil, mulțumesc. Pe curând.

Și ies.

Atunci, băieți, mi se cam clatină eșafodajul. Mărturia cumetrei Așterne-Pat îl disculpă pe Alfredo. Raționamentul fiind riguros matematic: dacă a părăsit sectorul Caulaincourt-Junot la zece, și s-a întors la zece treizeci după o staționare pe strada Godot-de-Mauroy, Alfredo nu a avut timpul să-și lichideze târfa în Bois de Boulogne, să-l bată măr pe bietul Pâquerette, să-l tragă în tufișuri și să se întoarcă la bază.

•

— Ai o moacă! se miră reverendul Pinaud, scoțându-și pantoful drept ca să-și dezmorțească degetele.

— Ia uite la el! poartă șosete negre pe vremea asta, îl ironizez eu.

— Béru mi-a pasat poanta. În felul ăsta, când se găuresc nu se mai observă.

De parcă pomenindu-l pe Gras ar fi declanșat mecanismul întortochiat al hazardului, telefonista mă anunță că sunt căutat din Courchevel.

Vocea béruriană părând să vină de la antipozi:

— Tu ești San-Antonio?

— Dacă nu-s eu, înseamnă că imitația e foarte bună. Mă aflu în fața unei oglinzi și aș putea să-ți zic că iluzia e perfectă.

— Mă doare-n cot că bați câmpii. Statul francez e cel care plătește convorbirea, protestează Umflatul.

— Unde ești?

— În zăpadă până la gât.

— Ce noroc că ai putut descoperi un aparat de telefon! Și omul nostru?

— Despre el vreau să-ți vorbesc.

— Ce face?

— Schiază, bătrâne, pur și simplu. Probabil că a avut un chef nebun să iasă pe pârtie; abia ajuns, și-a pus scândurile în picioare și a gonit spre teleschi. Cum ai vrea să-l urmăresc: în costum de oraș cum sunt și fără schiuri… Și pe urmă, ce vrei: sportul ăsta nu-l cunosc!

— Rațiune majoră, îl șicanez eu.

— Ale mele-s majore, mârâie printre dinți Grasu din creierii munților. Nu pot să sufăr zăpada, ai să mă crezi dacă ai să vrei, dar mă pălește melancolia din cauza ei.

— Știu, de la naștere ai fost împotriva culorii albe.

— E o aluzie?

— Nu, Béru, o constatare.

— Ah, bine!

— Povestește-mi, cum ai ajuns acolo?

— O adevărată expediție, amice! Dacă ai vedea ce viraje, ce urcuș! Eu, ca un prost, m-am așezat pe stânga autobuzului, spre vale. Vezi prăpastia departe jos cu căsuțele ca niște păduchi lați. Și ce derapaje! Un moment am crezut că atât ne-a fost. Vinul cald, băut la Moutiers, mi se urcase până-n gât.

— Destul cu poezia, urmarea!

— Bun! nu mă mai violenta, am fost destul până acum!

„Am ajuns sus de tot. Nici nu se luminase bine de ziuă și era ceață. M-am tras de o parte și m-am uitat să văd ce făcea tipul.”

— Și ce făcea?

— Își recupera bagajele și schiurile. Pe urmă s-a dus la un hotel.

— Care?

— N-am idee, mai sus de-al meu, știu unde, dar n-am putut nota numele că era zăpadă pe firmă.

— Și atunci?

— Atunci m-am dus la Alpi unde m-ai anunțat tu. S-au purtat foarte frumos cu mine. Mi-au dat o cameră cu vedere la mare.

— Ce spui?

— Pe cuvântul meu! Chiar în fața patului am un tablou care reprezintă Coasta de Azur.

„Cred că-i Monaco, dar nu sunt sigur, am să mă informez.”

— Nu-i ăsta lucrul cel mai important.

— De acord, dar omul mai trebuie să se și instruiască.

— Pe urmă?

— Bun, instalarea mea s-a făcut rapid, fiindcă nu aveam bagaje. Am băut o cafea. Pe urmă m-am dus la poștă unde tocmai sosise mandatul tău, în legătură cu care țin să-ți mulțumesc că ai făcut poștalionul.

— Poștalionul?

— Nu, vreau să spun diligența. M-am luat atunci de mână ca să sondez terenul pe lângă hotelul lui Bergeron.

„Un drum care urca, o mizerie! De trei ori era să am parte de un bilet la parter cu tălpile mele din piele! Țin să te previn: dacă-s nevoit să mai rămân pe aici, trebuie să mă echipez.”

— Echipează-te.

— Am luat notă. Bun, pe când mă apropiam, Bergeron ieșea cu două perechi de schiuri.

— Două perechi?

— Una în picioare, cealaltă pe umăr. A luat-o spre un teleschi. Ăștia de pe aici îi zic antricot, cot în pantă, nu-mi mai aduc aminte.

— Bell-Côte?

— Asta-i. Ești tare la geografie!

— Și pe urmă?

— Și pe urmă, omul meu și-a luat zborul cu o bandă întreagă de

smintiți. Eu am rămas ca găina aia care a ținut sub aripă o rățușcă și pe urmă se uita la ea cum face bras pe baltă. M-am întors mofluz la hotelul meu de unde-ți telefonez.

Un moment de tăcere. În receptor disting hărmălaia obișnuită care domnește în stațiunile sporturilor de iarnă.

— Na, că au întrerupt legătura, tună Grasu.

— Nu, sunt aici. Mă gândeam.

— Ai putea să gândești mai cu spor ca să amortizăm cheltuielile!

— Ceea ce mă intrigă, Grasule, sunt cele două perechi de schiuri.

— Știi ripostează Béru, nu-i chiar o raritate să vezi un tip cu două perechi de schiuri, mai curând dacă ar avea două perechi de…

— Fii atent, s-ar putea ca demoazela de la PTT să te asculte. Mai înfrânează-ți instinctele de soldățoi.

„Când și-a ridicat bagajele de la gară, a luat numai o singură pereche?”

— Da.

— Bun, supraveghează în continuare comportamentul individului, sosesc și eu acolo.

— Vii și tu?

— Da. Reține-mi o cameră.

M-a apucat așa deodată. Bătrânul meu instinct m-a avertizat că acum Courchevel devenea centrul de gravitație al anchetei. Și știți din ce cauză?

Din cauza acelei cărți poștale, găsită în cutia de gunoi a lui Boilevent, și expediată din Courchevel.

Și pe urmă, mi-am spus că defunctul Boilevent fabrica dispozitive de fixare a schiurilor, această ocupație fiind, în cele din urmă, în raport direct cu acest nobil sport, nu?

Da, trebuie să văd la fața locului cum stau lucrurile.

— N-ai niciun tren până la noapte, mă asigură Bérurier, deci vei fi aici abia mâine dimineață.

— Iau avionul de Geneva, apoi, ajung în munți cu un taxi, și sosesc în jurul prânzului.

— Strașnic, diseară se servește la restaurant brânză topită la ceaun!

Și închide salivând, iar eu îl imit.

— Deci, ai de gând să pleci? mă întreabă Pinaud.

— Da, crede-mă, mi se frânge inima că trebuie să te părăsesc, dar datoria e înainte de toate.

• CAPITOLUL XI

• *URME PESTE NINSOARE*

Barul hotelului *Grandes Alpes* e plin de clienți eleganți când îmi fac intrarea. Dame în tehnicolor, domni în pulovere și un barman în haină albă. Plus, hai s-o spunem fără a ne lăsa prea mult invitați, un personaj foarte surprinzător, care trece la fel de neobservat ca un tablou de Millet{21} într-o expoziție a lui Picasso{22}.

Individul în chestiune poartă un pantalon pană roșu, cămașă în carouri albe și negre și un hanorac bleu ciel. Pe cap are un fes roșu, foarte lung, care-i atârnă pe ceafă. Vârful fesului se continuă cu o cordeluță albă de care atârnă un magnific pompon din același metal. Circumferința taliei lui măsoară un metru patruzeci, iar cămașa descheiată scoate la iveală o vegetație luxuriantă, dar deloc luxoasă. Obrajii omului nu prea știu ce-i aia apa, săpunul, briciul și cu atât mai puțin loțiunea *Men's after shave*. Posedă un nas considerabil. Când și-l suflă are probabil impresia că strânge mâna unui prieten. Frigul a lustruit, înroșit, iluminat, înflorit, cernit, poleit, nasul în chestiune.

Ce s-ar mai putea adăuga mai mult decât că individul se numește Bérurier.

Cățărat pe un taburet înalt, Grasu nu mai prididește vorbind unui auditoriu care se strâmbă de râs.

Își relatează performanțele din tinerețe, pe când practica schiul. Iar eu bănuiesc că a tocit manualul micului schior din scoarță în scoarță, dar i-a asimilat termenii tehnici halandala.

— Eu, declară acest Tartarin al zăpezilor, mă duceam să schiez în Malaya. Pantele astea idioate de pe aici sunt bune doar pentru cura de slăbire a debutanților. Eu mă urcam în vârf și-mi dădeam drumul în *shoot*. Pe urmă făceam cristioane, cu viraje, fără viraje, cu rapaje și șalomuri, merita să mă fi văzut!

— Și așa ai ajuns tu înspăimântătorul Om al Zăpezilor!

Se întoarce spre mine. În răsucirea lui, își pierde echilibrul, se rostogolește de pe taburet și cade în fund ca o pară prea coaptă, care pică din copac.

— Asta-i altă figură a ta, bodogăne el ridicându-se.

Mă trag un pas înapoi ca să am o vedere generală a specimenului.

— Să știi că ești frumos, intonez eu în maniera Piaf. Parcă ai fi un zuav pontifical, un mag și un saltimbanc, toate la un loc.

Grasu, care s-a lovit, nu glumă, e furios foc.

— Dacă ai venit aici să-ți bați joc de mine, mai bine rămâneai la

Paris.

Îl răpesc curiozității publice și urcăm în camera lui. Se plantează în fața unei oglinzi și se examinează cu o indulgență excesivă.

— Dacă m-ar vedea Berthe, ar apuca-o căldurile, mă asigură el. Trebuie să-mi trag o poză în culori.

Dau cu ochii de o pereche de schiuri în camera lui, și nu-mi vin în fire.

— Astea-s ale tale?

— Am onoarea să-ți spun: da.

Și-mi explică:

— Dacă i-am văzut pe alții făcând-o pe zmeii, mi-a venit și mie pofta. Cu atât mai mult cu cât e în hotel o damă la care am cârlig. O spanioloaică, așa cred, brunetă să nu-ți mai trebuiască să cumperi cerneală de China. Cu păr pe obraji și ochi de catifea.

— N-ai venit aici să faci ochi dulci.

— Las-o baltă, declară el sobru. Când trimiți un inspector la două mii de metri înălțime, are și el dreptul să se distreze dacă i se prezintă ocazia, cel puțin, așa văd eu lucrurile.

— Care-i situația? i-o retez eu.

— Bergeron e tot la hotelul ăla de sus.

— Cum își petrece timpul?

— După-masă, s-a dus la depoul de autobuze, de unde a mai luat o pereche de schiuri și a plecat din nou cu teleschiul de pe Belle-Pante.

— Belle-Côte, tâmpitule!

— Așa am spus și eu, minte Grasu.

— A plecat cu două perechi de schiuri?

— Ezact!

— Ai fost pe față când s-a întors?

— Da. Pentru simplul motiv că eram la barul din hotelul lui unde am băut toată după-amiaza, așteptându-l.

— Asta se vede!

— Te rog! protestează Obezu. Fără aluviuni jignitoare!

— Când s-a întors?

— Pe la mijlocul după-amiezii.

— Cu amândouă perechile de schiuri?

— Nu. Avea numai una. A urcat în camera lui să se schimbe. Eu, așa ca într-o doară, l-am tras de limbă pe barman despre el. S-ar părea că a venit pentru trei zile. S-ar părea de asemeni că vine destul de des pe aici, de două ori pe lună, pentru vechenduri…

— Crezi că te-a reperat? Începând de la Paris, nu l-ai mai slăbit niciun pas, e cam dificil!

Grasu se indignează:

— Să mă repereze, pe mine, când filez un tip? Te-ai sonat sau nu-ți mai funcționează glanda tiroliană?

Și se justifică, expunându-și tactica:

— Din momentul în care calc pe urmele unei dame sau ale unui musiu, mă încorporez peisajului. Nu pot fi remarcat nici în ruptul capului, e și ăsta un talent, ce părere-ți faci!

— Da, știu, îl aprob eu ca să nu-l contrazic. De mâine îl iau eu în primire. Tu poți să faci exerciții de schi. Ia niște lecții!

— Zău?

— Poți să începi cu 7 bis; talentat cum ești, în trei zile ajungi la 5. Gândește-te la Berthe, bătrâne. Va fi mândră de tine.

Lacrimi de culoarea zoilor înrourează pleoapele sângerii ale lui Bérurier.

— Șterge-le, îl sfătuiesc, dacă îngheață ai să semeni cu un canal de scurgere spart.

•

A doua zi, dis-de-dimineață, mă antrenez în fața creșei luxoase a lui Bergeron.

M-am îmbrăcat într-o ținută de circumstanță, ca să nu fiu recunoscut de omul de afaceri. O bandă neagră îmi ascunde jumătatea de sus a feței și o pereche de ochelari panoramici, din mică galbenă, îmi maschează acea parte a persoanei mele atât de caracteristică și după care se dau în vânt femeile.

Din fericire, o cabană neocupată se află în fața hotelului, și la adăpostul scării exterioare a acesteia îmi organizez supravegherea.

Aștept așa vreo trei sferturi de oră, după care strădania mea e încununată de succes. Bergeron își face apariția strâns într-un hanorac negru. Are o pereche de schiuri pe umăr și atât. Îl las să se îndepărteze, înainte de a începe urmărirea. Tipul se îndreaptă spre est. Îl văd apropiindu-se de școala de schi. Își lasă scândurile rezemate de zidul clădirii. Așteaptă, lovindu-și mâinile, în mănuși de blană cu un deget, una de alta, ca să se încălzească.

Stațiunea începe să se trezească. În intersecție, un vânător de munte dirijează circulația. Mașinile merg încet în zornăitul ușor al lanțurilor. Jos în vale, orizontul e devorat de un lac de brumă, în timp ce vârful Saulire se luminează la primele raze de soare.

Mulțimea schiorilor se canalizează spre panourile de curse. Îl văd apărând pe Béru.

Grasu mi-a ascultat sfatul și, dând uitării lăudăroșeniile din ajun, începe cu primele lecții. E atât de umil, încât se alătură grupei de copii. La început, aceștia nu se miră, luându-l drept un monitor, dar văzându-l că-și pune schiurile, îndoiala se infiltrează în căpșoarele lor.

Domnul Bergeron continuă să se plimbe de colo-colo, aplaudând puternic, ca să-și încălzească extremitățile. Deodată, ciulește urechea. Mă uit în aceeași direcție cu el și zăresc mașina de Moutiers care sosește gâfâind. Ex-asociatul lui Boilevent așteaptă răbdător să

coboare călătorii, după care se apropie de șofer. Acesta pare să-l cunoască foarte bine, fiindcă cei doi bărbați își strâng mâna energic. Apoi, conducătorul auto scoate din portbagaj o pereche de schiuri pe care i-o dă lui Bergeron. Bergeron îi strecoară un bacșiș, încarcă pe umăr noile scânduri și se îndreaptă spre pârtie. Își îmbracă propriile schiuri și o ia spre teleschiul de pe Belle-Côte.

Mai e nevoie să vă spun că celebrul, surprinzătorul, extraordinarul, seducătorul, uluitorul și minunatul comisar San-Antonio face același lucru?

Mă aflu la distanță de doi schiori în spatele lui Bergeron, când reușesc să apuc bara teleschiului. Ce noroc că sunt un as al tălpilor de lemn! Vedeți dar, că în afurisita asta de profesiune orice îți poate servi!

Cu toate astea, nu ești niciodată ferit de o tumbă. Cum n-am mai pus schiurile în picioare din iarna trecută, mă tem să nu-mi pierd echilibrul, ceea ce m-ar obliga să cobor și să mă așez iar la coada teleschiului. Și asta ar însemna să pierd contactul cu Bergeron.

El trebuie că schiază excelent. Nici măcar nu se ține de bară. Are bețele sub un braț, a doua pereche de schiuri pe umărul opus și se lasă dus. Parcă nici nu se simte tras în sus.

Și totuși, n-ar fi trebuit s-o facă pe interesantul. La jumătatea drumului, iată-l pe istețul meu că ia o tumbă *first class*. Se rostogolește, cade în zăpadă, își recuperează cum poate schiurile de rezervă…

Am văzut tot; șovăi. Ce să fac? Să părăsesc și eu linia teleschiului? Ar fi o prostie, pentru că există riscul să-i dau ceva de bănuit. Mai bine mă urc până la capăt și aștept.

Așa și fac.

O dată ajuns în vârf, mă apuc de câteva exerciții de gimnastică pentru a mă pregăti de coborâre. Apoi execut derapaje în apropierea sosirii teleschiului.

Trec douăzeci de minute. Îi văd revenind pe fanii pantelor. Bergeron lipsește la apel ca statuia lui Eisenhower în Piața Roșie din Moscova.

Trece o jumătate de oră, o oră și nici urmă de Bergeron. Neliniștea mea merge crescendo. Ce poate să însemne asta?

Omul de afaceri să-și fi rupt ceva în cădere? Sau a renunțat la plimbare?

Mai stau în loc încă treizeci de minute, după care îmi ofer o coborâre vertiginoasă.

Ajuns la capătul pârtiei, mă apropii de un grup mare de persoane. Toți copiii din stațiune îl înconjură pe Bérurier căzut pe spate în zăpadă ca o broască țestoasă.

Înjură ca zece birjari beți.

Are un schi sub fese și altul înfipt vertical în zăpadă, încearcă să se

ridice, proptindu-și unul dintre bețe în zăpadă, dar nu reușește pentru că vârful numitului băț i-a străpuns cracul pantalonului, ceea ce-l țintuiește la pământ.

Monitorul de la grupa de copii e cel mai bine dispus dintre toți. Și tot lui i se adresează în mod deosebit invectivele lui Bérurier. Grasu îl face asasin și sfarmă-oase cu diplomă, sursă de aprovizionare a spitalelor, etc.

Intervin oportun pentru a-l pune pe verticală.

— Destul pentru azi, îi spun eu.

Se scutură, scuipă zăpada pe care o mâncase și își masează șalele.

— Of, ce rău mă doare, latră valorosul meu camarad. M-am lovit drept în bijuteriile de familie! E un sport tare periculos ăsta…

Vrea să-și desfacă legăturile, dar aplecându-se, schiul din aval alunecă, și Grasu pornește să coboare ce-a mai rămas din pârtie, urlând în gura mare, de se aude tocmai din Brides-les-Bains. Ai zice că-i o avalanșă roșie și albastră. Dau fuga să-l scap de scânduri și, pentru a-i calma furia, îi promit douăsprezece țuici.

Dejunul, foarte copios, a domolit furia bérurianã. Grasu a cerut de trei ori friptură de berbec și digera domol ca un șarpe boa la bordul unui feribot.

— Eh, vezi tu, face Béru, ai să mă crezi dacă ai să vrei, dar am de gând s-o iau de la capăt. Acum îmi dau seama ce prostie am făcut să merg la lecții cu mucoșii. M-au fluierat întruna și eu am dat-o în bară. Cu oamenii mari, străduindu-mă cum se cuvine și urmând *esplicațiile* monitorului, o să-mi pot dovedi aptitudinile. Doar nu-s mai bou ca alții, nu?

— Poate că nu, dar în niciun caz mai puțin.

Béru ridică din umeri exasperat.

— Ia spune-mi, dragă, la ce oră a ieșit ieri după-amiază Bergeron din hotel?

— Pe la trei.

Îmi privesc ceasul. Am tot timpul. Îi comand Grasului al șaselea păhărel de lichior, îi urez noroc la schiat și-l las să facă ochi dulci spaniolei lui, o damă fermecătoare de șaizeci și opt de ani, păroasă că te vezi obligat s-o tunzi dacă vrei să știi ce fel de ochi are, puțin mai grasă ca Béru și care nu schiază, având un picior de lemn.

Mă duc la depozitul de autobuze. Un lucrător în salopetă albastră mă întâmpină foarte binevoitor.

Îi prezint legitimația și se arată foarte surprins.

— Oh! Poliția? se miră el.

— Aș vrea să vă pun câteva întrebări, domnule. Dar vă previn că trebuie să dovediți foarte multă discreție.

Mina lui ermetică mă liniștește. Un savoyard nu obișnuiește să trăncănească vrute și nevrute, mai ales despre secretele încredințate

de un polițist.

— Cunoașteți un anume domn Bergeron?

— Bineînțeles.

— Acest domn, am impresia că primește multe schiuri prin intermediul dumneavoastră?

— Aproape zilnic, când e aici.

— Cum vă explicați faptul?

— E fabricant de legături la Paris. Practică prețuri convenabile și își aprovizionează toți cunoscuții.

Îmi spun că până aici totul e O.K.

— De unde vin schiurile?

— Din Chamonix. Fabricantul e de acolo.

— Ați primit pentru el un transport cu mașina de prânz?

— Da.

— Aș vrea să le văd.

Lucrătorul mă conduce spre extremitatea antrepozitului.

— Uitați-vă, astea sunt. Controlați-le, sunt noi-nouțe.

Le examinez cu atenție și, într-adevăr, schiurile arată de foarte bună calitate.

— Vă mulțumesc. Niciun cuvânt domnului Bergeron în legătură cu vizita mea.

— Puteți fi liniștit.

Șovăie, apoi, stânjenit de propria lui curiozitate, se bâlbâie:

— E ceva… ceva grav?

— Absolut nimic. Procedez la anumite verificări fiscale și aceste tranzacții particulare nu sunt licite, mă înțelegeți?

Mă înțelege. Îi strâng dreapta și mă duc să aștept în apropierea teleschiului de pe Belle-Côte.

•

O oră mai târziu, îl văd pe Bergeron sosind cu dubla lui pereche de schiuri. Ca și dimineață, ia teleschiul și, la fel ca și dimineață se comportă ca un virtuos, neglijând să se țină.

Eu mă cramponez de o bară pentru a-l urmări. De data asta, mă plasez chiar în spatele lui. Vremea e superbă. Munții scânteiază, femeile sunt frumoase și culorile vii ale costumelor compun o simfonie magnifică.

Când ajungem la jumătatea drumului, Bergeron se dezechilibrează, la fel ca și dimineață, și cade. Îmi spun că, pentru un schior abil, e cam prea mult și coincidența dă de gândit. Prin urmare, douăzeci de metri mai departe, după ce m-am asigurat cu o privire în spate că nu se uită în direcția mea, dau drumul barei și mă lansez pe pistă. Descriu un larg arc de cerc, care mă aduce în dreptul omului de afaceri. Acesta și-a recăpătat echilibrul, și-a încărcat perechea de schiuri pe umăr și pornește la drum. Dar nu coboară spre Courchevel. Taie pârtia de-a

curmezișul și se îndreaptă spre valea Pralong.

Îl las să ia un avans confortabil și mă lansez pe urmele lui. Bergeron e într-adevăr un as. Căderile lui din teleschi erau simulate, abia acum realizez faptul.

Gonește spre o pădure de brazi, descrie două sau trei cristiane, și se îndreaptă spre un refugiu ciobănesc, pitit lângă o stâncă, în adâncul unei vâlcele.

Ajuns în pragul colibei, își scoate schiurile, le înfige în zăpadă și intră cu cealaltă pereche pe umăr.

San-Antonio, iubitul, nu stă pe gânduri. În imensa tăcere albă care îl înconjoară, dragul dumneavoastră comisar nu face mai mult zgomot ca o omidă pe o plapumă. Lasă și el schiurile în zăpadă, își ia amicul Bumbum din buzunarul interior al hanoracului și împinge ușor ușa refugiului.

În interior domnește clar-obscurul. În zonă miroase a vaci și subprodusele lor. Din tavanul cu grinzi groase, atârnă pânze de păianjen. Mă aplec și încerc o vie plăcere când dau cu ochii de musiu Bergeron în plină activitate. Ar fi trebuit să scriu, mai degrabă, de „tăietorul de lemne" Bergeron. Și știți ce taie? Perechea lui de schiuri. Asta ți-o retează, cum spune un rabin, prieten de-al meu. Recunoașteți că sunteți siderați? Acest domn care primește două perechi de schiuri pe zi și care se izolează ca să le transforme în lemne de foc! E țeapănă, nu? (Așa-mi spunea o starletă, dintre prietenele mele, dar vouă, celorlalți, bandă de împiedicați, n-o să vă spună niciodată).

Nemișcat în pragul ușii, nu pierd din vedere nicio aschie. Și muncește de zor, Bergeron. Un sadic în felul lui. Da, exact: un smintit care se satisface spărgând schiuri. Și de ce nu?

Când a obținut o grămăjoară bună, aruncă lemnele în vatra veche, dărâmată, scapără un chibrit, aprinde un ziar de pe jos și dă foc schiurilor. Ah! dragii mei, ce flăcări! Dacă vreți să aveți o combustie frumoasă în șemineul dumneavoastră, un sfat: dați foc la schiuri. Flăcările vesele urcă în vatra înnegrită. Ca un demon, Bergeron privește arzând ciudatele lui vreascuri.

— E drăguț, nu? rostesc eu gentil, intrând de-a binelea.

Ai zice că a luat un viespar drept pernă și s-a așezat deasupra. Strașnic ce-a mai tresărit omul meu de afaceri.

Seamănă cu un animal hăituit. Trebuie să-l înțelegem: coliba n-are decât o singură ușiță joasă și în dreptul ei stă San-Antonio cu revolverul în mână.

— Cine ești dumneata? întreabă el.

Nu mă poate recunoaște din cauza ochelarilor, a bentiței de pe cap și a faptului că stau împotriva luminii.

— Nu-ți mai recunoști amicii, Bergeron?

Vocea mea îi spune ceva. Ce-i drept, e inimitabilă: așa de caldă (40°

C), așa de bine timbrată. Ce organ! De la Caruso încoace, cred că… dar să trecem peste asta, n-am venit aici să mă laud, cum zicea beiul din Tunis.

Bergeron croncăne:

— Cine ești dumneata?

Fac un pas înainte astfel încât să-mi ofer chipul mândru flăcărilor din vatră; apoi îmi cobor ochelarii panoramici. Omul de afaceri sughite din nou. După cum arătăm amândoi, parcă am fi doi jucători de hockey pe gheață.

— Domnul comisar, se bâlbâie el.

— Ei bine, jubilez eu pus pe șagă, ne jucăm de-a Bernard Palissy{23} la ora asta, domnule Bergeron?

— Eu…

— Dumneavoastră?

— Erau niște schiuri vechi…

— Schiuri vechi, noi-nouțe, pe care le primiți de două ori pe zi!

Îl aud pălind. Face un zgomot ca cel produs de un bătrân de o sută de ani, care ar vrea să spargă nuci în dinți.

— Vedeți dumneavoastră, fac eu, cred că lucrul cel mai simplu ar fi să vă așezați la masă. Locul nu-i tocmai confortabil, dar un picnic are farmecul lui. Și aici, cel puțin, suntem liniștiți.

— Dar eu… vă jur că…

Ținându-l neîncetat sub bătaia aruncătorului meu de prune, mă aplec ca să ridic ceva de pe jos. E vorba de dispozitivele de fixare a schiurilor, deșurubate de Bergeron înainte de a arde lemnul.

Culeg unul. Omul de afaceri dă să se repeadă, dar își ia seama repede, dată fiind ușoara deplasare a revolverului meu.

— Stai liniștit, amice. Stai liniștit!

Apuc toporișca folosită la spartul schiurilor și izbesc puternic în metal. După care, mă trag spre lumină pentru a putea examina tăietura.

— Bravo, fac eu, eram convins. Aur cromat! De obicei, se plachează cu aur bijuteriile false, voi procedați invers!

N-am apucat să spun mai mult. O bucată de lemn aprins îmi aterizează pe un colț al portretului. Arsura îmi frige obrazul drept; Durerea e așa de intensă încât sunt incapabil să reacționez preț de câteva secunde. Îmi duc mâinile spre față. Mă simt îmbrâncit. Mi se smulge pistolul din mâini. Nici nu era greu, îl țineam doar cu un singur deget, celelalte fiind apăsate pe carnea arsă.

— Nicio mișcare că trag! strigă Bergeron.

Are vocea omului capabil să facă ce spune. Las mâinile să-mi atârne în lungul corpului și mă uit la omul de afaceri. A și cules dispozitivele de fixare și le-a dat drumul în buzunarul de pe pieptul hanoracului, ceea ce-i face o cocoașă enormă de Polichinelle, foarte grea, care-i

trage haina în jos.

Acum își pune schiurile, încheindu-și chinga cu o singură mână, pe bâjbâite, fiindcă nu mă scapă din ochi și ține revolverul îndreptat asupra mea.

După ce și-a fixat scândurile, ia unul dintre schiurile mele și-i face vânt pe pantă. Apoi, bagă pistolul în buzunar și apucă bețele în mâini.

— Nu procedați bine, rostesc eu destul de rușinat. E genul de western, bătrâne, care n-o să vă servească afacerilor.

Nu-mi răspunde și o ia la goană.

E momentul, băieți, să vă vorbesc puțin de San-Antonio. Vreau să vă povestesc cum a procedat frumosul comisar ca să-l joace pe superman în plină acțiune.

Uitând de cumplita arsură de pe față, mă reped la schiul rămas în zăpadă. Îl fixez și, într-un picior, mă lansez în cucerirea celui azvârlit în vale de blestematul Bergeron.

Printr-un noroc monumental, schiul cu pricina s-a înfipt într-o movilă de zăpadă la vreo sută de metri depărtare. Să-l recuperez și să-l încalț e o joacă de copii.

În timpul acesta, nu l-am pierdut din ochi pe Bergeron. De altfel, i-am priceput imediat manevra. În loc s-o ia spre Courchevel, se îndreaptă spre teleschiul de pe Pralong. Și, ajunge aici cu un avans de o eternitate față de mine. Câteva persoane stau la coadă, dar el îmbrâncește pe toată lumea și se agață autoritar de o bară.

Nu știu ce i-o fi spus slujbașului de acolo, dar totul pare să se rezolve bine pentru el. Bara îl saltă și iată-l urcând panta ca o muscă pe o sticlă cu lapte.

Acum e rândul meu.

Sosesc. Schiorii, care-mi înțeleg intenția, vor să se interpună. Încep să strige toți într-un cor impresionant „La coadă”, cuvinte și muzică de Nairedebeu. Dar eu, San-Antonio, mă cunoașteți? Cu o izbitură de umăr propulsez în zăpadă un imbecil bătrân de la Jockey-Club, care face schi cum se joacă bridge la baroana de Vatfaire-Voyre. Milordul își pierde proteza Renaissance în zăpadă și-i hotărât să aștepte dezghețul din primăvară ca s-o recupereze, în vreme ce San-Antonio e înhățat de teleschi.

Îmi salt capul pentru a-l zări pe Bergeron. Se află cu cinci sau șase persoane înaintea mea. Nu-i cine știe ce. În timpul ascensiunii îmi recapăt suflul și-mi adun mințile. Oricum, tipul e terminat. Atât că nu-mi plac actele lui disperate. Așa-i cu traficanții de soiul lui, întotdeauna o sfârșesc nasol.

Ajuns la capătul teleschiului, Bergeron o ia din nou la goană spre Belle-Côte. E un alergător de elită. Nu-i chiar așa de aerodinamic precum echipa Franței, dar are randament. Când sosesc la rândul meu, nu se mai vede decât ca un minuscul punct negru. Atunci modific

stilul. Bețele mele scormonesc zăpada ca o ghionoaie trunchiul unui copac. Mă lansez pe pantă în linie dreaptă. Și ce dacă-mi rup gâtul! N-am de gând să mă las din nou tras în piept de nebunul ăsta. Potrivit estimărilor mele, m-am apropiat cu câțiva metri, dar asta-i tot, fiindcă și el accelerează.

Nu se oprește pe vârful Belle-Côte, ci o ia în direcția Verdón. Dacă măcar ar mânca o trântă! Dar nici pomeneală. Îi dă clase lui Leo Lacroix. Hai San-Antonio! Aș vrea să am în fund un motor cu reacție.

Tipul vâslește în viteză spre Saulire. Intenția lui: să se distanțeze suficient de mine pentru a sări în teleferic înaintea mea. Ajunge la clădire și dispare în interior.

Sosesc și eu și dau zor să-mi scot schiurile.

În clipa aceea îmi dau seama de viclenia lui diabolică. Bergeron se ascunsese doar în spatele clădirii. Voia să mă pună în situația de a-mi scoate schiurile. El, care le are în picioare, face chiar sub nasul meu un al doilea demaraj fulgerător. Aici, trebuie să recunosc, trag o înjurătură care ar fi făcut să roșească un homar. De două ori tras pe sfoară în decurs de câteva minute e puțin cam prea mult pentru un om ca mine.

În timp ce-mi leg schiurile cât de repede îmi permit degetele înghețate, o voce familiară mă interpelează.

— Hei, Tonio!

Ridic capul, fiindcă vocea cade din ceruri ca cea a sfinților care îi porunceau Ioanei of Arc să le vină de hac englezilor.

Béru sosea cu telescaunul din Verdón.

Încearcă să coboare pe platformă, dar mâinile mele febrile nu apucă să deschidă lanțul de securitate. Când reușesc, masa lui rămâne blocată în strâmta nacelă de fier.

Scaunul, în ciuda eforturilor lucrătorului de la recepție și pasagerilor, depășește platforma și descrie un 180°.

— Fir-ar al d…! bate nervos din picioare Grasu, care uneori se exprimă în puncte-puncte. E a doua oară când ratez coborârea!

Toate astea se derulează foarte repede, iar eu am și ajuns pe pârtie.

— Aruncă-mi pistolul tău, urlu eu la eminentul meu camarad de luptă.

Se supune ordinului, își scoate revolverul și-l aruncă în direcția mea. Dar nu nimerește bine. Arma cade drept în capul unei dame corpolente, care încerca să coboare în plug pe pârtia Verdón. Persoana în chestiune scoate un strigăt slab și se prăbușește în imensitatea albă.

Nu-mi mai pierd timpul cu recuperatul armei. Trebuie să-l ajung pe Bergeron cu orice preț.

Grasu îmi strigă din depărtare:

— M-am săturat până-n gât de panerele astea. Am să încerc să iau telecôte-ul de pe Belle-Schi.

Vântul înălțimilor îi poartă pe aripile lui cuvintele.

Dintr-o privire evaluez situația. Fugarul are un avans de cel puțin cinci sute de metri față de mine. Doar că, în graba lui, a ales pârtia mai puțin în pantă a Verdón-ului.

Calculez că, luând-o oblic spre dreapta, aș avea o declivitate mai mare și, prin urmare, mi-aș putea oferi o coborâre mai decisivă.

Calculul e bun, și fiind bun, continuu alergarea!

Constat cu bucurie că distanța dintre noi se micșorează. Cu atât mai mult cu cât el ajunge pe o porțiune aproape plată. Datorită vitezei prinse pot spera în reușită. Și vâslesc, vâslesc din răsputeri, ca o ambarcație opt plus unu din Oxford când reușește s-o depășească pe cea din Cambridge.

Bergeron are noțiunea pericolului. Se întoarce și mă vede repezindu-mă spre el ca un vultur asupra unui iepure de pădure. Își dă seama că nu mă mai poate fenta. Atunci, mă ia la ochi cu revolverul.

Ah! prieteni: în viață ai parte de clipe îngrozitoare. Mă și văd mort în zăpadă. Recunoașteți că-i absurd să te cațeri până la două mii cinci ca să te lași împușcat.

Și, cu toate astea, continuu să gonesc. Apropiindu-mă, schiez în zigzag, ca să-l derutez. Chiar are de gând să tragă? Da! V-am spus eu că-i genul de țicnit care poate avea reacții disperate.

Văzându-se încolțit, Bergeron își pierde busola. Un glonț trece pe lângă urechile mele șuierând prin aerul înghețat. Un altul se înfige în zăpadă la doi centimetri de schiurile mele. Din fericire, frigul i-a amorțit degetele, altminteri tipul pare să ochească corect.

Continuu să cobor vertiginos spre el. Brusc, îl văd enorm cât un munte. Pistolul e îndreptat spre pieptul meu, un fir de fum se ridică din țeavă. Probabil că aici Bărbosul din ceruri va trage linie sub socotelile mele, băieți!

Fac un ușor salt într-o parte. Glonțul îmi smulge vârful benzii de pe cap. De data asta nu mai are timp să tragă. Cu toată violența, cu toată greutatea mea și cu toată voința încordată îl percutez. Am impresia că am intrat într-un zid. Stele verzi scânteiază în jurul meu și mi se pare că aud bătând clopotele de la Notre-Dame. Cad în zăpadă. Mă uit și-l zăresc pe Bergeron la picioarele mele. Impactul l-a zburat la cinci metri depărtare. S-a prăbușit peste o stâncă și dispozitivele de fixare a schiurilor, pe care le căra pe piept, i-au înfundat cușca toracică.

Mă apropii de el. Domnul e într-o stare jalnică. N-ați da nici trei franci vechi pe pielea lui, fiindcă nu mai face parale. Gâfâie lamentabil, ca un pește scos din acvariu.

— Ești periculos, fac eu. Dar acum te-am potolit.

Își mișcă buzele încercând să vorbească. Și vorbește. Dar slab, ca de pe o altă planetă.

— Pentru ea am făcut-o…

Pricep imediat cum stau lucrurile. În asemenea împrejurări ești în stare de receptivitate. „Pentru ea!” O revăd pe frumoasa, tânăra, eleganta, luxoasa madam Bergeron. Da, superbei pantere îi trebuie o grămadă monstră de bani.

— Cum funcționa traficul vostru cu aur?

— Elveția-Franța. Schiori elvețieni făceau excursii până la Chamonix pe schiuri ale căror dispozitive de fixare erau din aur. Ajunși la Chamonix, luau alte schiuri și pe ale lor mi le trimiteau aici. Eu recuperam legăturile, ardeam schiurile și duceam aurul la atelierul din Paris.

— Foarte ingenios.

Se aduna lumea.

— Un rănit? întreabă careva.

— Da, anunțați salvamontul.

Mă întorc spre Bergeron. Trebuie să procedez repede pentru că mă îndoiesc că ar mai putea rezista mult timp. Privirea lui are un tremur care nu înșală.

— Și Boilevent?

— El a mers o vreme și pe urmă n-a mai vrut. Îi era frică. Atunci, banda din Paris l-a amenințat cu moartea. Nu s-a adresat poliției ca să mă scutească de scandal. Îmi era recunoscător pentru ajutorul pe care i-l dădusem la început.

— Și atunci, ca să scape de bandă, i-a venit ideea să se lase închis.

— Da. Am înțeles după aceea, datorită scrisorii…

— Cea scrisă de târfă?

— Ah! Știați?

— Știam. Unde-i scrisoarea?

— N-am idee. Am vorbit cu banda după ce m-a vizitat proxenetul. Mă gândeam să n-o găsiți și să nu vă trezească bănuieli…

— Și pe urmă?

— Ei au găsit-o. S-ar părea că era la secretara noastră. Danièle era metresa lui Boilevent.

— Și au omorât-o ca s-o reducă la tăcere.

— Au omorât-o?

— Nu v-au spus?

— Nu, am primit un telefon de la ei chiar înainte de a pleca la gară. Îmi spuneau că totul e în ordine…

— Sigur. Cine sunt tipii?

— Traficanți internaționali, care-și au postul de comandă în cartierul Bursei. I-am cunoscut într-un bar… E un turc, un suedez, un elvețian…

— Organizația Națiunilor Unite în miniatură! Numele lor?

— Yalmar, Bretty, Fescal. Dar nu știu dacă asta este veritabila lor identitate…

— Și postul lor de comandă?

— „Consul Bar-ul”… din… spatele… Bursei…

Este epuizat. Un pic de sânge face spumă în colțul buzelor.

— Bine, nu mai vorbi, îi spun eu.

— S-a terminat cu mine, adaugă el.

Nu găsesc nimic ce să-i răspund, fiindcă asta-i și convingerea mea intimă. Își deschide din nou ochii. Trebuie că mă vede ca prin ceață.

— Scandalul…

Mâna lui se ridică anevoie și bâjbâie în gol, încercând să mă apuce.

— Jură-mi. Dumneata să-i spui… să-i spui… să-i spui…

Nu mai are putere. Mâna îi cade în zăpadă, desenându-și în ea amprenta.

Văd sosind doi schiori îmbrăcați complet în roșu, ducând o targa căptușită cu blăni de oaie.

Salvamontul. Atunci constat că-i plin de lume în jurul meu. Oamenii au amuțit, revolverul strâns în mâna crispată a lui Bergeron îi îngrozește. Trebuie să spun că, în această ambianță pură și veselă, arma are un aspect deosebit de sinistru.

Recuperez revolverul și-l bag în buzunar.

— Nu vă speriați, le spun, sunt de la poliție.

Îmi pun mâna pe pieptul lui Bergeron. Inima îi mai bate încă sub hanoracul matlasat, dar slab de tot.

— Purtați-l cu precauție, le recomand băieților. Ne vedem la doctor.

Îmi pun la subraț dispozitivele de fixare a schiurilor și pornesc spre Courchevel.

•

Ajungând la doctor, cu un avans confortabil față de cortegiul salvamontului, aud niște țipete puternice.

— Naște cineva? o întreb pe drăgălașa infirmieră, care mă întâmpină.

— Nu, mă asigură ea. E un domn care și-a fracturat coccisul sărind din telescaun.

Împins de un presentiment, cer permisiunea să intru în cabinetul elegant în care funcționează doctorul.

Spectacolul e de o frumusețe sălbatică, de o forță nemaiîntâlnită până atunci, de o grandoare care provoacă amețeli și de o rară calitate.

Grasu e întins pe burtă pe masa de consultații a doctorului. Popoul lui negru, imens, generos, exaltant se ivește în încăpere ca un răsărit de lună în Bosfor. Aplecat asupra acestui șezut necuviincios, medicul palpează partea terminală a coloanei vertebrale cu circumspecție, în timp ce Béru își urlă durerea cui vrea să-l asculte.

— Ce-ai pățit, măi băiete? fac eu apropiindu-mă. Deci, până și un popou de polițist se poate rupe?

M-am nimerit bine. Grasu mă întâmpină cu poeme, compoziție proprie.

— Cu șiretlicurile tale răsuflate eram gata să mă omor. M-am învârtit de două ori cu telechestia aia fără să pot coborî, în cele din urmă m-am hotărât să mă dau jos. Numai că nu mi-am calculat bine avântul și am căzut în cur. Ah! ce mizerie! Ce-am să mă fac acum?

— O bucată de vreme n-ai să poți sta jos, Grasule. Și când ai să fii pe punctul să cedezi, îți vom cânta Marseilleza ca să-ți consolidăm poziția verticală. Gândește-te că Victor Hugo scria stând în picioare.

Îmi spune ce gândește el despre Victor Hugo și mă bucur în sinea mea că marele poet e mort, altminteri, dacă i-ar fi ajuns la ureche cuvintele lui Béru, i-ar fi tras un glonț în coafură.

În clipa în care părăsesc cabinetul doctorului, sosește și salvamontul.

— Cum mai e? întreb eu îngrijorat.

— Nu mai e, îmi răspunde jalnic unul dintre băieți, cu un frumos accent savoyard, care răsună ca vântul curat din Saulire al lui.

Gânditor, mă întorc la hotel ca să-i telefonez Bătrânului. Trebuie să ne preocupăm de obișnuiții internaționali ai „Consul Bar-ului”.

• CAPITOLUL XII

• *MEA CULPA*

Tipul care face spume cuprins de o furie sălbatică e bietul Alfredo, rămas să prindă mucegai în celula lui de la secret. E verde de mânios, culoare care nu prevestește nimic bun când e vorba de un proxenet.

— Vreau un avocat! urlă el. Am dreptul ăsta! E o detenție arbitrară!

Îl calmez doar cu câteva cuvinte.

— Las-o în surdină, Alfredo, ești liber.

Tace dintr-o dată.

Ochii îi clipesc ca semnalizatorul unei mașini.

— Liber?

— Bineînțeles. Și vezi, dragă, îmi permit chiar luxul să-ți cer scuze.

Credeți-mă sau dacă nu, duceți-vă de vă deghizați într-o pompă de benzină, dar sunt sincer. Alfredo al nostru din Montmartre e alb ca zăpada pe care camarazii lui o bat pe străzile Parisului.

N-a ucis-o el pe fată. N-a mințit în legătură cu Boilevent.

Salt în palmă nasturele care-i lipsește de la palton.

— Ai pierdut un nasture, Alfredo, e stupid, dar din cauza acestui amănunt erai s-o încurci.

— Voi, copoii, citiți prea multe romane polițiste, bombăne răufăcătorul.

— Unde l-ai pierdut, îți mai aduci aminte?

Am eu o idee în legătură cu problema asta, iar răspunsul lui nu face decât să mi-o confirme.

— În mașina mea, spune el. S-a prins de volan și s-a smuls.

— O.K., fiule.

Îi întind mâna.

— Fără ranchiună, sper. Dacă într-o zi te plictisești, treci pe la mine, am să încerc să mă răsplătesc.

E puțin mișcat. Îmi încredințează mâna lui fină, aristocratică și schimbăm un *shake-hand*{24} viguros.

— Îmi place de tine, spune el, păcat că ești copoi.

— Și mie îmi placi, păcat că ești o pușlama.

Râdem amândoi și ne despărțim buni prieteni.

•

Bătrânul meu camarad Pâquerette se simte mult mai bine. Bandajele care-l făceau de 1000 de ani înainte de Cristos, au fost înlocuite cu un plasture mare. Când apar la căpătâiul lui, e liniștit, pentru că o infirmieră drăguță i-a plasat un supozitor cu reacție și i-a promis o

injecție cu nu-mai-știu-ce peste puțin timp.

— Ce se mai aude? mă întreabă el vioi. Mă plictisesc stând aici de atâta vreme, domnule comisar. Ce noutăți aveți?

— O grămadă, băbuțo. *Primo*, când nici nu ne așteptam la așa ceva, am pus mâna pe o periculoasă bandă de traficanți cu aur…

— Nu se poate?

— Cum îți zic.

— Și *secundo*?

Îi surâd.

— *Secundo*, am descoperit identitatea faimosului sadic.

— Ce vorbiți? În sfârșit!

— Da, în sfârșit!

Și iar râd.

— Nu era de mirare că fetele continuau să se lase duse de monstru, în ciuda anunțurilor difuzate de presă.

— Așa?

— Sadicul e un inspector de poliție, Pâquerette. Îți dai seama?

Tipul face ochii mari.

— Glumiți?

— Absolut deloc. Era destul să-și prezinte legitimația victimei alese de el și să-i spună „Urmează-mă”. Femeia în cauză nu avea cum să-l refuze…

Și reiau:

— Și știi cum l-am demascat pe vinovat?

Nu-mi răspunde.

— Mulțumită unui detaliu neînsemnat. Dar hai să-ți povestesc. O să-ți treacă timpul mai ușor. Inspectorul de care-ți vorbesc avea însărcinarea s-o supravegheze pe o prostituată adormită pe care eu o lăsasem în Bois de Boulogne, în mașina peștelui ei.

Când a rămas singur, noaptea, în apropierea acestei fete, instinctul lui bestial s-a trezit. Pusese stăpânire pe el acea forță irezistibilă care-l îndemna să omoare. E un bolnav. Atunci, s-a dus și a sugrumat-o pe fată. După care, focul lui criminal stingându-se, a înțeles că și-a semnat condamnarea. Cum ar fi explicat asasinatul, el, care era însărcinat s-o păzească pe târfă? O singură soluție: să însceneze un atentat. Își frângea mâinile. Crezând că ar putea proba o luptă cu pseudo-agresorul lui, a luat un nasture găsit în mașină, pentru a da de înțeles că l-a smuls de pe haina criminalului. Și atunci, această creatură maladivă, acest om slab, a avut curajul sadic să se rănească, lovindu-se cu toată puterea de portieră. Apoi, s-a târât în tufișurile apropiate și a așteptat. Genial! În cele din urmă, a dat câteva semnalmente ale proxenetului fetei, pe care îl cunoștea, fiindcă își petrecuse ani de-a rândul la Moravuri. Au fost destul de vagi, pentru a putea reveni asupra spuselor lui în cazul în care proxenetul cu pricina

ar fi avut un alibi. Totul ar fi mers bine, dacă n-ar fi fost nasturele, înțelegi, Pâquerette, Alfredo are un alibi și acest alibi e tocmai nasturele pe care inspectorul îl strângea în mână.

„Concluzia, inspectorul mințea. El nu avusese cum să-i smulgă nasturele."

Se lasă o tăcere îndelungată.

Pâquerette fixează tavanul alb, unde se adâncește o fisură. La ce o fi gândind blândul meu camarad?

— Acest tip era un refulat. A trăit singur dintotdeauna. Paradoxal, a dus o viață castă printre fetele cele mai destrăbălate. Dar într-o zi, a clacat. Cinstit, simțind încotro era antrenat și-a cerut mutarea ca să poată lupta împotriva acestei obsesii morbide. Dar nu se mai putea face nimic. Și atunci a dat frâu liber înclinațiilor lui. A mai avut o dată ocazia să se stăpânească: atunci când l-a împușcat pe Boilevent. Dar era prea târziu. Omul era pierdut.

Scot din buzunar un pachețel.

— Ultima oară când am venit aici să te văd, ți-am promis la plecare că am să-ți aduc ceva cu ocazia viitoarei mele vizite.

Las pachețelul pe noptieră.

— Uite… E din partea Bătrânului. Înăuntru e o capsulă. O pui în gură și o sfărâmi dintr-o dată în dinți și într-o secundă toate mizeriile din lume dispar.

Oftez.

— Bătrânului nu-i place scandalul și cred că are dreptate în acest caz.

Îi întind mâna lui Pâquerette.

— Adio, inspectore. Curaj!

Pâquerette prelinge asupra mea o privire moale și tristă.

— Adio, domnule comisar.

•

La întoarcerea acasă, trec pe la Béru.

Grasu stă în picioare la fereastră. Are o pernă legată de șezut.

— Mersi pentru vizită, rostește el lugubru. Ah! am să-mi amintesc de călătoria asta la Courchevel cât oi trăi. M-am dus stând jos la clasa a doua, și m-am întors în picioare la Wagon-Lit!

Îi pun pe umăr o mână fraternă.

— Hai, Graso, curaj. Ia spune, ce ți-ar putea face plăcere?

Stă și se gândește, își smulge un fir de păr din nas și-și șterge o lacrimă care i-a înrourat pleoapele din cauza acestei brutale ablațiuni.

— O cadă plină cu o emulsie Chatilly, spune el în cele din urmă. Aș vrea așa de mult să mă pot odihni!

Sfârșit

SAN-ANTONIO

La fin des haricots

Fleuve Noir

{1} Michel Simon (1895-1975) actor francez de teatru și film de o mare sensibilitate și talent, dar cu un fizic mai puțin agreabil. (n.tr.).
{2} Acasă – limba engleză în original (n.tr.).
{3} Noapte pe muntele Golaș (n.tr.).
{4} Anuar de comerț și industrie care poartă numele statisticianului francez Sébastian Bottin. (n.tr.).
{5} Louis Braille (1809-1852) inventator francez, orbit la trei ani, a creat sistemul de scriere în relief – care-i poartă numele – pentru uzul orbilor. (n.tr.).
{6} Denis Papin (1647-1712) inventator francez, care a realizat prototipul mașinii cu aburi și piston. (n.tr.).
{7} Fel de mâncare condimentat, specific Africii de Nord, preparat din cereale (grâu, porumb sau orez) – garnitură la carne. (n.tr.).
{8} Blaise Pascal (1623-1662) – matematician, fizician, Filozof și scriitor francez. (n.tr.).
{9} V-am spus că Pâquerette e în mod deosebit obsedat de supozitoare? El a fost cel care, sub un nume de împrumut, a prezentat la Concursul Lépine* o mitralieră cu supozitoare, capabilă să tragă lovitură după lovitură sau în rafale (în spitale și în familiile numeroase). Din nefericire, invenția lui a fost boicotată în urma unei petiții înaintate de Charpini. (n.a.).
* Explicația la nota autorului: Louis Lépine (1846-1933) – prefect de poliție, a organizat în 1902 concursul care-i poartă numele, menit să recompenseze invențiile artizanale ale polițiștilor. (n.tr.).
{10} Ludovic al XI-lea, rege al Franței (1461-1483) foarte războinic, e atras într-o cursă și ținut prizonier în condiții dure. (n.tr.).
{11} Ludovic al XVI-lea (1754-1793) – rege al Franței, condamnat la moarte și decapitat – 21 ianuarie 1793. (n.tr.).
{12} Până și ultimii castraveciori dintre cititorii mei trebuie că ai înțeles că-i vorba de „God save the King" (Doamne, izbăvește-l pe Rege). Provizoriu modificat dincolo de Canalul Mânecii în „God save the Queen" – (Doamne, izbăvește-o pe Regină – Imnul național englez.) (n.a.).
{13} Ceea ce trebuie demonstrat, (limba latină). Formulă pronunțată la sfârșitul unei demonstrații. (n.tr.).
{14} Bernard Buffet (1928) – pictor și gravor francez, autorul unor imagini percutante, cu un grafism nervos și caustic. (n.tr.).
{15} Joc de cuvinte intraductibil, *confondre* = a demasca și a confunda. (n.tr.).
{16} Autorul se referă la Philippe Petain (1856-1951) – mareșal și om politic, care a antrenat Franța pe calea colaboraționismului (1942); *petrin* = încurcătură, situație dificilă. (n.tr.).
{17} Déshabiller – a dezbrăca (n.tr.).
{18} Bulevard din Marsilia care duce spre portul vechi. (n.tr.).
{19} Pierre Cambronne (1770-1842) – general francez, rănit la Waterloo, devenit celebru prin refuzul lui de a se preda. (n.tr.).
{20} Edgar Allan Poe (1809-1849) – scriitor american, în nuvelele și povestirile lui dă modelul construcțiilor paralogice care vor fi imitate de romanele polițiste. (n.tr.).
{21} Jean-François Millet (1814-1875) – pictor francez, realist, de o mare sensibilitate, aparținând școlii de la Barbizon. (n.tr.).
{22} Pablo Picasso (1881-1973) – pictor spaniol. A revoluționat arta modernă. Trece de la cubism, neoclasicism la suprarealism și expresionism. (n.tr.).
{23} Bernard Palissy (1510-1589) – savant și scriitor francez, celebru pentru obiectele de ceramică emailată, fabricate de el. (n.tr.).
{24} Strângere de mână (limba engleză în original) (n.tr.).

Table of Contents

- CAPITOLUL I
  - SADICUL
- CAPITOLUL II
  - ÎNDOIALA
- CAPITOLUL III
  - MICI EXPEDIENTE
- CAPITOLUL IV
  - SEMNUL DE ÎNTREBARE AL PROBLEMEI
- CAPITOLUL V
  - DIN SURPRIZĂ ÎN SURPRIZĂ
- CAPITOLUL VI
  - DIN SURPRIZĂ ÎN SURPRIZĂ (urmare)
- CAPITOLUL VII
  - DIN SURPRIZĂ ÎN SURPRIZĂ (3)
- CAPITOLUL VIII
  - ALTMINTERI AR FI SFÂRȘITUL LUMII
- CAPITOLUL IX
  - DISTRACȚIA CONTINUĂ!
- CAPITOLUL X
  - NINGE PESTE URME
- CAPITOLUL XI
  - URME PESTE NINSOARE
- CAPITOLUL XII
  - MEA CULPA